Sayı: 12 Mayıs 2026

Alman Liseliler Kültür ve Eğitim Vakfı Özel Okulları Yıllık Edebiyat Dergisidir.

Çınarların yüce gölgelerinde yetişmek...

ALKEV'İM

"Ortaokul"

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

Alkent 2000 Mah. Mehmet Yeşilgül Cad. No.: 7
Büyükçekmece / İstanbul
Tel: +90 212 886 88 40
Fax: +90 212 886 88 55

İmtiyaz Sahibi:
Dr. İsmet AKSÖYEK
ALKEV Özel Okulları
Kurucu Temsilcisi & Genel Müdürü

Editör:
Türkçe Zümresi

Yayına Hazırlayanlar:
Tuğba YILDIZ
Özlem AKIN
Fatih BULAT
Tamer Yaşar AKÇAALAN
Tsidem MOUSTAFA
İclal Mehtap AĞAÇ

Dizgi Yapım - Grafik Tasarım
Fatma Çolak

Basım Yeri ve Tarihi:
İstanbul - 2026
Yayın Türü:
Yıllık

ALKEV'İM
dergisinde yer alan öğrenci yazıları ve resimlerinin her türlü yayın ve kullanım hakkı ALKEV Özel Okullarına aittir.

ALKEV'İM para ile satılmaz.
ALKEV Özel Okulları ortaokul öğrencilerinin edebiyat dergisidir.

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ

ÖYKÜ

DÜRÜST OLMAK 4
KOMŞUNUN KEDİSİ 4
TARİHTE BİR İLK 5
YENİ BİR SAYFA 6
KİRLENEN SAHİL 6
GÜLÜMSEMENİN ARKASI 7
FARK YARATMAYA NE DERSİN? 8
MÜREKKEP LEKESİ 8
ŞAHANE YARATIKLAR 9
TOPRAĞIN BEKLEDİĞİ ÇOCUKLAR 10
KULAÇ ARASI MESAFE 12
BENİM KORKUM HİÇBİR ŞEYE TUTUNAMAMAKTI 14
TUTKU HERKESİN İÇİNDE VARDIR 16
GERİ DÖNÜŞÜM BAHÇESİNDEKİ ÜÇ DOST 17
GAZETETCİ 18
ATIKLAR HİKÂYEYE DÖNÜŞÜYOR 20

DENEME

AH ŞU İNSANLAR 22
BİZ MİSAFİRİZ UNUTMAYALIM 22
DOSTLUK EŞSİZ BİR HEDİYEDİR 23
DOĞA İNSANLA YAŞAR 24
İNSANLAR NE KADAR ZAMANDIR BÖYLE DÜŞÜNCESİZ Kİ? 24
TIPKI BİR AYNA GİBİ 25
REKLAMLARIN OLUŞTURDUĞU BASKI 26
MÜZİK VE BEN 27
KİRLİ DENİZLER 27
NESNELERİN DİLİ ADINA 28
YOKSULLUK ENGEL DEĞİLDİR 30
KARARLAR 31
ÇOCUKLUK 32
BOYNU BÜKÜK ÇİÇEĞİ 32

RÖPORTAJ

SOSYAL İLİŞKİLERDE ÇOKLU BENLİK ALGISI 34

MASAL

MİLLİE VE SİHİRLİ KAPI 37
ÜÇ BİLMECE 38
KÜÇÜK FİDAN BÜYÜK MACERA 39
KADIN GÜCÜ IŞIĞI KRALİÇESİ AURELİA 40
GÜLMEYEN ADAM 41

ELEŞTİRİ

MİGUEL KİTABI ÜZERİNE 43
INCEPTION 44
RÜZGARI DİZGİNLEYEN ÇOCUK ÜZERİNE 45
HAYALET GİŞE KİTABI ÜZERİNE 46

ŞİİR

MEMLEKETİMDEN ŞİİR MANZARALARI 48
ŞANLI TÜRK BAYRAĞI 50
MAVİ GÖZLERİNİN ARDINDAN 50

EFSANE

ADALET VE LİDERLİĞİN GÜCÜ CAMELOT TEPESİNDE YATIYOR 52
KADER DEĞİŞTİRİLEMEZ 53
KAYIP FORMÜLÜN SIRRI 54
RÜZGAR DAĞI'NIN EFSANESİ 55
KADERDEN KAÇIŞ YOK 56

GEZİ YAZISI

ALMANYA'NIN OKYANUSLARA AÇILAN KAPISI 58
PARİS'TE BÜYÜK ANILAR 59
POMPEI 60
MARDİN 61

ÖZGÜN DÜŞÜNCE VE KOMPOZİSYON YARIŞMASI

GÖKYÜZÜNDE SÜZÜLMEK 63
GÖKYÜZÜNDEKİ ÖZGÜRLÜK 64
GÖKYÜZÜNÜN ANAHTARI: HAYAL GÜCÜ 65
GÖKYÜZÜNÜN PASAPORTU YOK 66
SINIRLARI AŞAN GÖKYÜZÜ 67
MASMAVİ SİLGİ 68
HER ŞEYİ İÇİNDE BARINDIRAN 69
SONSUZLUĞA UZANAN MERDİVEN 71
MAVİNİN HAFIZASI 72

Gövdesiyle değil, yüreğiyle yer kaplayanlara...

ALKEV'İM Dergisi Değerli Okurları,

Her kalem, bir dünyanın kapısını aralar; her cümle, bir yüreğin izini taşır.

Elinizde tuttuğunuz bu dergi, ortaokul öğrencilerimizin iç dünyalarından süzülen sözlerin bir araya gelişidir. Bu sayfalarda yalnızca yazılar değil; umutlar, hayaller ve keşifler de yer almaktadır. Belirli bir temaya bağlı kalmadan hazırlanan bu çalışma, düşüncenin özgürlüğünü ve ifadenin zenginliğini yansıtmaktadır. Şiirler duyguların en saf hâlini sunarken öyküler hayal gücünün sınırlarını zorlamaktadır. Denemeler düşündürmekte, bilgilendirici yazılar ise yeni ufuklar açmaktadır. Masallar düş gücünün renkli kapılarını aralarken efsaneler geçmişin izlerini bugüne taşımaktadır. Eleştiriler farklı bakış açıları kazandırırken röportajlar hayatın içinden gerçek sesleri bizlere ulaştırmaktadır. Fabllar ise ders veren anlatımlarıyla hem düşündürmekte hem de gülümsetmektedir. Her metin, yazan öğrencinin dünyaya bıraktığı küçük ama anlamlı bir izdir. Bu izler birleşerek güçlü ve çok sesli bir anlatıya dönüşmektedir.

Yaşar Kemal'in dediği gibi "İnsan evrende gövdesi kadar değil, yüreği kadar yer kaplar." İşte bu dergide yer alan her satır, öğrencilerimizin yüreklerinden kopup gelen birer yankıdır. Bu yıl öne çıkan "dijital vicdan" kavramı da bu yankıların önemli bir parçasını oluşturmaktadır. Dijital vicdan; bireyin sanal dünyada da etik değerlerini koruması, saygıyı, sorumluluğu ve empatiyi elden bırakmamasıdır. Öğrencilerimiz, teknolojiyle iç içe büyüyen bir nesil olarak bu bilincin farkındadır. Onlar, ekranların ardında dahi insan olmanın sorumluluğunu taşımayı öğrenmektedir. Sözlerinin, paylaşımlarının ve düşüncelerinin bir başkasının hayatına dokunduğunu bilerek hareket etmektedirler. En önemlisi, dijital dünyanın gürültüsü içinde vicdanlarının sesini susturmamaktadırlar.

Bu dergi onların yalnızca yazılarını değil, aynı zamanda değerlerini de yansıtmaktadır. Her cümlede hem aklın hem de kalbin izlerini görmek mümkündür. Okuyan herkesin bu satırlarda kendinden bir parça bulacağına inanıyoruz.

Türkçe Zümresi olarak, bu anlamlı ve değerli çalışmayı sizlerle buluşturmaktan büyük bir gurur ve mutluluk duyuyoruz.

Saygılarımızla,

ORTAOKUL TÜRKÇE ZÜMRESİ

ÖYKÜ

Öğrencilerimiz,

"Öyküler, hayatın geniş manzarasından seçilmiş minyatür kesitlerdir."

diyor.

Dürüst Olmak

Dünyanın bir ucunda, çok sevimli bir kasabanın ortasında duran küçük bir evde yaşayan dört kişilik bir aile varmış. Bu ailede ilk çocuk Murat'mış. İkinci çocuğun adı ise Yusuf'muş. Murat ve Yusuf dışarıdan aynı görünseler de birbirlerinden çok farklılarmış. Murat kibar, dürüst, merhametli ve çok tatlı bir çocukmuş. Yusuf da aslında iyi bir çocukmuş fakat onun tek bir kötü özelliği varmış: Başına bir şey gelmesini istemediği durumlarda yalan söylermiş. İşte küçük bir yalan, kocaman bir fark yaratırmış.

Bir pazar sabahı iki kardeş, birikmiş ödevlerini yapmak için erkenden odalarına gitmişler. Ödevlerini bitirmek için ChatGPT'den yardım almışlar. Tam odadan çıkarlarken babaları onları yakalamış ve sormuş:

— Çocuklar, neden bu saatte odanıza gittiniz? Ne yapmak için kalktınız?

Yusuf hemen atılmış:

— Sıkılmıştım, ödevlerimi yapayım dedim ve Murat'ı çağırdım. Sonra tek başıma yaptım.

Murat ise doğruyu söylemiş:

— Baba, ödevlerimizi ChatGPT'ye yaptırdık. Özür dilerim.

Babaları şaşırmış ve biraz kızmış:

— Ne yaptınız? Ödevlerinizi kendiniz yapmalıydınız.

Anne ve babaları ödevleri incelemiş. Gerçekten de Yusuf ile Murat'ın ödevlerinin aynı olduğunu görünce gerçeği anlamışlar. Yusuf'un ödevini kendi yapmadığı ortaya çıkmış. Ailesi Yusuf'a ceza vermiş. Yusuf, yalan söylediği için hem ceza almış hem de kendini çok üzmüş. Oysa baştan doğruyu söyleseydi belki bu kadar büyük bir sorun olmayacaktı.

Murat ise dürüst davrandığı için ailesi onun hatasını anlayışla karşılamış. Çünkü dürüst olmak her zaman en doğru yoldur. İşte dürüstlük bazen başımızı belaya sokabilir gibi görünür. Fakat aslında bizim erdemli, şefkatli ve iyi bir insan olduğumuzu gösterir. Dürüst bir insan güvenilir olur. Dürüst olmak sadece bir özellik değil, iyi bir insan olmanın en önemli göstergelerinden biridir.

Uras Sarova 5D

KOMŞUMUN KEDİSİ

O gün çok heyecanlıydım çünkü komşum kedi almıştı ve biz onları ziyarete gidiyorduk. Oraya vardığımızda, küçük kül rengi bir kedi bizi bekliyordu. Çok tatlıydı. Annem ve komşumuz dışarı çıkacaklarını söylediler ve ben evde kaldım.

Ben kediyle oynarken birden gözleri parlamaya başladı. Ben gözümü açıp kapayana kadar, kedi havalara uçmuştu bile! İçimi bir yandan büyük bir sıkıntı diğer yandan da heyecan kapladı. Rüya mı görüyordum? Kediyi yakalamaya çalışırken ben de uçmaya başladım! Kedi önden, ben arkasından... Sonra zil çaldığını duydum. Kapıya doğru giderken kedi "Bana uyan artık!" dedi ve uyanınca her şeyin bir rüya olduğunu fark ettim. Yatağımı toplarken kül rengi bir kedinin camdan bana baktığını gördüm. O an anladım ki o kedi gerçekti ama içim rahattı. Çünkü kedi uçarak değil, koşarak gitti.

Cemre BİÇER 5B

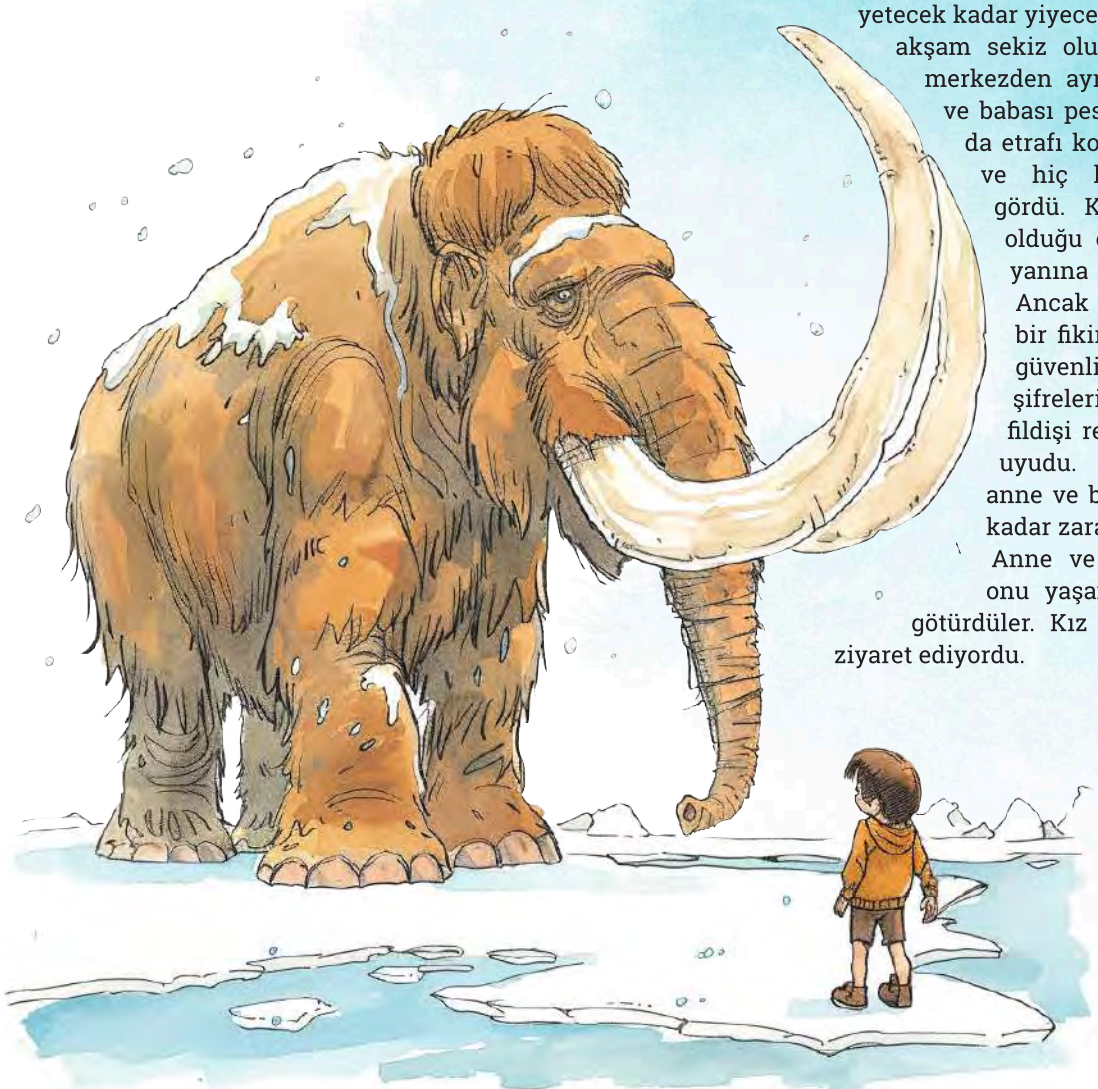

Tarihte Bir İlk

Şok, şok, şok! Gizemli dağcılar buzullardaki dağda büyük ve gizemli bir buz parçası gördüler. Dağcılar hemen araştırma ekiplerini çağırdılar. Araştırma ekipleri çoktan olay yerine gelmişti. Muhabir Orhan Bey dikkatli bir şekilde olayı anlattı. Araştırma ekibi beş dakika boyunca buz parçasını inceledi. Bir araştırmacı "Bu bir mamut olabilir!" diye bağırdı. Bir diğer araştırmacı "Bunu hemen Arkeoloji Genel Merkezine bildirmeliyiz." diye söyledi ve merkeze haber verdiler. O sırada herkes şaşkınlık içinde etrafa bakınıyordu. Merkezden kar arabasıyla çıkarak hızlıca geldiler. Araştırmacı ekipler her buz parçasını arabaya taşıdılar ve genel merkeze götürdüler.

Merkezde buz parçası incelendiğinde onun fildişi renkli olan bir mamut olduğunu öğrendiler. Daha önce hiç kimse fildişi renkli mamut görmemişti. Buz yavaş yavaş erimeye başlayınca mamut hareket etmeye başladı.

Bu etkileyici anları muhabir Orhan Bey kayda almıştı. Buz tam çözüldüğünde fildişi rengi mamut aniden canlanmaya başladı ve herkes korkudan kaçıştı. Ama sadece bir kız kalmıştı. O sanki onun fildişi rengine adeta aşık olmuştu. Ekipler kızın oradan hemen uzaklaşmasını istediler. Ama kız mamuta öyle hayran olmuştu ki hiç kimseyi duymuyordu. Ekipteki biri kızın elini tutup oradan uzaklaştırdı. Kız odadan çıkınca kapıları kitlemiştiler. Kızın annesi genel merkezin yöneticisiydi. Kızı için o kadar korkmuştu ki onun artık eve gitmesini istiyordu ama kız ısrarla kapıların açılmasını istiyordu. O sırada annesi babasın çoktan aramıştı kızını almasını söyledi. Babası annesine kızını neden alması gerektirğini soracakken annesi telefonu kapattı. Annesi kızını merkezden dışarı çıkarmıştı. Kız kızarak annesine "Ben eve gitmeyeceğim" diyordu ama annesi kızını dinlemiyordu. Tam o anda babası arabayla geldi. Annesi babasını bir köşeye götürdü ve orada olayları anlattı. Ama bilmedikleri bir şey vardı kız onlar görmeden merkezin içine saklanmıştı. İkisi arabaya doğru yürürken kızın orada olmadığını gördüler. Annesi homurdanmaya başlamıştı. Hemen merkezin güvenliğine giderek güvenlik Murat Bey'e "Kızımı gördünüz mü acaba?" diye sordu. Güvenlik Murat Bey " Evet, az önce şuradan geçti" dedi. Murat Bey, annesi ve babası kızı aramaya gitti. Ama kızın yanında bir günlüğüne yetecek kadar yiyeceği vardı. Sonunda saat akşam sekiz olunca bütün çalışanlar merkezden ayrıldı. Sonunda annesi ve babası pes edip eve gittiler. Kız da etrafı kontrol etmeye çıkmıştı ve hiç kimsenin olmadığını gördü. Kız hemen mamutun olduğu odaya gitti. Kız onun yanına gidip yanına yatmıştı. Ancak kızın aklına dâhice bir fikir gelmişti. Kız hemen güvenliğin odasına girip şifreleri değiştirdi. Akşam fildişi rengi mamutla beraber uyudu. Sabah uyandığında anne ve babasına mamutun ne kadar zararsız olduğunu anlattı. Anne ve babası buna inanıp onu yaşaması için özel alana götürdüler. Kız da mamutu ara sıra ziyaret ediyordu.

Işıl Rüya KÜÇÜKÖMER
5B

Yeni Bir Sayfa

Ayşe, babasının işleri nedeniyle İstanbul'a taşınmak zorunda kaldı. Tüm sevdiklerini Eskişehir'de bıraktı. Bu yüzden Ayşe çok üzgündü. Hayatında yeni bir sayfa açıp açamayacağını düşünmekteydi. Ayrıca yeni bir ortama alışmakta zorlanan biriydi çünkü Ayşe tek kardeşti ve biraz çekingen bir yapısı vardı.

2 Şubat 2026 Pazartesi günü Ayşe yeni okulu ALKEV'de eğitime başlayacaktı. Bu yüzden hem mutlu hem de endişeliydi. Okula annesi ve babasıyla birlikte geldi. Yeni sınıfı 5-C'yi bulduğunda hayatında yeni bir sayfa açtığını hissetti.

Sınıfa girdiğinde öğretmeni gülümseyerek:

— Merhaba Ayşe, okulumuza hoş geldin, dedi.

Ayşe de heyecanla:

— Merhaba öğretmenim, teşekkür ederim, dedi.

Öğretmeni Ayşe'ye,

— İstersen kendini arkadaşlarına tanıt, dedi.

Ayşe biraz heyecanlansa da cesaretini topladı ve kendini tanıttı. Ardından sıra arkadaşıyla sohbet etmeye başladı, birbirlerine hayalleriyle ilgili sorular sordular. Kısa sürede iyi anlaştılar. Teneffüste bazı arkadaşları Ayşe'ye çok sevgi dolu ve sevecen davrandı.

Ders bitiminde Ayşe'nin tüm endişeleri azalmıştı. Sonra annesi ve babasıyla birlikte okulun bahçesini gezdiler. Daha sonra sınıf öğretmeniyle karşılaştılar. Öğretmeni:

— Ayşe sınıfa çok güzel uyum sağladı, aramıza çabuk alıştı, dedi.

Ayşe bu sözleri duyunca çok mutlu oldu. Öğretmeni ona küçük bir jest yaparak anı kalemi hediye etmişti. Ayşe için okulunun ilk günü çok güzel geçti.

Okuldan eve döndüğünde hayatındaki yeni sayfanın ona mutluluk getireceğini anladı ve yeni maceralar için çok heyecanlandı.

YAMAN GÜRKAYA
5C

Kirlenen Sahil

Günlerden bir gün Ali adında bir çocuk, yaz tatilini geçirmek için anneannesinin köyüne gitmişti. Burası Ali'nin alıştığı şehir hayatından çok farklıydı. Köyde ne internet vardı ne de elektrik. Akşamları yıldızlar gökyüzünü süslüyor, sabahları horoz sesleriyle uyanılıyordu. Ali, anneannesinin köyünü sevmişti ama her yerde hayvanlar olduğu için dışarı çıkarken biraz çekiniyordu.

Bir sabah anneannesi neşeyle Ali'ye ve annesine seslendi:

-Hadi, bugün denize girelim. Hem temiz hava alırız hem de serinleriz. Bu fikir Ali'nin çok hoşuna gitti. Annesi de kabul edince hep birlikte sahilin yolunu tuttular.

Sahile vardıklarında ise hiç beklemedikleri bir manzarayla karşılaştılar. Sahil adeta bir çöp yığınına dönmüştü. Her yerde poşetler, şişeler ve atıklar vardı. Kötü bir koku etrafa yayılıyordu. Bir süre yürüdükten sonra kokunun daha az olduğu, nispeten temiz bir yer bulabildiler.

Anneannesi ve annesi getirdikleri sandalyelere otururken Ali kumda oynamaya başladı. Deniz kenarında koşturuyor, dalgalarla eğleniyordu. Derken aniden bir dalga Ali'nin üzerine geldi. İlk anda serinlediği için sevindi. Ancak dalga çekildiğinde gördükleri onu şaşkına çevirdi. Ayaklarının arasında balık kılçıkları, teneke kutular, cam bir şişe ve eski bir bilezik vardı. Deniz, hiç de düşündüğü kadar temiz değildi.

Ali hemen annesinin yanına koştu ve endişeyle,

-Anne, burası çok pis. Üstelik denizin içi bile kirli, dedi. Annesi önce etrafa dikkatlice baktı, sonra Ali'nin haklı olduğunu anladı. Anneannesiyle göz göze geldikten sonra sahilden ayrılmaya karar verdiler.

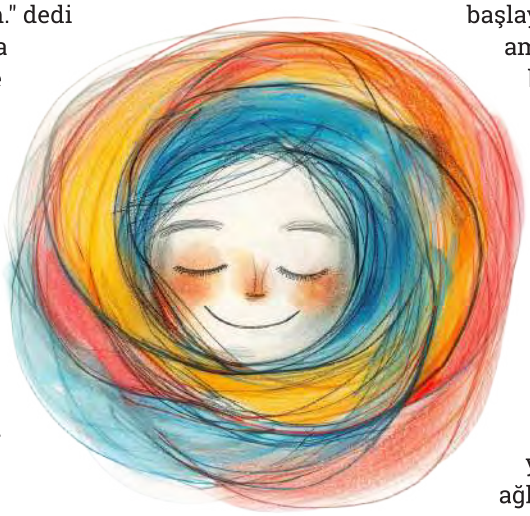
O gün Ali, denizlerin ne kadar değerli olduğunu ama insanların onları ne kadar kolay kirletebildiğini fark etti. O sahile bir daha hiç gitmediler. Ali ise o günden sonra doğayı korumanın ne kadar önemli olduğunu hiç unutmadı.

CAN ATEŞ SAĞLAM 5C

GÜLÜMSEMENİN ARKASI

Yıl 2019, yaz sıcağı her yeri kavururken İstanbul'da yaşayan Poyraz çok mutluydu. Yüzündeki tebessümü hiçbir zaman düşürmüyordu. Ancak Poyraz'ın ailesi yoktu. Yanında ne annesi ne babası ne de kardeşi... Kısacası hiç kimsesi yoktu, ama çok mutluydu. Hiçbir zaman merhametli olmaktan vazgeçmedi.

Bir gün bir komşusu yanına geldi ve "Nasıl bu kadar mutlu olabiliyorsun? Ailen bile yok ama sen yine de insanlara merhametli davranıyorsun." dedi. Poyraz da "Zamanı gelince herkese ne olduğunu anlatacağım." dedi ve gözünden bir damla yaş aktı. Komşusu "Ne oldu? İyi misin?" diye sorunca komşusunun yüzüne bakmadan "İyiyim, bir şeyim yok!" dedi ve çekip gitti. Komşusu iyice şüphelendi ve bunu tüm mahalleye yaydı. Mahalleden "Nasıl, Poyraz ağlamış mı? Ben inanmam!" diye sesler geliyordu. Ama Poyraz bu sesleri duysa bile onlara gülümseyip yoluna devam etti. Herkes Poyraz'ın bir şeyler sakladığını anlamıştı. Ancak Poyraz bu olayı hiçbir zaman anlatmayacağını çok belli ediyordu. Poyraz artık kimseye bir şey anlatmadan ya yardım ediyor ya da mutlu bir gülümseme ile yoluna devam ediyordu. Lakin herkes artık Poyraz'ın gülümsemesinin sahte olduğunu biliyordu. Poyraz da bu sırrı artık kendi içinde tutabileceğinden hiç emin değildi. Sokaktakiler her yolu denedi ancak Poyraz çıtını bile çıkarmadı. Bir gün Poyraz sokağın ortasına gelip "Sırrımı öğrenmek isteyen gelsin!" diye birkaç kere bağırdı. Tabii tüm sokak toplandı Poyraz'ın başına. Poyraz anlatmaya başladı...

"Ben daha 12 yaşındaydım. Son zamanlarda beni takip eden biri varmış gibi hissediyordum. Biz, o zamanlar Kars'ta bir dağın tepesinde oturuyorduk. Dağın en alt kısmında ise Hikmet amca oturuyordu. Çok severdi beni. Sonra ben bir gün dağdan aşağı inip merkezde dolaşmaya başladım. Ama saatin 23.00 olduğunu fark etmemişim. Dağa tırmanmaya başlayacaktım ki Hikmet amca seslendi "Poyraz, bu gece benim evimde kal. Başına kötü bir şey gelmesin. Yarın sabah gidersin evine." dedi. Ben ilk başta kabul etmedim ama Hikmet amca ısrar edince gittim evine. Gece yattım, sabah kalktım. Sonra evime gitmek için yola koyuldum." dedi ve ağlamaya başladı. Ben derken hıçkırarak ağlıyordu. "Ben... ben... eve gittiğimde ailem..." dedi ve ağlamaktan başka hiçbir şey yapamadı. Yanındakiler yardıma geldi. Biraz sakinleştikten sonra devam etti. "Ben eve gittiğimde ailem katledilmişti. Günlerdir beni takip ediyor gibi hissettiğim adam ailemi gece ben yokken öldürmüş." dedi ve devam etti "Ben de buraya taşınmak zorunda kaldım. Ama yanımda siz varsınız." gülümsedi "Bu olayların bir önemi yok." dedi. Tüm sokak Poyraz'a sarıldı resmen. Ona ne olduğunu soran komşusu "Çok özür dileriz. Böyle bir olay yaşadığını bilmiyorduk." dedi. Poyraz gülümseyerek "Önemli değil. Önemli olan bunu bilip beni anlamanız." dedi ve ekledi "Bu akşam bir parti düzenliyorum ve hepiniz davetlisiniz!" diye bağırdı. Diğerleri konunun nereden nereye geldiğini anlamadan "Yehuu!", "Oleey!", "Yuppii!" diye bağırmaya başladılar. O günden sonra herkes Poyraz'a destek oldu...

DERİN GÜZEL 5B

FARK YARATMAYA NE DERSİN?

Yaz tatilinin en sıcak günlerinden biriydi. Mehmet, sabah erkenden uyanmış, serinlemek için sahile gitmeye karar vermişti. Elinde havlusu, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle denizin yolunu tuttu. Sahile vardığında önce kuma oturdu, gözlerini kapatıp güneşin tadını çıkarmaya başladı. Martıların sesi, dalgaların kıyıya vuruşu ona huzur veriyordu.

Bir süre sonra dayanamayıp denize girmek istedi. Tam ayağını suya soktuğu anda büyük bir dalga geldi ve Mehmet'in bütün vücudunu kapladı. "Ne güzel!" diye düşündü. "Tertemiz sularla serinledim." Ancak birkaç adım daha attığında hissettikleri hiç de düşündüğü gibi değildi. Ayağına bir şeyler takılıyor, suyun içinde tuhaf cisimler yüzüyordu.

Etrafına dikkatlice baktığında gördükleri Mehmet'i çok şaşırttı. Deniz; karton bardaklar, karton tabaklar, metal kutular ve daha birçok çöp ile doluydu. Bu manzara karşısında içi burkuldu. Kendini sanki bir çöplüğün ortasındaymış gibi hissetti. "Deniz böyle olmamalı!" diye mırıldandı.

O gün eve üzgün dönen Mehmet, bu duruma kayıtsız kalmak istemedi. Ertesi gün arkadaşlarıyla konuştu, ailesinden destek aldı ve sahili temizlemek için küçük bir kampanya başlattı. Önce az kişi vardı ama günler geçtikçe kampanyaya katılanların sayısı arttı. Herkes eline eldiven taktı, çöpleri topladı ve doğayı korumanın önemini konuştu.

Haftalar sonra sahil bambaşka bir hâle büründü. Deniz pırıl pırıl parlıyor, kumlar tertemiz görünüyordu. İnsanlar gönül rahatlığıyla yüzüyor, çocuklar kahkahalarla denizde oynuyordu. Mehmet, denize bakıp gülümsedi. Küçük bir adımın bile doğayı korumak için ne kadar büyük bir fark yaratabileceğini artık çok iyi biliyordu.

NESLİŞAH LARA DOLU
5C

Mürekkep Lekesi

Lâl'in parmak uçlarında hep mürekkep vardı. O lekeler sabunla ya da zamanla çıkmazdı. Çünkü onlar bir dikkatsizliğin değil, ısrarın izleriydi. Lâl yazarken dünyayla arasına bir perde çekerdi, o perdenin bir tarafında gerçekler diğer tarafındaysa yalnızca kelimeler ve kalbinin sesi kalırdı.

Çocukluğundan beri yazardı. Defterleri vardı ama kimseye göstermezdi. Çünkü yazmak, onun için sergilenmesi gereken bir beceri değil, korunması gereken bir tutkuydu. Öğretmenleri yazmakta başarılı olduğunu söylerdi, arkadaşları hayranlıkla bakardı ama Lâl bunların hiçbirine aldırış etmezdi. Onun tutunduğu tek şey, bir cümleyi tam yerine yazabilmenin verdiği mutluluktu.

Lâl inatçıydı. Beğenilmeyen metinleri çöpe atmaz, yeniden yazar veya kötü yorumlara aldırış etmezdi. Çünkü beğenilmek için değil yazmaya koparılamaz bir bağ ve tutku ile bağlı olduğu için yazardı.Bir kelimeyi saatlerce düşünür, bir paragrafı defalarca temizler yeniden yazardı. Çünkü yazının sabır ve emek istediğini erken yaşta fark etmişti. Herkes pes etmesini beklediğinde o kalemine biraz daha sıkı tutunur asla kalemine küsmezdi.

Hayat ona kolay davranmadı. "Yazarlık gerçek bir meslek değil, bir heves." diyen sesler hep vardı. Yayın evleri tarafından sayısızca reddedilen dosyalar, cevapsız başvurular, sessiz geçen yıllar... Ama Lâl, sessizliğin de bir ders olduğunu iyi biliyordu. O, sessizlikte yazmayı öğrendi.

Bir gece, yorgunluktan başını masaya koyduğu anda eski defterlerinden biri açıldı. İlk yazdığı öykünün başlığı gözlerinin önünde duruyordu. Sayfalar sararmış, harfler bozulmuştu ama duygusu hâlâ yaşıyordu. O an Lâl şunu fark etti:

Yazmak onu yormamıştı. Vazgeçme fikri yormuştu.

Kalemi eline aldı. Yeni bir öykü yazmaya başladı. Bu kimse için değil; ödül için değil, alkış için hiç değil, yalnızca kendisi içindi.

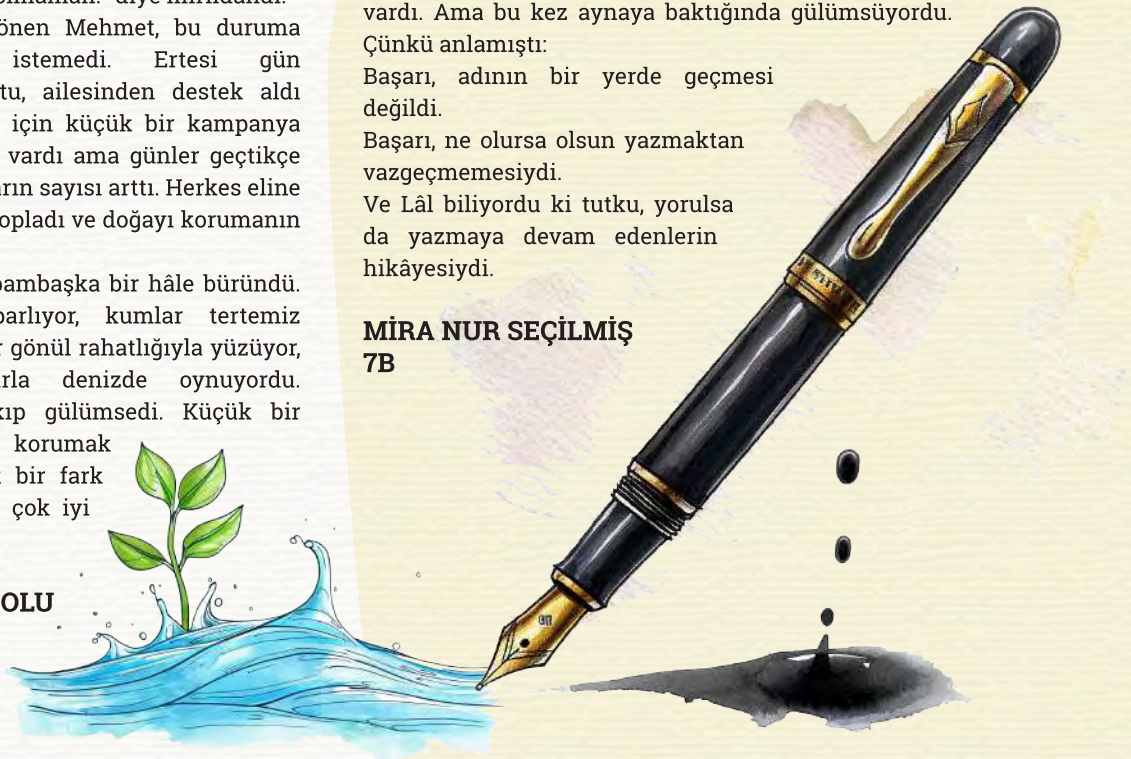
Sabah olduğunda parmaklarında aynı mürekkep lekesi vardı. Ama bu kez aynaya baktığında gülümsüyordu. Çünkü anlamıştı:

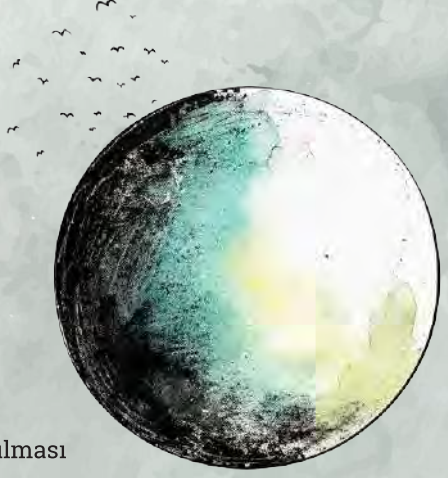
Başarı, adının bir yerde geçmesi değildi.

Başarı, ne olursa olsun yazmaktan vazgeçmemesiydi.

Ve Lâl biliyordu ki tutku, yorulsa da yazmaya devam edenlerin hikâyesiydi.

MİRA NUR SEÇİLMİŞ
7B

ŞAHANE YARATIKLAR

Murat, o gün dağ evinde çok mutlu uyandı. Uzun süredir beklediği Güneş tutulması bugündü. Neşeli bir müzik eşliğinde kahvaltısını hazırlamaya başladı.

Kahvaltısının ardından güneş tutulmasına kadar kitap okumaya başladı. Odanın sessizliği sobadan gelen tıkırtılarla bozuldu. Bu yaz gününde yanmayan sobadan sesler gelmesi normal değildi. Başkası olsa korkar kaçardı ama Murat, çok cesur olduğu için sobanın içine bakmaya karar verdi. Sobanın kapağını açmasıyla onlarca küçük, çirkin ve yeşil yaratığın dışarı fırlaması bir oldu. Bir anda eve dağılarak her yeri kırıp dökmeye başladılar. Murat hızlıca eline tava ve bir kova aldı. Bir tanesini kova ile yakaladı. Tam tavayla vurmak için kovayı kaldırdığında korkmuş olan yaratığı gördü. Merhametli bir insan olduğu için vurmaktan vazgeçti Murat. Daha iyi düşünebilmek için yaratıkları eve kapatarak dışarı çıktı. Biraz düşündükten sonra köyün yaşlı bilgesine danışmaya karar verdi. Osman dedeyi evinde buldu. Osman dede:

- Merhaba Murat, hoş geldin!

Murat:

- Osman dede, başıma ne geldiğine inanamayacaksın, sobamın içinden bir sürü küçük, çirkin ve yeşil yaratık çıktı ve evimi dağıtıyorlar.

Osman dede:

- Onlara "Goblin" denir, Güneş tutulmasında gelirler, müzikle sakinleşirler, beklersen yarını puf diye giderler.

Murat hemen eve gitti ve sabah dinlediği müziği açtı. Müziği duyan Goblinler bir anda sakinleşti. Bu arada Güneş tutulması başlamıştı. Murat Goblinlerle Güneş tutulmasını seyretti. Daha sonra Murat, hepsini tek tek sobanın içine koydu. Müziği açık bırakarak yatağına yattı.

Sabah uyandığında ilk işi hemen sobaya bakmak oldu. Fakat Goblinlerden eser yoktu. Bir dahaki güneş tutulmasında müzik açarak onları bekleyecekti. Şimdiden sabırsızlanıyordu.

Dinç ÖZARDA 5A

TOPRAĞIN BEKLEDİĞİ ÇOCUKLAR

Günümüzden 178 yıl sonra...

Uçsuz bucaksız bir bozkır, sararmış otların ve çatlamış toprağın arasında sessizce uzanıyordu. Rüzgâr, eskiden orman olan tepelerin üzerinden değil; çıplak, savunmasız toprakların üzerinden geçiyordu. Ağaçlar artık doğanın değil, hükümetin malıydı. Bu yüzden devasa çelik kubbelerin içinde saklanıyorlardı. Hükümet oksijeni bile parayla satıyordu. Temiz su da, zenginlerin ulaşabildiği bir ayrıcalıktı. Sefalet içindeki halk; kurumuş kuyuların başında su arıyor, gökyüzündeki bulutlara bakıp yağmur duası ediyordu.

Bu kurak dünyada Vulgar ve Kalgar, on dört yaşlarında iki gençti. Yoksulluk içinde büyümüşlerdi ama hayal güçleri hiç de öyle değildi. Her akşam kızıl gün batımında oturur "Bir zamanlar dünya gerçekten yeşil miydi?" diye konuşurlardı. Büyüklerinin anlattıkları; gölgeli ağaçlar, kuş sesleri ve özgürce akan ırmaklar onlara masal gibi gelirdi ama yine de bu masallara tutunurlardı. Zamanla bu merak, sadece akşam sohbetlerinden ibaret kalmadı. Eski dünyanın izlerini aramaya başladılar; yıkılmış binaları, terk edilmiş depoları dolaştılar. Günlerden bir gün, şiddetli bir fırtınanın ardından kapısı yerinden kopmuş eski bir binaya sığındılar. İçeride, tozlu taşların arasında yarı gömülü bir cisim dikkatlerini çekti. Toprağı temizlediklerinde bunun bir kitap olduğunu fark ettiler. Kapağındaki solmuş harfler hâlâ okunabiliyordu: "Doğa Unutmaz!"

Buldukları bu kitap hükümet tarafından yasaklanmıştı. Üzerinde kırmızı bir damga vardı. Büyüklerin fısıltıyla söylediği o uyarıyı hatırladılar: "Kırmızı damgalı hiçbir şeye yaklaşmayın." Ama merakları korkularından daha güçlüydü. Sayfaları çevirdikçe gözleri büyüdü. Eski dünyanın geniş ormanları, coşkuyla akan ırmakları, sürdürülebilir tarım yöntemleri, yağmur hasadı sistemleri ve temiz enerji kaynakları anlatılıyordu. İnsanların doğayla savaşmadığı, onunla birlikte yaşadığı bir dünya vardı. O an anladılar: Dünya bu hâle kendiliğinden gelmemişti. Yanlış kararlar, açgözlülük ve bilinçsizlik onu kurutmuştu. Ancak kitap yalnızca geçmişi anlatmıyor, geleceğe de bir kapı aralıyordu. Sayfaların arasında şu cümle yazıyordu: "Toprak ölmez. Sadece bekler." Bu söz onlar için bir teselli değil, bir çağrıydı. Eğer toprak bekliyorsa onu uyandıracak birileri olmalıydı. "Nereden başlayacağız?" diye düşündüler. Kitapta, bir zamanlar yanlış giden düzene karşı sesini yükselten "sivil toplum kuruluşları"ndan söz ediliyordu. İnsanların birleşerek değişimi başlattığını öğrendiler. Vulgar ve Kalgar birbirlerine baktılar. Gözlerinde korkudan çok kararlılık vardı. "Biz de kuramaz mıyız?" diye fısıldadılar. İşte o bakış, bir fikri harekete dönüştürdü. Böylece "Su ve Ağaçları Koruma Birliği" doğdu. Bu yalnızca bir direniş değil; toprağın hafızasını uyandırma, atmosferin yaralarını sarma ve insanlığa unuttuğu sorumluluğu hatırlatma hareketiydi. Çünkü anladılar ki bir gezegeni iyileştirmek, önce insanın içindeki umudu yeşertmekle başlardı.

Bozkırın ortasında, kurumuş kuyunun yanında toplandılar. Gökyüzünde devriye dronları sessizce dolaşıyor, sensör kuleleri rüzgârın yönünü ölçüyordu. İnsanlar korkuyla, merakla ve biraz da çaresizlikle ama en önemlisi umutla iki gence bakıyordu.

Yaşlı bir adam bezmiş bir

şekilde "Toprak öldü çocuklar, umut etmeyin." dedi.
Vulgar diz çöktü, çatlamış zemini avucuna aldı; toprağın içindeki mikroskobik yaşamı hayal eder gibi gözlerini kapadı. "Toprak ölmez.." Sakin ama sarsılmaz bir kararlılıkla "Sadece bekler." dedi. Kalgar yasaklı kitabı havaya kaldırdı. Kapağındaki "Doğa Unutmaz" yazısı rüzgârda dalgalandı. "Burada!" dedi. "Doğanın kendini iyileştirebileceği yazıyor. Toprak karbonu hapseder, suyu çağırır, yaşamı yeniden örer."
Genç bir kız korkuyla etrafındaki gözetleme kulelerine baktı. "Peki, ya hükümet buna izin vermezse?"
Vulgar başını kaldırıp çelik kubbelerin ötesindeki puslu gökyüzüne baktı. "Gökyüzü onların değil!" dedi. "Atmosferi zincirleyemezler."
Orta yaşlı bir adam alayla dolu bir kahkaha attı. "Siz mi dünyayı kurtaracaksınız?"
Kalgar'ın sesi sakindi ama içinde bir çağın ağırlığı vardı: "Biz başlatacağız. Toprak devam edecek. Yağmur devam edecek. Fotosentez devam edecek. Döngü devam edecek."
Yaşlı bir kadın titreyen ellerini birleştirdi. "Bir ağaç yeniden büyüyecekse ben yardım ederim," dedi.
Vulgar'ın gözlerinde, henüz var olmayan ormanların yansıması vardı. "Bir ağaç değil." dedi. Sonra yavaşça ekledi "Bir orman!"
Ve o an bozkırın ortasında yalnızca bir konuşma yapılmadı, bir gezegenin yeniden nefes alacağına karar verildi. Kalabalık sessizce başını salladı ve ilk kez umut korkudan daha güçlü oldu. İki ay içinde, sefalet içindeki halk seferber oldu. Çünkü bu mücadele sadece su için değil, gelecek için verilmeliydi. SVAKB artık küresel bir kuruluştu ve insanların son, lakin en güçlü umuduydu. Ancak hükümet bu büyüyen umudu fark etti. Önce yağmur suyu toplama sistemlerini yasakladılar. Ardından güneş panellerini sökmek için görevliler gönderdiler. Dronlar tarlaların üzerinde alçaktan uçuyor, insanları korkutmaya çalışıyordu. "Doğa yalnızca devlet kontrolünde korunabilir." diye duyurular yaptılar. Fakat halk artık o eski, hükümetin baskısıyla kayıtsız şartsız boyun eğen halk değildi. Bilim insanları gizlice destek verdi, mühendisler taşınabilir enerji sistemleri geliştirdi, çiftçiler tohumları saklayarak çoğalttı. Yasaklanan her sistem daha iyisiyle geri döndü. Engeller çoğalınca dayanışma da aynı oranda arttı.
Bilim insanlarıyla iş birliği yapıldı. Güneş panelleri yeniden kuruldu. Rüzgâr türbinleri yükseldi. Kurumuş nehir yatakları, suyun doğal akışını geri getirecek şekilde restore edildi. Toprağın üstünü betonla kapatmak

FMV Işık Okulları Nakiyye Elgün Öykü Yarışması 2026 İstanbul Birincisi

yerine, ağaç kökleriyle güçlendirdiler. Dokuz yıl süren sabırlı çalışmanın sonunda mucize gerçekleşti: Bozkırın ortasında bir orman yükselmeye başladı. Yağmur geri döndü. Kuşlar yuva yaptı. Toprak çatlamayı bıraktı. İnsanlar ilk kez temiz havayı ücretsiz soludu. Hükümetin gücü zayıfladı çünkü halk artık korkuyla değil bilinçle hareket ediyordu. Güç, doğayı koruyanların eline geçmişti.
Vulgar ve Kalgar başarılarını bir zafer olarak görmedi. Onlar için asıl zafer, çocukların bir ağacı kesmeden önce iki kez düşünmesiydi. Şehrin merkezine bir anıt diktiler. Üzerinde şu yazıyordu: "Doğa bize ait değil. Biz doğaya aitiz."
Yaşadıklarını ve öğrendiklerini kitaplara dönüştürdüler. Okullarda "Yeşil Bilinç" dersleri verilmeye başlandı. Her çocuk, bir fidan dikmeden ve "Doğa Unutmaz" kitabını okumadan mezun olmaz oldu. Vulgar ve Kalgar yaşlandıklarında, bir tepenin üzerinde oturup rüzgârın ağaç yapraklarında çıkardığı sesi dinlediler. Eskiden rüzgâr sadece toz taşırdı. Şimdi umut taşıyordu. Ve onların hikâyesi bir devrimden çok daha fazlası olarak anlatıldı: İnsanlığın doğayla yeniden barışmasının hikâyesi, daha yeşil bir dünyanın hikâyesi.
Ve yıllar sonra, "Doğa Unutmaz" kitabının son sayfasında, sararmış kâğıdın kenarında solmaya yüz tutmuş bir şiir bulundu. Altında bir isim yoktu. Sanki geçmişten gelen isimsiz bir şair, bu dizeleri geleceğe bırakmıştı:

"Toprak susar ama küskün değil,
Köklerinde yarını saklar gizlice.
İnsan unutur, gölgeler silinir;
Doğa bekler ve döner yeniden sessizce..."

ERKAN KOLCU
6D

Kulaç Arası Mesafe

"Her yerim titriyor. Kulüp arkadaşlarım ve antrenörüm bana cesaret verebilecek sözcükler söylüyorlar. Kulaklarım sadece birazdan çalacak olan düdüğü duymaya çalışıyor, gözlerim düdük çaldıktan sonra gireceğim suya dikiliyor. Korkuyorum. Annem ile babam yine yanımda değiller fakat bunu düşünecek zamanda değilim. İşte o an, düdüğün çalmasıyla suya büyük bir hırsla kulaç atıyorum..." Buralara kadar ulaşmak hiç de kolay olmadı. Özellikle önümde aile ile ilgili kocaman bir duvar varken hiç kolay olmadı.

Yine sabahın saat beşinde uyanıyorum. Her zamanki gibi antrenmanım için. Normalde uykuya bağımlı bir insanım uyuyunca kendimi bu dünyadan çok daha farklı emeğimin karşılığını alabildiğim bir dünyada buluyorum ki bu benim için çok huzur verici bir şey. Hiç istemesem de vücudumun her zerresini ısıtan sımsıcak yatağımdan çıkıp yüzme antrenmanı için çantamı hazırlıyorum. Çantamı hazırladıktan sonra yolda yürürken yemek için kendime küçük bir sandviç hazırlıyorum ve hemen ayakkabılarımı giyip evden çıkıyorum. Evet, hemen çünkü hemen değil de oyalana oyalana çıkmış olsaydım annem ve babam her zamanki sinirleriyle uyanır ve benim yüzme tutkum hakkında saçma sapan sözler söyleyip yine hevesimi kırarlardı hatta üstüne üstlük yine bağırır çağırır antrenmana gitmemi engellerlerdi. Hep böylelerdi aslında. Küçüklüğümden beri benim zorlamalarım sayesinde beni yüzme kursuna gönderiyorlardı ve ufacık bir şeyi başaramazsam direk yüzüme vuruyorlardı. Sanki her çocuk mükemmelmiş gibi benim mükemmel olmamı bekliyorlardı. Bir yandan kursa doğru yürürken bir yandan da sandviçimi yemeye başlıyorum. Kursa vardığımda hemen soyunma odasına girip üzerimi çabucak değiştirip mayo giyiyorum. Bu mayoyu giydiğimde içime büyük bir hırs doluyor. Gözüm sadece başarmak istediğim yolu görüyor ve nasıl bir başarı istersem ona göre rota çiziyor. Ayaklarım emin adımlarla ve büyük bir kararlılıkla antrenörümün yanına gidiyor.

Antrenörüm yarın olacak yarışma hakkında bana ve diğer takım arkadaşlarıma küçük tüyolar veriyor. Yarın olacak maç benim için o kadar önemli ki bu maç sayesinde belki ebeveynlerimin gözünde ufacık bir değerim olur. Kim bilir bu yarışma için ne kadar uğraşıyorum. Hem mental olarak hem fiziksel olarak aylardır çaba gösteriyorum ki umarım bunun karşılığını alabilirim. Antrenörümüzün konuşması bittikten sonra suya girip ısınma turuna başlıyoruz. Bedenim suya değdiğinde kendimi başka bir seviyede hissediyorum. Ait olduğum yer burası gibi hissediyorum. Bir kulacımın arasında milyonlarca sözcük var. Aileme karşı söyleyemediklerimi kulaçlarım dışarı vuruyor. Yarın önemli bir yarışımız olduğundan iki saat olan antrenmanı dört saat yapıyoruz. Dört saatin sonunda bedenimin yorgunluğu fakat verimli bir antrenman yapmanın hırsıyla sudan yavaşça çıkıyorum. Aynı hırsımla soyunma odasına ilerleyip üstümü değiştirdikten sonra antrenmana gelirken hep yanımda taşıdığım saç kurutma makinesini çıkarıp saçımı kurutmaya başlıyorum. Bir yandan da düşünüyorum. Aklıma yarışma hakkında kötü düşünceler geliyor. "Ya depardan atlarken ayağım kayarsa, gözlüğüm çıkarsa ya da yeteri kadar iyi yüzemezsem" diye düşünüyorum. Ne olursa olsun sonuç ne olursa olsun antrenörümün gözünde aynı değeri taşıyacağımı biliyorum fakat ailemi şu an düşünmek bile istemiyorum. Düşüncesi bile o kadar korkunç ki. Eve varınca her zamanki gibi annem ile babamın tartışmalarını duyuyorum. Annem beni fark edince sinirle yanıma geliyor ve çantamı sertçe tutup aynı sertlikle yere atıyor. "Yine mi gittin o saçma yüzme kursuna! Senden bir şey olacağı yok niye bu kadar uğraşıyorsan! Git odana gözüm görmesin seni!" vb. birçok cümle kurduktan sonra ağlamamak için zor duruyorum. Odama gittikten sonra üzerimdeki kloru atmak için sıcak bir duşa giriyorum. O sırada annem ile babam hala tartışıyorlar. Duştan çıktıktan sonra hemencecik kurulanıp üstüme pijamalarımı giyiyorum ve odama girip yatağıma uzanıyorum. Yarın sabahtan olan yarışma hakkında biraz daha düşündükten sonra uykuya dalıyorum. Sabah oluyor. Çok heyecanlıyım. Dün hazırda kalan yarışma çantamın içine bir şeyler daha ekledikten sonra üstümü değiştiriyorum fakat bu sefer içime mayo giyip dışıma normal kıyafetlerimi giyiyorum. Hızlıca kendime yine sandviç yapıp evden çıkıyorum ve yarışma salonuna doğru yürümeye başlıyorum. On dakikalık mesafe olduğundan yürümeyi tercih ediyorum. Salona vardığımda üstümdekileri çıkarıyorum, bonemi takıyorum, gözlüğümü takıp antrenörümden lisansımı aldığım gibi yetkili hakemlerin yanına gidip lisansımı veriyorum. Yarışmam başlamak üzere olduğundan hızlıca yetkili hakemlerin gösterdiği ikinci kulvara gidiyorum yanımdaki diğer yarışmacılara baktıktan sonra birinci düdük çalıyor depara çıkıyorum. Her yerim titriyor. Kulüp arkadaşlarım ve antrenörüm bana cesaret verebilecek sözcükler bağırıyorlar. Kulaklarım sadece birazdan çalmakta olan diğer düdüğü duymaya çalışıyor, gözlerim düdük çaldıktan sonra gireceğim suya dikiliyor. Korkuyorum. Annem ile babam yine yanımda değiller fakat bunu düşünecek zamanda değilim. İşte o an, düdüğün çalmasıyla suya büyük bir hırsla kulaç atıyorum. Ayaklarımı hızlıca çırpıyorum, kollarımı hızla hareket ettiriyorum. İçimdeki bütün hırsı, stresi, korkuyu ve daha fazlasını kulaçlarıma bırakıyorum. Bitişe geldiğimde yavaşça duruyorum fakat bir o kadar hızla da sonuçları gösteren tabelaya bakıyorum. Birinci oluyorum. Ben birinci mi oluyorum? Hala inanmayarak gözlerimi kırpıyorum. Takım arkadaşlarım ile antrenörüm diğer taraftan birinci olmam hakkında heyecanla bir şeyler bağırıyorlar fakat duymuyorum. Odağım tabelada kocaman harflerle yazan "1. KUMSAL ADA TAŞ 35.21" yazısına takılıp duruyor. Gözlerimden yaşlar geliyor.

Kürsüye çıkınca boynuma madalyamı asıyorlar. Yine gözlerimden yaşlar geliyor. Koşarak antrenörüme sarılıyorum. Bana duvar olan ailemden sonra gerçekten bana babalık yapan antrenörüme sıkıca ve içtenlikle sarılıyorum...

İREM ZEYNEP DOLU 7D

BENİM KORKUM HİÇBİR ŞEYE TUTUNAMAMAKTI

"Benim korkum hiçbir şeye tutunamamaktı."
Oğuz Atay, Tutunamayanlar

Benim adım İlkin. Adımı söylerken bile bir başlangıç hissi var içimde çünkü ben hep ilk adımı atmaya inanırım. Durup beklemek bana göre değil, içimde bir kıpırtı varsa onun peşinden giderim. Tutku dediğim şey tam da bu aslında! Kalbinin "Git!" dediği yere aklın korksa bile yürüyebilmek, yorulsan da vazgeçmemek, düşsen de yeniden kalkmak. Bir hayali uzaktan sevmekle yetinmem; ona yaklaşırım, dokunurum hatta bazen yanılırım. Ama bilirim ki yanılmak bile yaşamaktan daha değerlidir. Cesurum çünkü korkularımın beni yönetmesine izin vermem. Korkarım evet ama korkunun önüne geçip adım atmayı seçerim.

Meraklıyım. Dünya bana bitmeyen bir soru gibi gelir. İnsanlar, yollar, ihtimaller... Hepsini öğrenmek isterim. Merakım beni büyütür, cesaretim ise ileri taşır. Belki bu yüzden adım İlkin. Çünkü ben her yeni düşte, her yeni yolda, her yeni hayalde yeniden başlarım. Bu iddialı cümleleri on dört yaşında kurmaya başladım. Adımın önemini ben, işte bu yaşımda kavradım. Önceden öyle miydi? Asla!.. Çok değil, bir yıl öncesine dönelim. Bir yıl önceki İlkin anlatsın size kendini.

Ben on üç yaşındaki İlkin. Geceleri hiç uyuyamaz; geç saatlere kadar oturur, düşünürdüm. Bilirdim ki uyursam asla hayal kuramazdım. Gözlerimi kapatıp uykuya daldığımda kelimeler zihnimde bir bir susardı. Oysa uyanıkken karanlığın içinde bile bir ışık bulurdum. Pencerenin önünde oturur, kendi dünyamda kaybolmuş gibi bana ait bir dünya yazardım. Sokak lambalarının solgun ışığı defterime vurur, sayfalarıma gölgeler düşerdi. Ve ben, İlkin, sadece yazardım; âdeta kitaplar arasında kaybolmuş küçük bir kız gibi yazardım. Yazardım yazmasına ama yazdıklarımı kimse önemsemezdi. Neden önemsesinler ki? Sonuçta yazdıklarım onlar için sadece bir "karalamadan" ibaretti, ayrıca çoğu kişinin bu yazdıklarımdan haberi de yoktu. Haberleri olsa eminim gülerlerdi. Oysa benim için yazmak, nefes almaktı. Geceler herkes için birbirine benzerdi ama benim için hiçbir zaman aynı değildi. Her gece kalemimde başka bir kelime dolaşır, başka bir cümle direnirdi. Bazen yazdıklarımı tekrar tekrar okur, bazı satırlarda kendimi tanıyamazdım. Ama yine de silmezdim. Çünkü o cümleler, o anki ruh hâlimin eseriydi.

Bana göre yazmak, görülmek için değildi. Anlaşılmak için de değildi tabii. Sadece kaybolmamak içindi. Dünya hızla değişirken ben kelimelere tutunuyordum. Bazen hayal kurardım: Bir gün birinin defterimi açtığını, satırlarda

durduğunu, acele etmeden okuduğunu ve hatta yazdıklarımı beğendiğini... Bir gün ben de o öz güvene sahip olacaktım! Çekinmeden, gür bir sesle yazdıklarımı herkese haykıracaktım. Bu cesur sözlerim sadece birkaç dakika beni etkisi altına alırdı, sonra gerçek dünyama dönerdim. Kendimi teselli etmeye başlardım: "Benim için önemli olan sonuç değil, her şeye rağmen devam edebilmekti!" Bu tesellim de olmasa ben kalemimi nasıl özgür bırakacaktım...

Yazmaya devam ettim. Devrik cümlelerle, titreyen ellerle, bazen gözyaşlarım sayfaya düşerken bazen kahkahalarım odamı kaplarkan. Yazdıklarım kusursuz değildi. Ama gerçekti. Bana aitti. Çünkü yazma tutkusu kusursuzluk değildi. Tutku, kimse bakmazken bile devam edebilmekti, vazgeçmemekti.

Tüm bu düşüncelerle o akşam uykuya dalmıştım.

Annem başıma dikildi:

-Hadi kızım, uyan artık! Okula geç kalacaksın.

-Tamam anne, kalkıyorum.

Evimizde her sabah aynı döngü yaşanırdı. Annem gelip uyandırır, peynirli tostumu ve portakal suyumu hazır eder, beni masaya beklerdi. Ben de o masada annemle oturmak için en hızlı şekilde hazırlanırdım. Babam kravatını bir türlü bağlayamaz, her sabah kravat ustası annemden yardım alırdı. Sabahları yaşanan bu döngüye her

zaman bir dörtlüğüm hazırdı ama o sabah canım peynirli tosta ve portakal suyuna şiir okumak istedi, okudum ve başladım bizimkileri güldürmeye.
Annem gülümsedi. Babam içerden sesleniyor:

-Aynı babasına benziyor, sanat dolu bir çocuk.

Annem:

-Sana değil, bana benziyor! Lütfen gerçekçi olalım, diyerek babamı gülümseyerek uyarıyor. Canım ailem, nasıl da sanat dolu bir çocuk dünyaya getirmiş. Kendileriyle gurur duyuyorlar, bir de kızları duyabilse... Aklıma okuldaki pasifliğim, arkadaşsızlığım geliyor. Ve okulların bugün açıldığını hatırlıyorum.
Yeni eğitim öğretim yılına başladım. İlk ders başlamıştı, ders Türkçeydi ama öğretmen sınıfa gelmemişti. On dakika geçti, ses seda yok. Derken kapı açıldı ve içeri biri girdi. Hiçbirimiz bu kadını tanımıyorduk, kim olduğunu anlayamadık.
-Ben yeni Türkçe öğretmeninizim, dedi.
Şaşırdık, geçen yılki öğretmenimiz demek ki değişmişti. İsminin Leyla olduğunu söyledi. Bizlere kendini anlatmaya başladı. Çok heyecanlıydı ama bir o kadar da sevimliydi. Konuşurken gözlerinin içi parlıyor, sesindeki coşku öğretmenliği ne kadar severek yaptığını açıkça belli ediyordu. Mesleğini sadece bir iş olarak değil, kalpten bağlı olduğu bir tutku olarak gördüğü her hâlinden anlaşılıyordu. On yıldır öğretmen olduğunu, bu süre boyunca birçok hayata dokunduğunu öyle samimi ve içten bir dille anlatıyordu ki onu dinlerken insan ister istemez etkileniyordu. Anlattığı her anıda, sınıfa girmenin ve öğrencilerle birlikte öğrenmenin ona verdiği mutluluk hissediliyordu.

- İlk göreviniz, dedi.

-Daha ilk günden mi öğretmenim, deyiverdim. Herkes bana bakıyordu, çok utandım. Oysa ben bu cümleyi içimden kurduğumu sanıyordum.

-Senin adın nedir kızım?

-İlkin öğretmenim.

-Adına yakışır olsun o zaman. İlk sunum senin, dedi.
Bizden bir hafta içinde "tutku" temasını içeren bir dakikalık konuşma hazırlamamızı istedi. Herkes hazırlayacaktı ama ilk ben sunacaktım. Adımı söylediğim için... Of... Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyorum, öyle heyecanlıydım ki dizlerim titriyordu. Hem de daha şimdiden! Ayna karşısında günlerce prova yaptım ama asla kendime güvenmiyordum. Rezil olacağımı düşünmekten yapacağım sunuma odaklanamıyordum.
Bir hafta hızlıca geçti. Pazartesi ilk ders Türkçeydi ve heyecandan ellerim titriyordu. Öğretmenim gözlerimin içine bakıp başıyla "Başlayabilirsin." dedi. Sanırım benim heyecanımı anlamış olacak ki:

- İçinizde; bir şeyleri içine atarak yaşayan, söyleyecek çok sözü olduğu hâlde susan biri varsa bilsin ki bugün o sesi duymak istiyorum çünkü bazen bir insanın tutkusu bir dakikalık cesaretle ortaya çıkar.

İşte tam zamanıydı. Derin bir nefes aldım. Hayalini en çok kurduğum, geceleri düşünmekten uyuyamadığım şeyi yapacaktım. Düşüncelerimi başkalarına aktaracaktım. "Tutku..." dedim. "Herkes bakarken değil, kimse bakmazken de devam edebilmektir. Tutku, korkmana rağmen adım atmaktır. Ben yazmayı seviyorum ama bunu yıllarca kimseye söylemeye cesaret edemedim. Yine de yazmayı bırakmadım. Çünkü yazmaktan vazgeçmek, kendimden vazgeçmek olurdu." Konuşmam oldukça akıcı ilerliyordu, hiç takılmadan. Sınıf sessizdi. Kelimeler ağzımdan kendiliğinden dökülüyordu. O an içimde hiçbir korku hissetmiyordum. Sadece içimdeki İlkin konuşuyordu, düşüncelerini haykırıyordu âdeta. Bitirdiğimde öğretmenim alkışladı. Sonra bütün sınıf alkışladı.
Ders çıkışında beni yanına çağırdı:
"İlkin." dedi. "Senin kelimelerin çok güçlü. Önümüzdeki ay yapılacak Fark Yaratan Gençler Konferansı'na seni önermek istiyorum." O an gözlerim doldu. Bir zamanlar defterlerini saklayan kız, şimdi konuşması için davet ediliyordu. Eve gelir gelmez anne babama anlattım, ikisi de benim adıma çok sevindi ve hazırlıklar başladı. Bu yılki konferansın teması da tutkuydu. Öğretmenimiz bu temayı bilinçli olarak ödev vermişti.
Günler çok hızlı geçti. Gözlerimi açtım. Konferans salonundaydım. Mikrofon hâlâ elimdeydi."Bir zamanlar en büyük korkum hiçbir şeye tutunamamaktı." dedim. "Ama tutkuma tutundum. Yazmaya, hayal kurmaya, cesaret etmeye..."
Gülümsedim. "Eğer içinizde "Git!' diyen bir ses varsa onu susturmayın. Tutkularınızın ve hayallerinizin peşinden gidin çünkü bazen bir adım, bütün hayatınızı değiştirir."
Salonda alkışlar yükseldi. Ve ben... İlkin... İlk adımı attığım için kendimle gurur duydum. Bir zamanlar sokak lambasının solgun ışığında yazıyordum. Şimdi sahne ışıkları yüzüme vuruyordu ama ilk kez korkmuyordum çünkü bazen bir öğretmenin tutkusu, bir öğrencinin cesaretine dönüşür.
Teşekkürler Sayın Seyirciler, Teşekkürler Leyla Öğretmenim!

Fark Yaratan Gençler Konferansı, İlkin Baklacı, 2025.

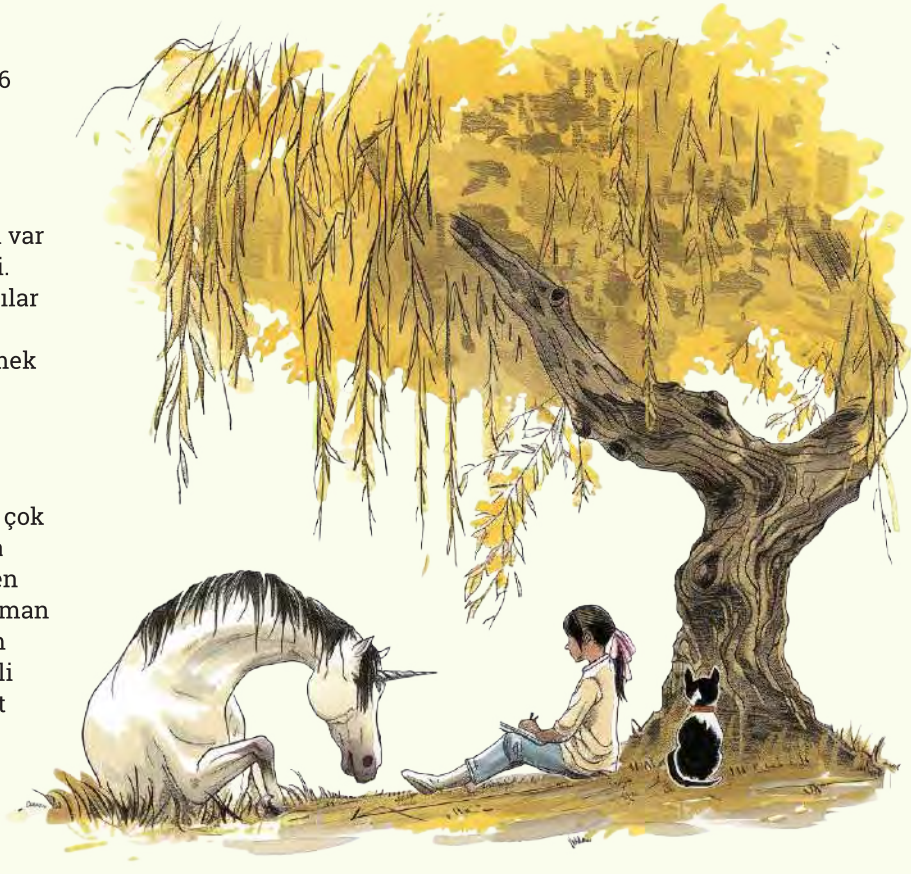
ELİF ECRİN BAKLACI 7C

TUTKU HERKESİN İÇİNDE VARDIR

Sıcak bir yaz günüydü kadife bir gömlek giyinmiş, altında cam mavisi bir binicilik pantolonu olan, kolları elmas bezeli bileziklerle dolu, saçında ise toz pembe bir kurdele ile toplanmış tatlı kız yaşlı bir söğüt ağacının altında oturuyor ve rüzgârın sesini dinlerken şarkı sözleri yazıyordu. Bu kızın adı Pennolopi idi. Pennolopi 16 yaşındaki akıllı, kibar, dost canlısı ve ata binmeyi çok seven bir kızdı. Yaz aylarında atı ve köpeği ile bu eski söğüt ağacının altında oturur ve şarkı yazardı. Yaptığı her işi zevk ve tutku ile yapardı. İleride bulunan küçük bir kasabada ailesi ve arkadaşları ile yaşardı. Bir sonraki aylarda çok önemli yarışmalara katılacağı için çok heyecanlıydı. Bazen umutsuzluğa kapılırdı ama arkadaşı Luna, her zaman onun arkasında olurdu. Onun için Luna normal bir arkadaş değildi. İyi ve kötü gününde arkasında olan ve onu her zaman motive eden bir arkadaştı.
Saat 15.30 olmuştu. Pennolopi yavaşça doğruldu ve köpeği Zoe'i sevdi. Atı Laetitia ise kenarda otlanıyordu. Zoe'ye "Hadi eve dönelim." dedi. Eşyalarını topladı, köpeğini sırt çantasında bulunan özel bir bölmeye güzelce yerleştirdi ve atının sırtına çıktı. Arazinin üzerinde dört nala koştular. Pennolopi için bu anlar paha biçilemezdi. Rüzgâr saçlarının arasından adeta süzülüyordu. Az ilerideki kasabada olan evlerin çatıları gözüküyordu. Herkes ekinlerinin başında yetiştirdikleri bitkileri suluyor veya hayvanları ile ilgileniyordu. Çitin üzerinden atladılar ve kasabanın merkezine ulaştılar. Kasabanın merkezinde bir dört yol ağızı bulunuyordu. Pennolopi sağ döndü ve çiftliğe doğru giderken arkadaşı Luna ile karşılaştı, sohbete başladılar.

-Selam Luna nasılsın?
- Merhaba Pennolopi iyi sen?
- Bende iyiyim ama hava çok sıcak! Yarın 36 derece olacak.
Bunun üzerine Luna:
-Hava gittikçe sıcaklıyor, dedi.
Birlikte çiftliğe gittiler. Çiftlik 3 ahırdan oluşuyordu, 4 tane maneji ile 5 tane padoku var idi. Atlar, taylar, köpekler çiftliğin neşesi idi. Çiftliğe ulaştıktan sonra ahırda atları yıkadılar ve dışarıya göre daha soğuk olan ahıra bağladılar. Daha sonra 2 top dondurma yemek için kasabanın en meşhur dondurmacısı olan UNICORN'a gittiler. Dondurmalarını yerken yarış hakkında konuştular ve ertesi gün antrenman yapmak üzere bir saat belirlediler ve herkes evine gitti. Pennolopi çok yorulmuştu fakat güzel bir akşamdı. Yatağa yattığı anda uykuya daldı ve sabah erkenden uyandı. Arkadaşı Luna ile yaptıkları antrenman güzel geçmişti. Günler bir süre böyle devam etti ama bir gün Pennolopi yüksek bir engeli atlama için hazırlanırken yanlış bir hareket yaptı ve düştü. Pennolopi çok mutsuz oldu ve hayal kırıklığına uğradı. Ertesi gün tekrar denemek istedi fakat cesaret edip o engeli tekrar atlayamadı. Günler sonra tekrar denedi bu defa da başarılı olamadı. Tam iki hafta boyunca düşündü, planını yaptı ve bu durumun böyle devam edemeyeceğine karar verdi, tüm cesaretini topladı ve tekrar denedi. Bu defa olmuştu, başarı ile o engeli atladı. Kararlılığı ve cesaretinin sonucunda başarmıştı.
Haftalar birbirini kovaladı ve yarış gününe 5 gün kalmıştı. Pennolopi çok heyecanlanlıydı. Ata binmeyi gerçekten çok seviyordu ve bu sporu tutku ile yapıyordu ama hata yapmaktan çok korkuyordu. Çünkü kazanmak için hatasız koşması gerekiyordu. Yarıştan önceki gün hocası ile motive edici bir konuşma yaptı. Hocası onun bu sporu tutku ile yaptığını ve bu sporu sadece gerçekten çok severek yapanların başarılı olduğunu anlattı. Pennolopi bu sözler üzerine motive olarak gece yastığa başını koydu. Yarış sabahı geldi çattı 15 dakika sonra yarış başlayacaktı. Penolopi atı Leatita üzerine çıktı ve birlikte başardıkları bir sürü şeyi düşündü ve bu sporu ne kadar sevdiğini geçirdiği her dakikanın onun için ne kadar değerli olduğunu düşündü. Sıra ona gelmişti. Pennolopi maneje girdi ve hatasız, çok güzel bir parkur tamamladı. Bunun üzerine 54 kişi arasında 1. oldu. Bu yarışma ona sadece bir derece kazandırmamış aynı zamanda tutku ve sevgi ile yapılan şeylerin hayatta ne tür kapılar açabileceğini de göstermişti. Yani tutku herkesin içinde vardır sadece neye yatkın olduğunu bulmak ve bulduktan sonra da asla bırakmamalısınız.

AYLA DEFNE TOYGARTEPE 8D

GERİ DÖNÜŞÜM BAHÇESİNDEKİ ÜÇ DOST

Bir zamanlar büyük bir şehirde, insanların kullandıktan sonra attığı eşyaların bulunduğu bir geri dönüşüm bahçesi varmış. Bu bahçede üç iyi arkadaş yaşıyormuş: Kâğıt, Pet Şişe ve Gıda Ambalajı.

Kâğıt çok nazik ve çalışkanmış. İnsanlar onu kullandıktan sonra çoğu zaman geri dönüşüm kutusuna atar; o da yeniden deftere, kitaba ya da kutuya dönüşürmüş. Bu yüzden Kâğıt kendisiyle gurur duyuyormuş ama hiçbir zaman arkadaşlarına karşı kibirli davranmazmış.

Pet Şişe ise biraz kararsız biriymiş. Bazen insanlar onu geri dönüşüm kutusuna atar, o da yeni bir şişe ya da plastik eşya olarak doğarmış ama bazen de çöpe atılır ve doğada uzun süre kalırmış. Ayrıca yaklaşık 100 yıl boyunca doğada kaybolmazmış. Anlayacağınız başa bela olurmuş. Bu yüzden Pet Şişe hep "Keşke ben de Kâğıt gibi her zaman geri dönüşebilsem." diye söylenir dururmuş.

Gıda Ambalajı ise biraz üzgünmüş. Çoğu zaman geri dönüştürülemezmiş ve çöpe atıldığında doğada uzun süre kalırmış. Bu durum onu çok düşündürürmüş. Ama Kâğıt ve Pet Şişe onu hiç yalnız bırakmazmış. Üçü her zaman birlikte konuşur, sohbet eder ve birbirlerine destek olurlarmış.

Bir gün geri dönüşüm bahçesinde büyük bir rüzgâr çıkmış. Rüzgâr onları bir köşeye savurmuş. O sırada Kâğıt arkadaşlarına şöyle demiş:

-Ben yeniden defter veya kitap olabiliyorum. İnsanlar beni geri dönüşüm kutusuna attığında doğaya zarar vermiyorum. Siz de benim gibi olmak için insanlara örnek olabilirsiniz.

Pet Şişe bunu duyunca düşünmeye başlamış: Evet, ben de geri dönüşüm kutusuna girmeye çalışmalıyım. İnsanlara geri dönüştürülebileceğimi hatırlatmalıyım; demiş kendi kendine.

Gıda Ambalajı sessizce oturmuş bir köşede bekliyormuş. Bir süre sonra sessizliğini bozup şöyle demiş:

"Ben çoğu zaman geri dönüştürülemiyorum ama belki insanlar beni daha az kullanırsa hem insanlar zararlı şeyler yemez hem de doğa daha temiz olur."

O günden sonra Pet Şişe, Kâğıt'tan gördüklerini örnek almaya başlamış. İnsanlar onu geri dönüşüm kutusuna attığında da çok mutlu oluyormuş. Gıda Ambalajı da arkadaşlarının iyi davranışlarını görünce doğaya zarar vermemek için insanların daha dikkatli olması gerektiğini anlatmaya çalışıyormuş.

Üç arkadaş birbirlerine bakarak hep daha iyi olmaya çalışmışlar. Çünkü Kâğıt'ın iyi davranışları Pet Şişe'yi, Pet Şişe'nin çabası da Gıda Ambalajı'nı etkilemiş.

İşte o gün Kâğıt, Pet Şişe ve Gıda Ambalajı çok önemli bir şey anlamış: " Üzüm üzüme baka baka kararır." İyi davranışlar da kötü davranışlar da birbirine bakarak yayılır. Eğer biri iyi bir örnek olursa, diğerleri de onu örnek alabilir. Bu yüzden doğayı korumak için herkesin birbirine iyi bir örnek olması gerekir.

EYLÜL ARSLAN 6B

GAZETECİ

Elazığ Fen Lisesinde, cam kenarındaki ikinci sırada oturuyordu Mehmet. Okulun ilk haftasıydı ve edebiyat dersi işleniyordu. Edebiyat Öğretmeni Seyhan Baş kendini tanıttıktan sonra, sırayla öğrencilere söz vererek onları tanımaya çalışıyordu.
Sıra Mehmet'e gelmişti.
Önce hangi alanlara ilgi duyduğunu sordu öğretmeni.
— Edebiyat ve tarih derslerini seviyorum hocam, dedi Mehmet.
Ardından ikinci soru geldi:
— Peki, ne olmak istiyorsun?
— Gazeteci.
— Nasıl bir gazeteci?
— Tercüman Gazetesi Başyazarı Rauf Tamer gibi bir gazeteci olmak istiyorum hocam.
Cümle biter bitmez sınıfta gülüşmeler yükseldi.
Anlam verememişti Mehmet. Doktor, mühendis, avukat, eczacı olmak isteyenlere kimse gülmemişti. Peki neden ona gülüyorlardı?
O ise ortaokuldan beri gazeteci olmak istiyordu. Bulduğu her gazeteyi okuyordu, özellikle köşe yazılarını ve kültür-sanat sayfalarını. Yazları harçlığını çıkarmak için mahalledeki çay ocağında ya da fotoğrafçıda çalışıyor, sabahçı olduğu dönemlerde eve gitmek yerine soluğu Elazığ Halk Kütüphanesi'nde alıyordu.
Nihat Sami Banarlı'nın Resimli Türk Edebiyatı Tarihi'ni bitirmişti. Meydan Larousse'tan yerli ve yabancı yazarların hayatlarını okuyor, defterlerine notlar alıyordu. Kütüphane görevlisi "Biraz da roman okumalısın" deyince romanlara merak salmıştı. Yaz tatillerinde biriktirdiği parayla Evliyaoğlu Kitabevi'nden Rus klasiklerini alıyor, bir solukta okuyordu.
Niye inanmıyorlardı ki?
Gözleri doldu, yutkundu.
"Gazeteci olacağım." dedi içinden, hepiniz göreceksiniz..
Lise yıllarında defterlerinin arka sayfaları kelimelerle doluydu. Ders notlarından çok cümleler, dizeler biriktirirdi. Şiirler, öyküler yazdı. Takip ettiği yazarlara, özellikle Rauf Tamer'e mektuplar gönderdi. Gelen cevapları, zarfları, kendi el yazısıyla dolu sayfaları defterlerinde sakladı. Her defter onun için gizli bir odaydı; kimsenin bilmediği, kimsenin giremediği.
Bazen şiirleri yerel bir gazete olan Nurhak'ta yayımlanıyordu. O günlerde ayakları yerden kesiliyordu sanki. Yolun çok başındaydı ama yazmayı seviyordu. "Bir Gencin Yaşamı" adını verdiği bir roman üzerinde çalışıyordu.
Gazetede çalışan bir ağabeyi, "Yazdıklarını getir, daktiloya çekelim." deyince okul çıkışı sevinçle eve koştu.
Ama defterlerini bulamadı.
Sandığın altına baktı, yoktu. Sobanın yanına ilişti gözü. İçine bir sıkıntı çöktü.
— Anne... Defterlerim nerede?
Annesi hiç duraksamadan konuştu:
— O kâğıt yığınlarını mı diyorsun? Sobada yaktım.
Söz bitmişti.
Daha fazlasına gerek yoktu.
Sabırla biriktirdiği kelimeler, geceleri fısıltıyla

yazdığı cümleler, sakladığı mektuplar nasıl bu kadar kolay yanıp kül olabilirdi? Sanki yalnızca defterler değil, umudu da kül olmuştu. O gün ağlayarak çıktı evden. Süpürgeç Dağı'na doğru koştu, koştu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken kelimeler ilk kez onu terk ediyordu. Dağın eteğinde durdu, dizlerinin üzerine çöktü. Düşüncelerine ve hayallerine dar gelen bu şehirden ve evden artık gitmesi gerekiyordu.

Aylar sonra girdiği sınavda Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesini kazandığını öğrendi. Sevinç içinde elindeki kâğıdı ailesi ile paylaştığında babası kısa ve kesin bir cümle kurdu:

— Seni başka bir şehirde okutamam.

Bir kez daha yıkılıyordu hayalleri. Ama bu kez gürültüyle değil; içten içe, sessizce. Mehmet o akşam odasında uzun süre oturdu. Sobanın külünü hatırladı. Yanmış defterleri, küle karışan cümleleri...

Ve bir kez daha kendine şunu söyledi:

— Demek ki yazmak için önce gitmeyi öğrenmem gerekiyor.

Elinde bir bavul, içinde yarım kalmış hayallerle çıktı yola.

Babası Greyder Operatörüydü. Önce Kara Yolları Sendikasının misafirhanesinde kaldı. Sonra bir öğrenci yurdunda. Sonra bir öğrenci evinde. Parasızlık zordu. Öğrencilikten çok hayatta kalmayı öğreniyordu. Bir simit, bir çayla geçen günler oldu. Üniversiteler karışıktı. Sokaklar güvensiz. Bir yıl dayanabildi. Bir gece küçücük bir odada otururken sobada yanan kelimelerini hatırladı ve yeniden denemeye karar verdi.

Bu kez İstanbul'u kazandı. Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Sinema-TV Bölümünü.

Okulla birlikte bir de iş buldu. Bir gazetenin kültür-sanat sayfası için haberler hazırlayacaktı. Sergilere gitti, tiyatro kulislerinde bekledi, şairlerle yazarlarla röportajlar yaptı. Zamanla fark edildi. Önce haberleri imzalı çıkmaya başladı, sonra kültür sanat sayfası teslim edildi ona. Kelimeleri artık basılıyor, okunuyor, çoğalıyordu.

Mahallenin çocuklarını toplayıp Süpürgeç Dağı'na götüren, dağın ardını merak eden o genç; mesleği gereği farklı kıtalar, ülkeler, şehirler gördü, insanlar tanıdı.

Yıllar geçtikçe yükseldi. Adım adım, sessizce...

Yıllar sonra Genel Yayın Yönetmeni koltuğuna oturduğunda pencereden İstanbul'a baktı ve gözyaşları içinde Süpürgeç Dağı'na koşan o çocuğa seslendi:

— Kelimeler yanmadı, dedi. Sadece yolumu uzattı.

Ve hayat ona tuhaf bir sürpriz yaptı.

Bir zamanlar hayranı olduğu Rauf Tamer'in

yazdığı gazetenin CEO'su oldu.İlk toplantı günü, gazete çalışanlarıyla tanıştı ama bir kişiyi en sona bırakmıştı. Kapı açıldığında Rauf Tamer'i hürmetle ayakta karşıladı.

— Beni hatırlıyor musunuz Rauf Abi? dedi. Elazığ'dan size mektup yazan bir lise talebesi vardı. Adı Mehmet'ti. Siz de mektuplarına nezaketle cevap vermiştiniz.

Mehmet devam etti:

— Bir gün öğretmenim "Ne olmak istiyorsun?" diye sorduğunda sizin gibi bir gazeteci olacağımı söylemiştim. Herkes gülmüştü. Ben susmuştum. Ama yazmaktan hiç vazgeçmedim. Siz bana, "Madem gazeteci olmayı bu kadar çok istiyorsun, tutkuyla sarıl hayaline... " diye yazmıştınız. Hep sakladığım o mektupları size göstermek isterdim ama annem yaktı ne yazık ki!

— İşte ben o Mehmet'im, Rauf Abi.

O an odada derin ve uzun bir sessizlik oldu. İkisi de ağlıyordu.

AYŞE ZEYNEP SOYSAL 8B

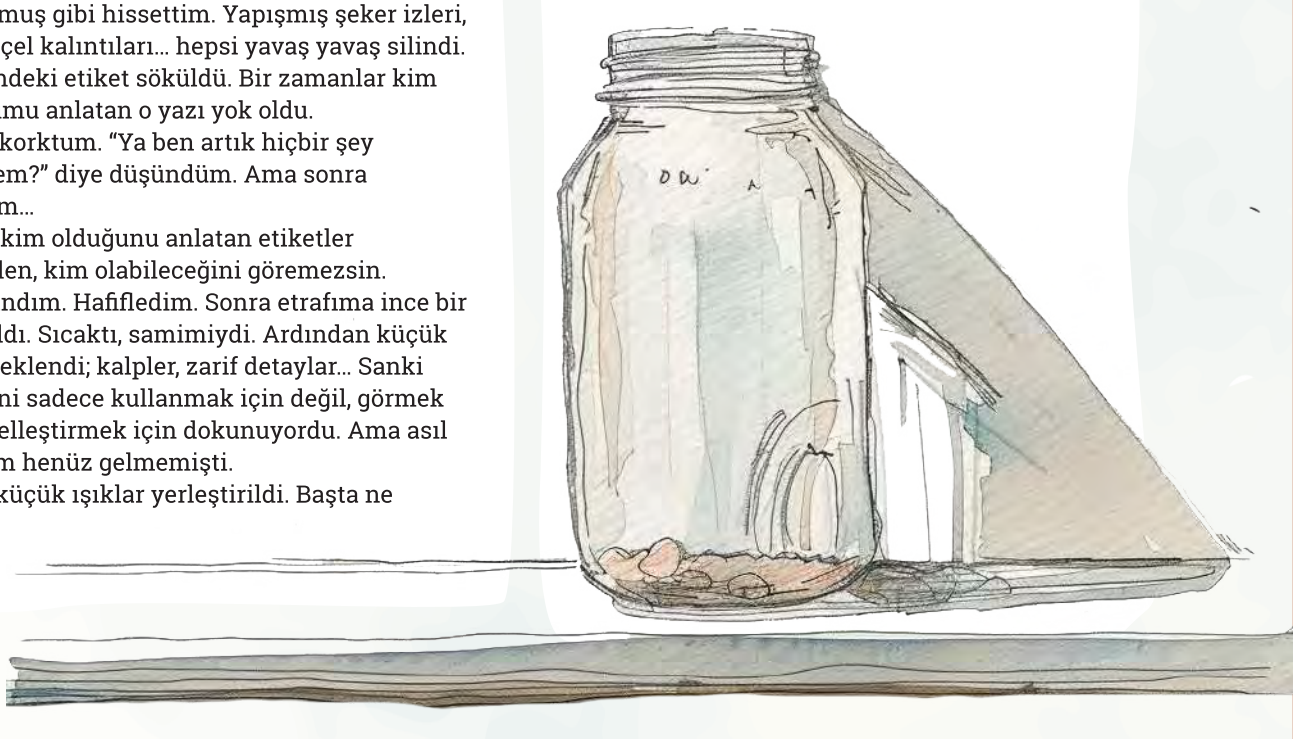

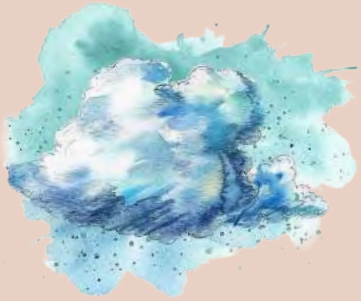
ATIKLAR HİKÂYEYE DÖNÜŞÜYOR

"Bir cam kavanozun penceresinden"

Ben sıradan bir cam kavanozdum. Şeffaf, sessiz, fark edilmeden var olanlardan. Bir zamanlar mutfakta, rafın en köşesinde durur; içimde tatlı reçeller saklardım. Çileğin kokusu, vişnenin rengi, kayısının güneşi benimleydi. Kapağım her açıldığında içeri dolan ışıkla birlikte insanların yüzünde oluşan o küçük mutluluğu görürdüm. Belki konuşamazdım ama işe yaradığımı hissederdim. Bu bana yeterdi.
Sonra bir gün... İçim boşaldı. Ne bir koku kaldı içimde, ne bir renk. Sadece şeffaflık... ama bu kez anlamını yitirmiş bir şeffaflık. Günler geçti. Haftalar belki... Zaman benim için artık ölçülemezdi. Kimse kapağımı açmadı. Kimse bana dokunmadı. Rafın köşesinde, yavaş yavaş tozla örtüldüm.
İlk başta sabrettim. "Yine doldurulurum." dedim. Sonra umut azaldı. Sonra... Kendimden şüphe etmeye başladım. "Belki de işim bitti.," diye düşündüm. "Belki de bir kavanoz, boş kaldığında sadece camdır." İnsanların beni görmeden yanımdan geçmesi, görünmez olmak gibiydi. Oysa bir zamanlar içimde sakladıklarıyla değerliydim. Şimdi içim boştu ve sanki ben de boşalmıştım.
Tam o sırada biri beni eline aldı. Parmaklarının sıcaklığını hissettim. Uzun zaman sonra ilk kez fark edildim. "Bunu atmayalım." dedi. O cümle içimde yankılandı: Atmayalım! İlk kez, çok küçük ama inatçı bir umut filizlendi içimde. Belki de hâlâ bir ihtimal vardı. Belki de boş olmak, bitmek demek değildi. Beni lavaboya götürdü. Su üzerimden akarken geçmişim de akıyormuş gibi hissettim. Yapışmış şeker izleri, eski reçel kalıntıları... hepsi yavaş yavaş silindi. Üzerimdeki etiket söküldü. Bir zamanlar kim olduğumu anlatan o yazı yok oldu.
Bir an korktum. "Ya ben artık hiçbir şey değilsem?" diye düşündüm. Ama sonra anladım...
Bazen kim olduğunu anlatan etiketler gitmeden, kim olabileceğini göremezsin.
Kurulandım. Hafifledim. Sonra etrafıma ince bir ip sarıldı. Sıcaktı, samimiydi. Ardından küçük süsler eklendi; kalpler, zarif detaylar... Sanki biri beni sadece kullanmak için değil, görmek ve güzelleştirmek için dokunuyordu. Ama asıl değişim henüz gelmemişti.
İçime küçük ışıklar yerleştirildi. Başta ne olduğunu anlamadım. İçimde bir şeyler hareket ediyordu ama bu alıştığım bir doluluk değildi. Bu... farklıydı.
Sonra bir anda... Işık... İçim aydınlandı. Ama bu kez başkalarının koyduğu bir tatlılık değildi bu. Bu, içimden yayılan bir ışıktı. Şeffaflığım artık boşluk değildi; bir geçişti. Işığın dışarıya ulaşabildiği bir yol... Gece oldu. Oda karardı. Eskiden karanlık, yokluk demekti benim için. Ama o gece... karanlık, benim var olma sebebime dönüştü. Ve ben... parlamaya başladım. Duvarlara yansıyan ışığım, küçük titreşimlerle odayı doldurdu. İnsanlar bana baktı. Gözlerinde bir sıcaklık vardı. Gülümsediler. "Ne kadar güzel olmuş." dediler.
İşte o an anladım: Ben hiçbir zaman sadece bir kavanoz değildim. Ben, içim doldurulduğunda değerli olan bir eşya da değildim. Ben, boş kaldığımda bile yeniden anlam kazanabilecek bir ihtimaldim. Eskiden sadece bir şeyleri saklardım. Şimdi ise karanlığı aydınlatıyordum.
Ve belki de en önemlisi...
Atılmak üzereyken seçildim. Unutulmuşken fark edildim. Boşken yeniden dolduruldum.
Ama bu kez içime konan şey bir reçel değil, bir ışıktı. Şimdi biliyorum ki...
Bazen insan da bir kavanoz gibidir. İçi boşaldığında değersiz olduğunu sanır.
Oysa belki de o boşluk, ışığın yerleşmesi içindir.
Ve belki de en güzel dönüşümler,
tam "Artık hiçbir işe yaramam" dediğin yerde başlar.

MAHİR AHMET YETKİN 6D

DENEME

Öğrencilerimiz,

"Deneme, zihnin özgürce dolaştığı yerdir."

diyor.

Ah Şu İnsanlar!

Biz insanlar neden denizleri, gölleri ve nehirleri kirletiyoruz? Hiç durup düşündük mü? Peki denizleri gerçekten hissettik mi? Mavi suların içindeki balıkları, yosunları, minik canlıları ve bize sunduğu yaşamı fark ediyor muyuz? Doğa bize tertemiz, masmavi bir dünya sunarken, biz ona neden zarar veriyoruz, bunu anlamakta zorlanıyorum.

Düşünün ki pırıl pırıl görünen bir denize giriyorsunuz; fakat sudan çıktığınızda üzeriniz çöp içinde kalıyor. Şişeler, poşetler, atıklar... Ne kadar üzücü bir manzara! Peki ya bir gün bu sular tamamen kirlenirse ne yapacağız? Suyu, hayatın kendisi gibi düşünmeliyiz. Çünkü suyu kirletmek, aslında kendi geleceğimizi kirletmektir.

Denizlerde yaşayan canlılar da bu dünyanın sessiz misafirleridir. Bizim düşünmeden attığımız küçücük bir çöp, bir balık için son yemek olabilir. Belki bunu isteyerek yapmıyoruz ama sonuçları çok ağır oluyor. İşte bu yüzden her adımımızda, her attığımız çöpte biraz daha düşünmeliyiz. Ah şu insanlar! Biraz daha dikkatli olsak, doğa da biz de gülümsemez miyiz?

Bir an durup kirlettiklerimizin karşısına geçsek ve kendimize "Ben bunu neden yaptım?" diye sorsak, her şey değişebilir. Denizler, göller ve nehirler bizim yarınlarımızdır. Onları korumak; hem kendimize, hem de gelecek nesillere verdiğimiz bir sözdür.

Ah şu insanlar!
Sular kirletilmesin, nehirler kurumasın;
Balıklar yüzsün, çocuklar gülsün,
Doğa nefes almaya devam etsin!

MELİS MİRA YORGUN 5C

BİZ MİSAFİRİZ, UNUTMAYALIM!

Adamın biri kumsalda güneşlenirken bir anda bir dalga gelir. Dalga çekildiğinde adamın etrafında çöpler kalır. Bu durum, insanların farkında olmadan denizlere ve doğaya attığı çöplerin nasıl geri döndüğünü anlatır. Deniz, adeta bize "Beni böyle mi bırakıyorsunuz?" diye sorar.

Özellikle yaz aylarında, insanların çok olduğu yerlerde kirlenmiş deniz manzaralarıyla daha sık karşılaşırız. Mesela Antalya'daki denizin bazı bölgeleri zaman zaman çöplerle dolar. Karadeniz gibi bazı yerlerde ise bu durum daha az görülür. Türkiye'de denizi olan birçok şehrimiz vardır ama ne yazık ki bu güzel denizler bilinçsizce atılan çöpler yüzünden kirlenmektedir.

Denizden çıktığımızda, sanki çöplerden yapılmış bir battaniyeye sarılmışız gibi hissederiz. Poşetler, şişeler, atıklar... Çöpler yalnızca görüntüyü bozmaz, denizde yaşayan canlılara da zarar verir. Balıklar bu çöpleri yemek sanıp yiyebilir ve hayatlarını kaybedebilir.

Denizlerimizi temizlemek için çalışan kurumlar vardır ama bu yeterli değildir. Asıl görev biz insanlara düşmektedir. Eğer çöplerimizi doğaya atmaz, denizleri korursak; mavi sular yeniden gülümser. Aksi hâlde bugün berrak olan denizler, yarın birer çöp denizine dönüşebilir. Unutmayalım, denizler bize değil; biz denizlere misafiriz.

AZRA AYDOĞAN 5D

Dostluk Eşsiz Bir Hediyedir

Hiç düşündünüz mü, gerçek dost nedir diye? Benim için gerçek dost; kendini yanında olduğunda güvende hissettiğin, kendinle bile konuşmaya çekindiğin konuları konuşabildiğin kişidir. Gerçek dostu bulmak epey zordur çünkü kendini güvende hissetmen için insanları çok iyi tanıman gerekir. İnsanlar anlaşılması zor canlılardır. Karşı tarafın ne istediğini, neden istediğini anlayamazsın. Karşı tarafın kafa yapısını ve psikolojisini anlamak zordur. Senin kesinlikle onayladığın bir şeyi onlar uygunsuz bulabilir. İşte bu yüzden doğru arkadaşlıklar ve "dost" diyebileceklerin nadirdir.

Arkadaşlıklar, hele ki bu son dönemde, iyice sahtelik ve yalan dolu olmaya başladı. Kimin neyin nesi olduğunu kestirmek güçtür. Bazen insanlar, düşündüğünüzün tam tersi çıkabilir; yüzünüze gülüp arkanızdan demediklerini bırakmayabilirler. Bu yüzden sırlarınızı yeni tanıştığınız biriyle paylaşmamalısınız. İnsanların sizin hakkınızda ne düşündüklerini anlamak da zordur. Ancak doğru dost bulununca, sahteyle gerçeğin farkı anlaşılır. Doğru dost sizi siz olduğunuz için sever, karşılık beklemez, yargılamaz.

Doğru dost, sizin bu hayatta bunca sahte insan arasından kurtulmanızı sağlayan bir melektir. Hayatın karmaşasında sadece sizinle konuşup tüm derdini anlatan ve sizi daha iyi hissettiren kişidir. Dostluk yaparken sizden bir karşılık beklememelidir; zaten bu, dostluğun gereği olan sevgidir. Gerçek dostlukta sadece saygı ve sevgi vardır. Bu iki temel duygu birbirini tamamlar, birini sevdiğin için ona saygı duyarsın. Bu iki temel duygu, insanlar arasındaki dostluğun büyümesini ve sağlıklı olmasını sağlar.

Fakat bu iki temel duygu olmazsa arada tartışmalar olur. Bu tartışmalarda asıl olması gereken şey, ne kadar büyük olursa olsun karşı tarafa saygı duymaktır. Bence saygı olmadan hiçbir ilişki sağlıklı olmaz çünkü bazen insanlar yorulabilir ve alana ihtiyaç duyabilir. Onlara saygı duyup alan tanımalıyız. Alan tanımazsak karşı taraf boğulmuş hissedebilir; bu da sizden uzaklaşmasına sebebiyet verir. Saygı, karşı taraf için önemli olduğu kadar bizim için de önemlidir. Çünkü saygı her şeyin başlangıcıdır. Kendinize duyduğunuz saygı ve sevgi ne kadarsa karşı tarafta da o kadar olur. Öz saygı ve sevgi bize empati yeteneği kazandırır. Empati de bir ilişkide çok önemlidir. Empati yoksunu insanlar, hayatta kurdukları hiçbir ilişkide başarılı olamazlar. Empati, bir ilişkinin temelidir.

Birini anlamak ve ona o konuda yardımcı olmak için empati kurmak gerekir. Karşı tarafın neler hissettiğini anlamak gerekir ki ihtiyacı olanı karşılayabilelim.

Böyle zamanlarda gerçek bir dosta sahip olmak çok önemlidir. Sizi yalnız bırakmayacak ve her koşulda yanınızda olacak insanları bulmak gerekir. Gerçek dostluk budur. Eğer böyle bir dosta sahipseniz şanslısınız, değerini bilin. Unutmayın, dostluk eşsiz bir hediyedir. Doğru kişilerle kurduğunuz dostluk ömür boyu sürer. Eğer dostlarınız böyle değilse ve size kötü davranıyorlarsa, arkadaş kalmaya gerek yoktur. Doğru dost, doğru zamanda gelir.

İPEK KAYA 8D

DOĞA İNSANLA YAŞAR

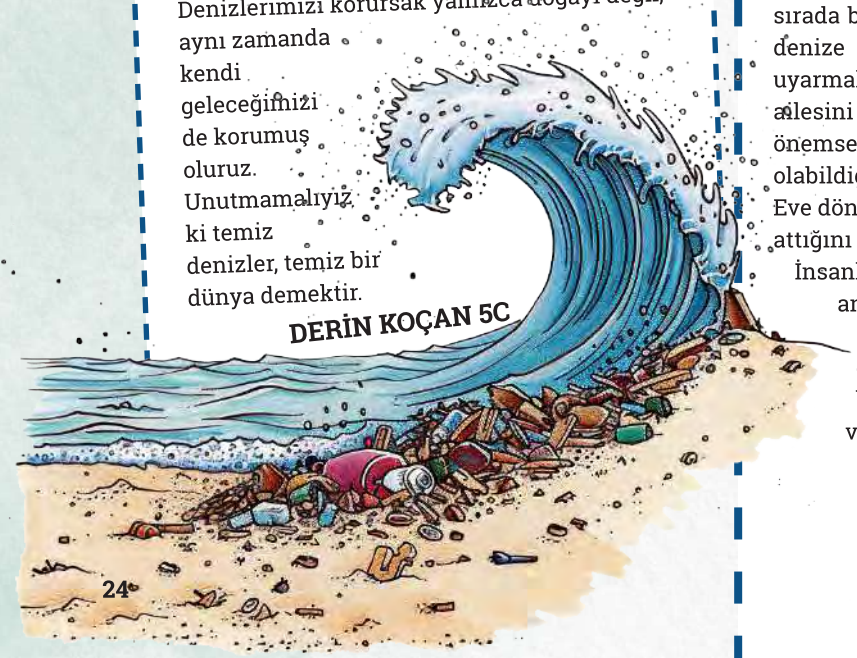
Ülkemizin denizleri ne yazık ki her geçen gün biraz daha kirlenmektedir. Özellikle İstanbul Boğazı ve Karadeniz, kirliliğin en yoğun görüldüğü denizlerimiz arasındadır. Karadeniz'in devasa dalgaları, yalnızca suyu değil; insanların bilinçsizce attığı tonlarca çöpü de kıyılara taşımaktadır. Bu nedenle birçok insan Karadeniz'de rahatça denize girememekte, denizle arasına mesafe koymak zorunda kalmaktadır. Bu durum, denizlerimiz için acilen önlem alınması gerektiğini açıkça göstermektedir.

Karadeniz kıyılarındaki bu görüntü, günlerce değiştirilmeden giyilen bir kıyafete benzer. Elbise zamanla kirlenir, yıpranır ve sonunda kullanılamaz hâle gelir. Denizlerimiz de tıpkı böyledir; kirletildikçe zarar görür, canlı yaşamı azalır ve yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Doğa, kendisine yapılanları sessizce biriktirir ama sonunda mutlaka karşılığını verir. Bu durumu en iyi anlatan sözlerden biri şöyledir: "Doğaya yaptığımız her şey, dönüp dolaşıp bize yapılır."

Peki dünyanın her yerinde denizler bu kadar kirli midir? Elbette hayır. Maldivler kıyıları buna en güzel örnektir. Maldivler'in denizi tertemizdir; suyu o kadar berraktır ki içindeki canlılar rahatlıkla görülebilir. Keşke ülkemizin denizleri de Maldivler kadar temiz olabilse. Ancak Karadeniz ile Maldivler'i karşılaştırmak bile aradaki farkı açıkça ortaya koymaktadır. Bu fark, doğaya gösterilen saygının bir sonucudur.

Denizler yalnızca tatil yapılacak alanlar değildir; onlar canlıların yuvası, insanların yaşam kaynağıdır. Bu gerçeği Mustafa Kemal Atatürk, "Doğa, insanla birlikte yaşar; ona zarar veren, kendine zarar verir." sözleriyle çok anlamlı bir şekilde ifade etmiştir. Bu nedenle denizlerimizi kirletmemek ve onları korumak hepimizin ortak sorumluluğudur. Denizlerimizi korursak yalnızca doğayı değil, aynı zamanda kendi geleceğimizi de korumuş oluruz. Unutmamalıyız ki temiz denizler, temiz bir dünya demektir.

DERİN KOÇAN 5C

İNSANLAR NE KADAR ZAMANDIR BÖYLE DÜŞÜNCESİZ Kİ?

Bir gün sahilde uzanıyordum. Hava çok güzeldi, güneş denizin üzerinde parlıyor, martılar gökyüzünde süzülüyordu. İçimde büyük bir huzur vardı. Tam gözlerimi kapatmış dinlenirken üzerime aniden bir dalga geldi. Dalgaların üzerime gelmesiyle birlikte bedenim bir anda pis çöplerin içinde kaldı. İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Etrafıma baktığımda plastik poşetler, naylonlar, pet şişeler, metal kutular ve cam şişeler gördüm. Deniz adeta bir çöp yığınına dönüşmüştü.

Bu manzara karşısında çok sinirlendim ve üzüldüm. Deniz bu kadar güzelken insanların onu böyle kirletmesine aklım ermiyordu. "Bunu nasıl yapabiliyorlar?" diye kendi kendime sordum. Deniz bizlere serinlik, mutluluk ve eğlence sunarken biz ona neden zarar veriyorduk? Bir süre ne yapacağımı bilemeden durdum. Sonra düşündüm. Belki dünyayı tek başıma kurtaramazdım ama en azından bulunduğum yeri temizleyebilirdim.

Diz boyunda suya girerek etrafımdaki çöpleri tek tek toplamaya başladım. Bazı çöpler çok ağırdı, bazıları ise suyun içinde kaybolmuştu. Ellerim yorulsa da vazgeçmedim. Bu sırada güneş yavaş yavaş batıyor, gökyüzü turuncuya dönüyordu. Topladığım çöpler arttıkça içimde küçük de olsa bir mutluluk oluştu.

Tam işimi bitirdim derken sahile gelen bir aile gördüm. O sırada babaları elindeki naylon poşeti hiç düşünmeden denize attı. Buna çok üzüldüm. Yanına gidip nazikçe uyarmak istedim ama beni dikkate almadı. Onu ve ailesini bilgilendirmek istemiştim fakat söylediklerim önemsenmedi. O an, insanların bazen ne kadar duyarsız olabildiğini bir kez daha anladım.

Eve dönerken yolda insanların arabalarından bile çöpler attığını gördüm. Bu görüntüler beni daha da düşündürdü. İnsanların ne zaman bu kadar düşüncesiz olduğunu anlayamıyorum. Ama bildiğim bir şey var ki bu şekilde devam ederse dünyanın durumu hiç iyi olmayacak. Yine de umut etmek istiyorum. Belki bir gün insanlar doğaya karşı daha saygılı olur ve denizler yeniden tertemiz hâline kavuşur.

LÂL NİLAY ALTINOVA 5D

Tıpkı Bir Ayna Gibi

Herkesin gün içinde modu değişir. Kimi zaman çok enerjik, kimi zaman ise çok bitkin olduğumuz anlar vardır. Yaşadığımız olaylar yaşama bakış açımızı nasıl etkiliyorsa dinlediğimiz müzik de yaşama olan bakışımızı yansıtır. Belki de o müzik bizim yaşam ile aramızda olan bağı bile yansıtıyor olabilir.

İnsanların hepsi yaşamlarında müzik dinleme alışkanlığı barındırır. Kimileri zevk için dinlerken bazıları ise dinlemenin ona gerçekten iyi geldiğini bilerek dinler. Müziğin ona gerçekten iyi geldiğini düşünen insanlarla zevk için dinleyenlerin tek bir ortak yanı vardır: "Bakış açısının yansıması." Müzik dinlerken her ne kadar fark etmesek de kendi yaşamımıza, kişiliğimize ve duygularımıza yönelik müzikler dinleriz. Bu da müzik dinlemenin bizi ve hayatımızı yansıttığını gösterir. Çok depresif, üzüntü dolu bir yaşama sahipken dinlediğimiz müzik farklıdır ve bu, bizim kendi yaşantımıza olan görüşümüzü yansıtır. Belki de o şarkıdaki tek bir söz, bizim hayatta söylemek istediğimiz bir sözdür.

Değişen duygularımızla beraber yaşama karşı olan umudumuz, sevgimiz ya da tam tersi ümitsizliğimiz de değişir. Bunlarla orantılı olarak dinlediğimiz müzik de değişir. Yaşama karşı olan ön yargılarımızı belki de bu şarkılar sayesinde ifade edebiliyoruzdur. Şu ana kadar hep "müzik dinlemek" kavramı üzerinde dursak da yalnızca dinlediğimiz değil; kendi yaptığımız bir şarkı, melodi hatta tek bir ritim bile bizi ve yaşamımızı anlatabilir. Bir enstrümandan çaldığımız tek bir nota bile bizim hayatımızdaki bir olaya karşı olan düşüncemizi anlatıyor olabilir.

Mozart'ın "Saraydan Kız Kaçırma" operasını nasıl gerçekleştirdiğini sanıyorsunuz? O operada Mozart aslında kendi hayatını işlemiştir. Bastığı her nota onun hayatta yaşadığı duyguları anlatıyor gibidir. Operada ritmin bazen alçalıp bazen yükselmesinin sebebi de budur.

Yorgun bir gün geçiriyorsak çaldığımız ya da dinlediğimiz o sanat eseri, müzik yorgunluğumuzu ve o yorgunluğun gerekçesini aynaya bakar gibi bize gösterir. Bir nevi müzik, ayna görevi görür. Sadece kötü bir gün geçirdiğimizde değil; çok enerjik veya mutlu olduğumuzda da müziklere başvururuz. O dinlediğimiz müzik mutluluğumuzu, heyecanımızı artırır. Yalnızca artırmakla kalmaz, enerjik olduğumuzu melodi ve ritmiyle herkese anlatır.

Müziklerin hepsi sıradan bir ses olarak düşünülebilir. Fakat o "sıradan ses", düşündüğümüzden çok daha fazla görev üstlenir. Ön yargıyla yaklaşmak yerine müziklerin "tıpkı bir ayna gibi" bizleri ve yaşama karşı olan duygularımızı yansıttığı, notaların el birliğiyle oluşturduğu parçalar olduğu unutulmamalıdır. Kim bilir? Müzikler, bizim fark etmediğimiz duygularımızı ya da bilmediğimiz bakış açımızı yansıtıyor bile olabilir.

SERRA KAYA 8C

Reklamların Oluşturduğu Baskı

Hiç etrafınızda bir kişinin nefret ettiği bir ürünü bir anda satın aldığını gördünüz mü? Ben buna reklamların insanları kullanması adını veriyorum. Reklamların hep ikna edici bir gücü olduğunu düşünmüşümdür. Bireyler; telefonlarda, televizyonlarda, dergilerde, gazetelerde vb. alanlarda karşılarına çıkan reklamların büyüsü altında kalıp daha fazla tüketim yapmak istiyorlar. Zaten karşılarına çıkan bir reklamda yeterince ikna edici unsur varsa insan, şaşırdığı gibi o ürünü almak ister. Peki, bir reklamı ne ikna edici yapar?

İyi bir reklamın; özellikle renkleri, biçimleri, şekilleri, anlatım tarzı ve kullanılan dilin gelişmiş ve yeterince dengeli bir şekilde sunulması gerekir. Örneğin haftalardır hayal ettiğiniz bir ürünün televizyonda karşınıza siyah-beyaz, başka bir dilde ve karmaşık bir şekilde çıkması durumunda o ürüne olan ilginiz azalır. Bu unsurların kötü kullanımı, ne kadar günlük hayatta karşımıza çıksa da eğer doğru ve dengeli bir biçimde aktarılırsa tehlikeli olabilir. İnsanlar bir yerden sonra çılgına dönüşüp gördüğü her iyi reklamın ürününü alabilir. Böylece tüketim oranları artarak çevreye zarar verebilir. Yani uzun sözün kısası, bu akıl oyunlarına gelmeyin. Peki, bu etkilerden kaçınmak için ne yapılmalı?

Öncelikle ilgili ürünün araştırması yapılmalı, ürünü kullananların düşünceleri ve yorumları göz önünde bulundurulmalı ve bize nasıl bir etkisi olacağı hakkında konuşulmalıdır. Bunun sonucunda daha sağlıklı bir alışveriş yapacağınızdan emin olabilirsiniz.

Reklamların oluşturduğu bu etkilere maalesef her insan karşı çıkamıyor ve tüketim oranları her geçen yıl yaklaşık %27 oranında artıyor. Böyle devam ederse dünyamız yok olmaya gittikçe daha da yaklaşacaktır. Fakat dediğim gibi sağlıklı bir alışveriş yaparak hem tüketimi azaltabilir hem de bu iç dünyamıza biraz daha önem verebiliriz. Bu yüzden çevremizdeki insanları da uyarmalı ve gerekli tedbirleri almalıyız. Kendimize ve gereksinimlerimize uygun, bize baskı hissettirmeyen ürünleri seçmeli; paramızı daha doğru harcayarak geleceğimizi korumalıyız. Asla ama asla unutmamalıyız ki birkaç satış tekniği bizim aklımıza erişemeyecek ve bizi hiçbir şekilde ele geçiremeyecektir.

SARVEN ÜÇKARDEŞ 8D

Müzik ve Ben

Müzik, insanın yaşamında büyük bir role sahiptir. En azından benimkinde öyle. Günde en az üç saat müzik dinlerim. Ama öyle herhangi bir şarkı değil; melodisini, ritmini ve en önemlisi sözlerini en çok sevdiğim şarkıları... Müzik, insanın duygu ve düşüncelerini bazen üstü kapalı bir şekilde, bazen ise üstü açık ve net bir şekilde dinleyiciye aktaran bir sanat dalıdır. Sanatçı; düşüncelerini, yaşadıklarını, acılarını ve mutluluklarını şarkı sözlerine yazarak bunları dünyayla paylaşır.

Benim en sevdiğim müzik grubu Linkin Park'tır. 2000'lerde tanınmış olan bu grup, elektronik ve nu metal müzik tarzını çok güzel bir şekilde birleştiriyor. Bunun yanı sıra şarkı sözlerinde çoğu insanın korkularını ve hayattaki sorunlarını karmaşık bir biçimde ele alıyor. Bazen ise bütün insanların sorunlarını kısaca özetliyor. Buna bir örnek "The Catalyst" şarkısının şu sözüdür:

"God save us everyone, we are broken people living in a loaded gun."

Bu sözün çevirisi: "Tanrı bizi korusun, biz dolu bir silahın içinde yaşayan bozuk insanlarız."

Buradaki "bozuk" kelimesi; yozlaşmış, ahlakını kaybetmiş anlamına gelmektedir.

Bu sözler herkes için aynı şeyi ifade etmeyebilir. Herkes bu sözlerden etkilenmeyebilir. Müziğin sihri de tam burada başlar. Herkes kendi iç dünyasında farklı anlamlar bulur. Kimileri iç dünyasında olan ve mutlu hissettiği duyguları dinlerken, kimileri ise iç dünyalarındaki karışıklığı unutmak ve ortalığı biraz düzene sokmak için ağır metal ve rock türü müzikler çalar. Tanıdığım çoğu insan sakinleşmek ve kafalarını boşaltmak için klasik müzik dinliyor. Ben şuna inanıyorum: Bir şeyin boşaltılması için ortama yeni şeylerin girmesi gerekir ki eskiler yer açsın.

Ama biz klasik müzik gibi sakin bir şeyler dinlesek bile beynimize eskilerinin yerini alacak kadar şey girmez ve aynı girdaba çekilmeye devam ederiz. Ancak eğer sert bir şeyler dinler ve en önemlisi şarkı sözlerini o anda beynimizin attığı çığlıklarla aynı düşüncede görürsek, bu çığlıklar müzikle birleşir ve beynimizden çıkar. Sonuç olarak bence herkes, o anki yaşama bakış açısına paralel müzikler dinlemelidir. Bu hem beyninizi rahatlatır hem de size keyif verir. Hâlâ size uygun müzik türünü bulamadıysanız, şimdi tam zamanı.

EZGİ İKİZLER 8D

Kirli Denizler

İnsanların bilinçsizce attığı çöpler, dünyaya sessizce ama derin yaralar açmaktadır. Bu yaralardan en çok etkilenenler ise denizlerdir. Bir an için bir denizin kıyısında uzandığınızı hayal edin. Güneş sizi ısıtıyor, dalgaların sesi kulağınızı dolduruyor. Tam o sırada bir dalga geliyor ve çekildiğinde üzerinizde poşetler, şişeler ve atıklar kalıyor. Böyle bir manzara karşısında mutlu olabilir misiniz?

Bir zamanlar tertemiz olan denizlerimiz artık her geçen gün biraz daha kirleniyor. Atılan çöpler deniz suyunu zehirliyor, denizde yaşayan canlıların yaşamını tehlikeye atıyor. Balıklar, yemek sandıkları çöpleri yediklerinde can veriyor. Deniz kaplumbağaları poşetlere takılıp nefessiz kalıyor. Biz ise bu denizlerde yüzüyor, farkında olmadan kendi sağlığımızı da riske atıyoruz. Denizler bir çöplüğe dönüşürken aslında kendi yaşam alanlarımızı kirletiyoruz.

Bir düşünelim: Biraz daha az çöp atsak hayatımız durur mu? Aksine, hayat daha güzel olmaz mı? Şimdi de kendimizi balıkların yerine koyalım. Etrafınız çöp dolu olsa, her gün zehirli atıkların içinde yaşamak zorunda kalsanız ne hissederdiniz? Sevdiklerinizin birer birer yok olduğunu görseniz mutlu olabilir miydiniz?

Denizler konuşamaz ama bize her gün mesaj verir. Kıyıya vuran çöpler, kaybolan canlılar ve kirlenen sular birer uyarıdır. Eğer bu uyarıları görmezden gelmeye devam edersek, yarın yüzebileceğimiz temiz bir deniz bulamayabiliriz. Denizleri korumak bir tercih değil, zorunluluktur. Çünkü denizleri korumak, yaşamı korumaktır.

ÇINAR ÇELİK 5C

NESNELERİN DİLİ ADINA

Aşağıdaki kısa metinler, öğrencilerimizin "Yazma Becerileri" dersinde gerçekleştirdiği yaratıcı bir etkinliğin ürünüdür. Her bir öğrenci, kendi dünyasında anlam taşıyan değerli varlığı seçmiş; onlara ses vererek duygularını, düşüncelerini ve hayal gücünü satırlara dökmüştür.

Defne'nin Kaleminden…

Yüzük

Bir oyunum vardı benim, küçük ama içimde kocaman yer kaplayan bir oyun. Adı yüzük oyunu. Halamla oynardık bu oyunu. Avuçlarımızın arasına saklanan o küçük yüzük, sanki mutluluğun kendisiydi. Tek taşı bulan kazanırdı ve nedense hep ben bulurdum. Çocuk kalbim, her seferinde biraz daha sevinçle dolardı. Zaman geçti, ben büyüdüm ama bu oyun hâlâ küçüktü. Halamla oynamaya devam ettik. Bir gün halam bana parmağıma tam uyan bir yüzük verdi. O anki mutluluğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Sanki gökyüzüne yükselmiş, dünyadan kopmuştum. Ama mutluluk her zaman uzun sürmüyor. Bir süre sonra halamı kaybettim. O günden sonra yüzüğü iki ay boyunca hiç çıkarmadım. Çünkü o yüzük sadece bir eşya değildi artık; onun sevgisinin, benim mutlu olmam için kurduğu o küçük oyunun hatırasıydı. O iki ay benim için karanlık bir rüya gibiydi. Sonra bir gün yüzüğü elime aldım, mezarına gittim ve onu toprağa bıraktım. O an anladım ki bazı şeyler saklanarak değil, paylaşarak yaşatılır. Şimdi ne zaman onu düşünsem sanki halam hâlâ yanımda. O oyunu birlikte oynuyormuşuz gibi hissediyorum.

Köpeklerim

Benim iki köpeğim var. Onlar, hayatımda en uzun süre yanımda kalan dostlarım. Bu yüzden onlar benim için sadece birer hayvan değil, kalbimin en özel yerinde duran iki can. Onları ben daha küçücükken aldım. Onlar da küçücüktü. Anneleri onları istememiş, sevgisini esirgemişti. Belki de bu yüzden, ben onlar için bir çocuk olmaktan çok bir anne oldum. Ellerimle besledim, büyüttüm. Yaşama şansları neredeyse yok gibiydi; ama ben onları hayatta tuttum. Benim gözümde hâlâ yavrular. Zaman geçse de, büyüseler de değişmeyen bir şey var: Onlara duyduğum sevgi. Kış geldiğinde üşüyeceklerini düşündüm. Onlara sıcacık bir yuva yaptık, yeni bir battaniye aldık. Çünkü bir zamanlar sokakta, tehlikelerin ortasında kalmışlardı; şimdi ise güvende olmalarını istiyorum. Onlardan ayrı kalmak zor. Yaklaşık bir buçuk aydır onları görmedim. Ama biliyorum ki anneannem ve dedem onlara iyi bakıyor. İçimde bir özlem var ama aynı zamanda bir umut da… Çünkü biliyorum tatil geldiğinde Yunanistan'a gideceğim ve onlara kavuşacağım. Ve o an, sanki hiç ayrılmamışız gibi yine aynı sevgiyle birbirimize sarılacağız. Eminim isimlerini merak ettiniz, hemen söylüyorum: Behlül ve Zeytin.

DEFNE KABASAKAL 6D

Maya'nın Kaleminden…

Oyuncak Peluşlarım

Peluş oyuncaklarım… Onlar, çocukluğumun sessiz ama en derin izlerini taşıyan gizli kahramanlarıdır. Küçükken, dünyanın karmaşası bana ağır geldiğinde sığındığım ilk liman hep onlar olurdu. Kollarımın arasına aldığımda sanki bütün dertlerim hafifler, içimde tarif edemediğim bir huzur yayılırdı. Onlara sarılır, fısıltıyla dertlerimi anlatırdım. Cevap vermezlerdi belki, ama en iyi dinleyen yine onlardı. Sessizliklerinde bir anlayış, suskunluklarında bir şefkat vardı. Zaman geçti, ben büyüdüm ama onlar, çocukluğumun en saf hâlini saklayan birer hatıra olarak kalmaya devam etti. Bu yüzden peluşlarım, benim için yalnızca bir oyuncak değil; geçmişime açılan en sıcak kapıdır. Ailem onları vermek istediğinde çok ağlamıştım.

Kişisel Eşyalarım

Küçüklüğümden kalan eşyalar… Bazen evde bir şeyler ararken aradığım şey yerine onları bulmak beni çok duygulandırıyor. Görünce hem gülümsüyor hem de hüzünleniyorum. Her biri, zamanın içinden süzülüp gelen sessiz birer hatıra gibi. Onlara baktıkça eski günlerim gözümün önünde belirir; kahkahalar, oyunlar, masum sevinçler… Geçenlerde yine dolabı karıştırıyordum, bir baktım ki peluşlarımı örttüğüm o örtü çıktı karşıma. Tabii yine duygulandım. Büyümüş olabilirim ama içimde hâlâ o küçük çocuk yaşamaya devam ediyor. Belki de bu yüzden, geçmişime ait her şey bu kadar kıymetli. Çünkü onlar, bana kim olduğumu hatırlatır. Eğer mümkün olsaydı, belki de hep o çocuk kalmak isterdim. Çünkü en saf mutluluklar, en gerçek duygular orada saklıdır.

MAYA DURUKAN 6C

Ata Mert'in Kaleminden...

Ablam

Ablam benim hayatımda sıradan bir insan değil; o, en zor anlarımda sığındığım bir liman gibi. Ne zaman düşsem ne zaman yorulsam hep orada oldu. Bazen yan yana, bazen kilometrelerce uzakta... Ama her zaman kalbimin tam yanında.
Onunla tam 12 yıldır aynı hayatı paylaşıyoruz. Onsuz bir hayatı düşünmek bile zor çünkü o olmasaydı hayatım hem eksik hem de renksiz olurdu. Ablam bana kendimi hatırlatır. Bazen bir hareketimde, bazen bir sözümde onu görürüm.Sanki aynı hikâyenin iki farklı cümlesi gibiyiz. Tatillerde birlikte kurduğumuz o küçük "oyun odaları" bile bizim dünyamızın en güzel köşeleri olur. Onun odasında oturup çay içmek, sohbet etmek... Bazen o beni güldürür, bazen ben onu. Ama bir şey hiç değişmez: Birlikteyken asla sıkılmayız. Ablam hep beni korur, kollar. Onun varlığı bana güç verir. İşte bu yüzden, onu anlatmaya kelimeler yetmese de şunu çok iyi biliyorum: Ablamı çok seviyorum.

Çakıl

Benim kedimin adı Çakıl. O sadece bir kedi değil; çocukluğumdan bugüne uzanan en güzel hatıralarımdan biri. Şu an 8 yaşında ve hayatımın tam ortasında.Onu daha 4 yaşındayken küçücük bir yavruyken aldık. Nereden geldiğini, annesini babasını bilmiyoruz. Ama bildiğim bir şey var: O, o günden beri bizim ailemizden biri. Bana her zaman iyi geldi; sanki sessizce yanımda durarak bile beni anlayabiliyor.Zaman ne kadar hızlı geçti... İlk geldiğinde avucuma sığacak kadar küçüktü, şimdi ise yılların dostu gibi yanımda. Bazen ona baktığımda ablamı hatırlıyorum; içimde aynı sıcaklığı, aynı güven duygusunu uyandırıyor. Çakıl benim için sadece bir hayvan değil; o, sevgiyi, bağlılığı ve birlikte büyümeyi temsil ediyor. Ve ben onu, kalbimin en derininden çok seviyorum.

ATA MERT ÇUHALI 6C

Zeki Ufuk'un Kaleminden...

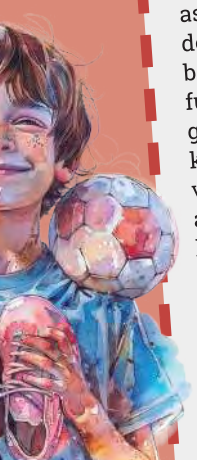
İlk Kaleci Eldivenim

Küçüklüğümden beri hayalini kurduğum bir şeydi o eldiven... Sadece bir spor malzemesi değil, benim için bir başlangıcın simgesiydi. Tam altı yıldır benimle olan bu eldiven, kaleciliğe attığım ilk adımı hatırlatır bana. Doğum günümde annemin bana verdiği o anı hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Paketi açtığımda içimde yükselen sevinç, tarif edilemezdi. Yeşil rengiyle gözümü alan bu eldiven, zamanla eskidi, elime küçük gelmeye başladı. Ama değeri hiç azalmadı. Çünkü o, sadece bir eldiven değil; çocukluk hayallerimin, ilk heyecanlarımın ve sahaya çıktığım o unutulmaz anların taşıyıcısıdır. Ona hâlâ gözüm gibi bakıyorum. Çünkü o, bana nereden başladığımı hatırlatan en kıymetli hatıralarımdan biri.

İlk Kramponum

İlk kramponum... Onu giymek, benim için sadece sahaya çıkmak değil; bir hayalin içine adım atmaktı. Beş yıldır benimle olan bu pembe krampon, futbol yolculuğumun en özel tanıklarından biridir. Onu ilk giydiğim an, kendimi gerçek bir futbolcu gibi hissetmiştim. Bu kramponla attığım ilk golü asla unutamam. O an, sadece bir sayıdan ibaret değildi; emeğimin, hayallerimin ve inancımın bir karşılığıydı. Üstelik o dönemde birçok ünlü futbolcu ve milli takım oyuncusu da aynı kramponu giyiyordu. Bu da onu benim gözümde daha da özel kılıyordu. Renk geçişleri, çivilerinin sağlamlığı ve sahadaki duruşu... Hepsi hâlâ ilk günkü gibi aklımda. Aradan yıllar geçmesine rağmen hâlâ kullanıyor olmam, ona ne kadar değer verdiğimin en büyük göstergesi. Çünkü bu krampon, sadece bir ayakkabı değil; hayallerime attığım ilk adımların izidir.

ZEKİ UFUK ÖZÜNLÜ 6C

Çınar'ın Kaleminden...

Uçlu Kalem:

Kalem benim için çok önemlidir çünkü benim mavi bir uçlu kalemim var. Bu kalemi özel kılan şey ise benim için taşıdığı manevi değerdir. Ayrıca bu kalemi kazanma hikâyem de benim için çok anlamlıdır. 5.sınıfa giderken arkadaşlarımın çoğu çeşitli yarışmalara katılmıştı, ancak ben hiç katılmamıştım. Bir gün koridorda yürürken bir yarışma afişi gördüm. Bu bir bilmece yarışmasıydı. O an kendi kendime "İşte fırsat, hemen katılmalıyım." dedim ve yarışmaya katıldım. Sorular aslında çok zor değildi. Yardım almadan, kendi çabamla problemleri tek tek çözerek ilerledim. Sonunda yarışmayı kazandım ve bana ödül olarak bu uçlu kalemi verdiler. O günden sonra bu kalem, problem çözerken hep yanımda oldu.

Ağaç Dalı:

Bir gün arkadaşlarımla saklambaç oynuyorduk ve oyunda oldukça iyiydim. Oyun esnasında kafama bir ağaç dalı çarptı. Bunu gören bir arkadaşım beni yerden kaldırdı ve "Bu kırılan ağaç dalı kötü bir anı ama saklayabilirsin." dedi. Aslında ağacın dalını koparmak istemiyordum ama arkadaşım dalı koparmıştı. Daha sonra annem o dalı alıp eve getirdi ve küçük bir vazonun içine koydu. Kırılan yeri de yapıştırdık.O günden beri o ağaç dalını saklıyorum. Her gün elime alıp baktığımda bana geçmişi hatırlatıyor.

ÇINAR BALABANLI 6B

Yoksulluk Engel Değildir

Yoksulluk engel değildir. Peki, neden bu konuyu seçtim? Çünkü amacım farkındalık yaratmak. Herkes farklı değerleri seçebilir: dürüstlük, sevgi, saygı ya da dostluk... Ama ben özellikle yoksulluğu seçtim. Çünkü çoğu zaman yanlış anlaşılan bir kavram.

Önce yoksulluğun ne olduğuna bakalım. Yoksulluk, bir insanın temel ihtiyaçlarını karşılayamaması ya da bunu büyük zorluklarla yapabilmesidir. Ancak çoğu insan, yoksulluğun ne hissettirdiğini gerçekten anlayamaz.

Şimdi kısa bir düşünce deneyi yapalım: Gözlerinizi kapatın ve kendinizi hiçbir ihtiyacınızı kolayca karşılayamadığınız bir hayatın içinde hayal edin. Ardından aynı şeyi zenginlik için düşünün. İki durum arasındaki farkı hissettiniz mi? Büyük ihtimalle yoksulluk size hüzün, zorluk ve çaresizlik duygusu verdi; zenginlik ise rahatlık ve güven hissi...

İşte bu yüzden bazı insanlar yoksulluğu fark eder ve yardım etmek ister. Ancak çoğumuzun zihninde bir düşünce vardır: Yoksulluk bir engeldir. Oysa bu her zaman doğru değildir.

Yoksulluk, bazen insanı durdurmaz; aksine harekete geçirir. İnsan, sahip olmadıklarını telafi etmek için daha çok düşünür, daha yaratıcı olur ve daha fazla çabalar. Bu noktada önemli olan, vazgeçmemektir.

Buna güzel bir örnek, Rüzgarı Dizginleyen Çocuk kitabındaki William'dır. İmkânsızlıklar içinde büyüyen bu çocuk, hayal kurmaktan vazgeçmez ve azmi sayesinde köyüne elektrik getirecek bir çözüm üretir. Onun başarısı, yoksulluğun bir engel değil; doğru kullanıldığında bir itici güç olabileceğini gösterir.

Şimdi bir karşılaştırma yapalım: Her şeye kolayca ulaşabilen biriyle, imkânları sınırlı olan birini düşünün. İlki çoğu zaman hazır olana yönelirken diğeri çözüm üretmek zorundadır. İşte bu zorunluluk, yaratıcılığın ve azmin temelini oluşturur.

Sonuç olarak yoksulluk her zaman bir duvar değildir. Bazen bir başlangıç noktasıdır. Hayallere giden yol, çoğu zaman en zor yerden başlar. Önemli olan, o yolda yürümeye cesaret edebilmektir.

MERİÇ ASLANDOĞAN 7A

Kararlar

Kararlar... Kendimize önce "Kararlar nedir ve ne işe yarar?" diye sormalıyız. Peki sizce bu sorunun cevabı gerçekten nedir? Bence kararlar, hayatta yaptığımız seçimlerdir ve bu seçimler yaşantımızı yönetir.

Kararlılık ise yaptığımız seçimlerin arkasında durma konusundaki istikrarımızdır. Bana kalırsa kararlılık, hayatta ne olursa olsun boynumuzu eğmememizi sağlayan en sağlam direğimiz ve dayanağımızdır. Kararlılık, istediğimiz sonuca ulaşmamızı sağlayacak yolların anahtarıdır belki de. Kararsız insanları bilir misiniz? Bu insanlar, hayatlarında istikrara sahip olmayan ve ulaşmak istedikleri sonuca giden yolda kendilerinden emin şekilde yürüyemeyen kişilerdir. Bu kararsız insanların hep ikinci bir planı vardır ve başaramadıklarında, düştüklerinde kendilerini diğer rotalarıyla avuturlar.

Peki, kararlı insanlar böyle midir? Kararlı insanlar, uğruna yaşamlarını adadıkları yolda emin adımlarla ilerler ve işler istedikleri gibi gitmediğinde bile pes etmez, yarı yoldan dönmezler. Çünkü kararlılık ve istikrar bunu gerektirir

Son bir sorum daha var: Sizce onlarca kez denememize, başarısız olmamıza ve bir türlü başarıya ulaşamamamıza rağmen kararlı olmak doğru mudur? Bazen pes etmek de gerekir mi?
Bence bu soru, çok tartışmaya açık konulardan biridir. Fakat yine de benim düşünceme göre insan, işin sonunda tam anlamıyla başarıya ulaşamamış olsa bile, yolculuğunda kazandığı deneyimler elbet bir gün onu başarıya götürecektir. Pes etmek ve kendimize sürekli yeni planlar üretip yolumuzdan dönmek ise başarısızlığın ta kendisidir.

AYÇA MELEK ORUÇ 7C

ÇOCUKLUK

Çocukluk dönemi; muhtemelen çoğumuzun hayatının en renkli, en heyecanlı dönemi. Çocukken mutsuz olan, neşesiz olan çocuk var mı hiç?

Çocukken bizi üzen şeyler; oyuncağımızın kaybolması, oyunumuzun bitmesi gibi şeylerdi. Bunun yanında en ama en küçük şeylerle bile mutlu olurduk. Bize bir pirinç tanesi kadar minik bir şey verilse de onunla oynamanın, eğlenmenin, oyun kurmanın bir yolunu bulurduk. Zaman kavramının şimdiden çok farklı olduğu çocukluğumuzda günün bir anında parka yolumuz düşse bizden mutlusu olmazdı. Renkli boyalarla boyalı odamızın duvarları, birbirinden renkli oyuncaklarımız, ailemize göstermek için heyecanla yaptığımız resimlerimiz ve tütülü eteklerimiz vardı. Önyargılarımız, siyah kıyafetlerimiz, dertlerimiz... Bunların hiçbiri yoktu. Mesela siz, annenize iki hafta yalvarıp aldırdığınız oyuncağı, renklerini görünce şaşkınlıktan donakaldığınız o kalem setini, kış ayında lahana gibi kat kat giyinip gittiğiniz o parkı, çocukluğunuzun geçtiği o cennet köşeyi hatırlıyor musunuz? Yapmayı en çok sevdiğimiz şey çizgi film izlemekti. En sevdiğiniz çizgi filmi beklerken izlemek zorunda kaldığınız pek de hoşlanmadığınız çizgi filmler... Benim muhtemelen reklam izlemekten en nefret ettiğim şeydi. Ve bence hepimizin hala en sevdiği çizgi filmin en sevdiğimiz bölümü aklımızdadır.

Herkesin mutlu olduğu; hayatın dertsiz, sıkıntısız, mutluluğun sadece bir oyuncağa bağlı olduğu zamanlar... Yani kısacası, çocuk olmak...

DESİL ÖZDEMİR 7B

Boynu Bükük Çiçeği

Zorlukla karşılaştığımızda ne yaparız? Hemen boynumuzu mu bükeriz?
Dilimizde "boynu bükük" diye anılan bir çiçek vardır. İlk bakışta çok narin görünür; öyle ki insan eli değse solacak sanılır. Bu yüzden insanlar onu küçümser: "Bu çiçek hiçbir şeye dayanamaz; boşuna ekme, toprağına yazık," derler.

Oysa bu çiçek, sanıldığından çok daha güçlüdür. Kışın soğuğuna da yazın sıcağına da dayanır, yılda iki kez çiçek açar. Bir rivayete göre boynunun bükük olmasının sebebi utancıdır. Hakkında sürekli "narin", "dayanıksız" gibi sözler duydukça üzülmüş, utanmış ve başını eğerek açmaya başlamıştır. Ama onun başını eğmesi güçsüzlüğünden değil, sessiz direncindendir.

Hayat da böyledir. İnsan bazen dışarıdan zayıf, kırılgan ya da çaresiz görünebilir. Fakat asıl güç, zorlukların içinde yeniden çiçek açabilmektir. Biz hep dünyada süper kahramanlar olsun isteriz. Oysa dünyada zaten milyarlarca kahraman var. Çünkü herkes, kendi hayatının kahramanıdır. Bir sorunla karşılaşıp onu aşmaya çalıştığımızda, kendi kahramanlığımızı kanıtlarız. Elbette zorluk herkes için aynı değildir. Birine kolay gelen şey, bir başkası için büyük bir mücadele olabilir. Ama herkes şunu bilir: Zorluklar kişiden kişiye değişse de mücadele etmek insanı güçlendirir.

Bu yüzden her engelde boynunu bükme. Bazen minicik bir çiçek bile bize direnmenin ne demek olduğunu öğretebilir. Yeter ki insan vazgeçmesin. Çünkü gerçekten isterse, aşamayacağı zorluk yoktur.

MİRA ODABAŞI 7C

Öğrencilerimiz,

"Röportaj ile gerçekler konuşur ve perde kalkar."

diyor.

SOSYAL İLİŞKİLERDE ÇOKLU BENLİK ALGISI

ERKAN: Herkese merhaba! Ben moderatörünüz Erkan.

KAYRA: Selam! Ben Kayra.

YİĞİT: Merhabalar, ben de Yiğit!

ERKAN: Arkadaşlar hepiniz hoş geldiniz! Bugünkü programımızda sizlerle birlikte çok keyifli bir konudan bahsedeceğiz. Konumuz: Sosyal İlişkiler... O zaman soru gelsin! Kayra, sence sosyal ilişki nedir?

KAYRA: Bana göre sosyal ilişki; insanların birlikte vakit geçirirken saygılı, anlayışlı olup mutlu olmalarını sağlayan dostluk köprüleridir.

ERKAN: Harika bir cevap! Peki Yiğit, sen ne düşünüyorsun?

YİĞİT: Kayra'nın tanımını çok beğendim. Ben de katılıyorum ama birkaç şey daha eklenebilir. Sosyal ilişkiler; insanların birlikte yaşarken yardımlaşarak, paylaşarak ve birbirlerine saygı göstererek kurdukları bağlardır.

KAYRA: Sıra sende Erkan! Peki, senin düşüncelerin neler?

ERKAN: Bence sosyal ilişkiler; günlük hayatımızda yani "sosyal" hayatımızda kurduğumuz ilişkiler ve bu ilişkilerdeki davranışlarımızdır. Ayrıca sosyal ilişkilerimiz kademe kademedir. En içte aile ve yakın dostlar, en dışta en az samimi olduklarımız vardır. Bir nevi rütbe sıralaması gibi bir şey bence.

YİĞİT: Peki bu ilişkilere ve davranışlarımıza birkaç örnek verebilir misin acaba?

ERKAN: Elbette, mesela sabah "Günaydın" demek, teneffüste insanlarla sohbet edip gülmektir. Arkadaşından kalem isteyip sonra birlikte eğlenmek, küssen bile çok uzatmadan barışmayı bilmektir. Yani kısacası... Teneffüste yalnız kalmamaktır. (Burada hepsi güler.)

YİĞİT: Bunlar gerçekten çok güzel örnekler.

ERKAN: O zaman gelelim bugünkü programımızın asıl amacına. Sosyal ilişkiler konusunda daha da derinlemesine düşünelim. Bu sebeple size bir soru soracağım ve üzerine dikkatle düşünmenizi istiyorum. Hazırsanız... Sosyal ilişkilerimizde her zaman kendimiz mi oluruz, yoksa bazen başkalarının görmek istediği ya da düzen için gerekli olan maskeler mi takarız?

KAYRA: Harika bir soru ancak bu sorunun net bir cevabı yok. Bizler ilişkilerimizde bazen kendimiz oluruz bazen de maske takarız. Mesela öğretmenimizin yanında daha ciddi oluruz ama arkadaşlarımızla daha rahat davranırız. Bence bu kötü bir şey değil.

YİĞİT: Aynen öyle. Hatta burada küçük bir ayrım yapmak önemli olabilir. Bazen sınıfta daha ciddi davranmak, aslında bulunduğumuz ortama uyum sağlamak demektir. Çünkü herkesin rahat edebilmesi için bazı kurallar vardır. Ama sırf dışlanmamak ya da kabul görmek için gerçek düşüncelerimizi tamamen saklıyorsak işte o zaman buna maske takmak diyebiliriz.

KAYRA: Evet, bence de fark burada başlıyor. Uyum sağlamak, kendimizi tamamen değiştirmek değil; sadece ortamın gerektirdiği şekilde davranmak olabilir. Ama kendimizi inkâr edecek kadar değişiyorsak o zaman belki gerçekten maske takıyoruzdur.

ERKAN: Ben biraz farklı düşünüyorum açıkçası. Siz bunun daha çok uyum sağlamak olduğunu söylüyorsunuz ama bence bazen gerçekten maske takıyoruz. Çünkü çoğu zaman "Acaba ne derler?" diye düşünüp gerçek hislerimizi saklıyoruz.
Peki şu soruyu soralım: İnsan, toplum içinde kendini korumak için mi değişir yoksa kabul görmek için mi? Ve eğer sürekli değişiyorsak hangisi gerçek biziz?

KAYRA: Şimdi sen öyle söyleyince kafamda iyice oturdu. Bence ana fikir tam olarak kendimiz olmadığımız her davranışın maske

olması, lakin her maskenin kötü olmamasıdır. Yani bazı maskeler düzen için gerçekten gereklidir.
Ya da belki de insanın tek bir hali yoktur. Farklı ortamlarda farklı yönlerimizi göstermemiz, sahte olduğumuz anlamına gelmez. Bence asıl soru şu: Değişirken kendimizi tamamen kaybediyor muyuz yoksa sadece uyum mu sağlıyoruz?

YİĞİT: Bence burada asıl mesele denge değil, farkındalık olabilir. İnsan değişir çünkü yaşadığı her ilişki, aynı zamanda bulunduğu her ortam onu biraz dönüştürür. Ama önemli olan, değişirken kendine yabancılaşmamak.
Belki de gerçek sosyal ilişki, hem kendimizi koruyabildiğimiz hem de başkalarının varlığını kabul ederek birlikte var olabildiğimiz bir alan yaratmaktır.

ERKAN: Söylediklerinizi bana Küçük Prens'te geçen bir düşünceyi hatırlattı: "İnsanları yargılamak yerine anlamaya çalışmak gerekir."
Belki de gerçek sorun, insanları tek bir davranışla tanımlamamız.... Çünkü hepimiz farklı ilişkiler içinde değişiyor, bazen güçleniyor bazen de kırılganlaşıyoruz. Yiğit'in dediği gibi, insan değişirken aslında kendini yeniden kurguluyor olabilir.
O zaman mesele şu oluyor: Değişmek kaçınılmazsa bizi "biz" yapan şey nedir? Sürekli dönüşen birini gerçekten tanıyabilir miyiz, yoksa insan her zaman biraz gizemli bir yön mü taşır?

YİĞİT: Bence bir insanı tamamen tanımak pek mümkün değil. Çünkü insan sabit bir varlık değil; zamanla değişiyor, yaşadıklarıyla yeniden şekilleniyor. Hatta bazen insan, kendi içinde bile daha önce fark etmediği yönlerini keşfedebiliyor. Belki de birini tanımak, belirli bir noktaya ulaşmak değil; değişen bir insanı anlamaya çalıştığımız uzun bir yolculuk. Ve bu yolculukta kesin cevaplardan çok, duygular, sağduyu, merak ve anlayış önemli oluyor.

KAYRA: Şu an tam burada aklıma bir film geldi: Ters Yüz. Orada tek bir kişinin içinde birden fazla duygu var ve hepsi aynı anda var oluyor. Yani insan tek bir duygudan ya da tek bir kimlikten ibaret değil.
Birini sadece belirli bir anıyla ya da tek bir davranışıyla tanımlarsak onu eksik anlamış oluruz. Çünkü insan, Yiğit'in dediği gibi, zamanla değişen ve kendini yeniden keşfeden bir varlık.
Belki de birini tanımak; onun değişimini izlemek, yeni yönlerini fark etmek ve bu yolculuğa eşlik edebilme cesaretini göstermek demektir.

ERKAN: Sanırım konuşmanın başında sorduğumuz soruya tam bir "evet" ya da "hayır" cevabı veremiyoruz. Ama geldiğimiz noktada şunu görüyorum: İnsanın tek bir benliği yoktur, farklı ortamlarda farklı duygular tarafından kontrol edilen maskeleri vardır.

YİĞİT: Bence de; ilişkilerimiz, deneyimlerimiz ve zaman bizi dönüştürüyor. Bu yüzden birini tanımak, sabit bir sonuca ulaşmak değil; onun değişen hâllerini anlamaya çalışmak gibidir.

KAYRA: Ve belki de sosyal ilişkileri değerli yapan şey tam olarak bu. İnsanları tek bir davranışla yargılamak yerine, onların farklı yönlerini görmeye çalışmak. Çünkü hepimiz bazen güçlü, bazen kırılgan, bazen de olmadığımız biri gibi hissediyoruz.

ERKAN: O zaman sanırım ortak bir noktaya geldik: Gerçek sosyal ilişkiler her durumda kötü olmayan, ortama uyum sağlamak için gereken maskeler takarak oluşur ve bunda hiçbir yanlışlık yoktur.

YİĞİT: Yani mesele, birini tamamen çözmek değil...

KAYRA: ...onunla birlikte öğrenmeye ve keşfetmeye devam etmek.

ERKAN: Belki de sosyal ilişkilerin özü budur: Kendimiz olarak kalırken, başkalarının değişen hikâyelerine de yer açabilmek.
Arkadaşlar katılımınız için çok teşekkür ederim. Dilerim, dinleyicilere de yeni bir bakış açısı oluşturabilmişizdir. Esen kalın!

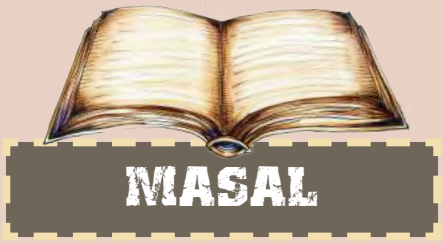
YİĞİT: Görüşürüz!

KAYRA: Güle güle!

ERKAN KOLCU 6D - KAYRA TOKMAK 6D - YİĞİT YARLI 6D

Öğrencilerimiz,

"Masallar, zamanın ötesinden gelen seslerdir."

diyor.

Millie ve Sihirli Kapı

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, küçük bir köyde Millie adında bir kız yaşarmış. Millie, annesi, babası ve üç kardeşi ile yaşıyormuş. Bir gün Millie, dolabını temizlemek istemiş. Tam başlamışken bir şey fark etmiş. Dolabında daha önce hiç görmediği, küçük ve sihirli bir kapı varmış. Millie, bulduğu ilginç kapıyı kardeşlerine göstermek istemiş. Hemen kardeşlerinin yanına koşarak "Bulduğum şeye bakın!" demiş. Ancak kardeşleri kapıyı göremiyormuş! Küçük kardeş "Millie, saçmalama! Orada kapı yok ki!" demiş. Ortanca kardeş ise kardeşini destekleyerek "Evet, orada hiçbir şey yok!" demiş. Millie, kardeşlerinin onunla dalga geçtiğini sanarak onları odasından kovmuş. Onlar gittikten sonra da kapıdan içeriye girmiş.

Millie, kapıdan içeri girer girmez kendini bir bahçede bulmuş. Küçük ve sessiz bahçeye baktığında gördüğü tek şey dizlerine kadar gelen çimenmiş. Etrafta dolanırken sadece bir, küçük hışırtı duymuş. Sesin geldiği yere gittiğinde bahçenin en uç köşesine geldiğini fark etmiş. Tam oradan gidecekken bir çift sarı çizmeye takılmış ve yere düşmüş. Ayağa kalkıp çizmelere baktığında çizmelerin birinin içinde bir harita olduğunu fark etmiş. Ancak bu haritada iki tane bahçe olduğu gösteriliyormuş. "Belki ikinci bahçede bir şey vardır." diye düşünen Millie gizli bir geçit aramaya başlamış.

Millie bahçenin her tarafını didik didik aramasına rağmen hiçbir şey bulamamış. Millie, umudunu tam kesmişken bir duvara çarpıp ikinci bahçeye girmiş. Girdiği bahçe, beklediğinden çok daha güzelmiş. Bu bahçede bir sürü gül, papatya ve lale varmış. Ayrıca havada uçuşan kuşlar ve minik bir gölde yüzen ördekler varmış. Millie bu huzurlu bahçede dinlenmek istemiş. Yere oturup kuşların cıvıldamasını dinlemiş. Biraz dinlendikten sonra bulmacayı çözmeye devam etmiş. Önce göle, sonra da çiçeklerin yanına bakmış. Hiçbir şey olmadığını gören Millie öfleye püfleye aramaya devam etmiş. En sonunda ağaca bakmadığını fark etmiş ve oraya doğru koşmuş. Ağacın altında bir şey yokmuş ama ağacın üzerindeki kuş yuvasına bakmaya karar vermiş. Tek sorunu ise boyunun oraya yetişmemesiymiş. Ancak Millie aramaya devam etmiş. Bu sefer şanslıymış çünkü bir merdiven bulmuş. Merdiveni ağaca dayamış ve üzerine çıkmış. Yuvanın içinde mors alfabesi yazılı bir kâğıt bulmuş. "Bununla ne yapabilirim?" diye düşünürken aklına kuşlar gelmiş. Kuşlara ses verince aslında eve geri dönmek için üç kere "ev" demesi gerektiğini anlamış. Hemen "Ev, ev, ev!" demiş ve yatağında uyanmış. Ve Millie bundan sonra böyle bir şey yapmayacağına söz vermiş.

Nil KARA 6B

ÜÇ BİLMECE

Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde, çok uzaklarda bir diyarda bir saray varmış. Bu sarayın padişahının çok güzel bir kızı varmış. Padişahın kızı sarı saçlı, mavi gözlüymüş. Padişahın kızı artık evlenme yaşına gelmiş. Padişah da kızını bu yüzden evlendirmeye karar vermiş. Padişah, kızını evlendireceği kişinin zeki biri olmasını istiyormuş. Bunun için bir yarışma düzenlemeye karar vermiş. Padişah hemen askerlerine, "Ülkedeki herkese söyleyin, kızımla evlenmek isteyen sarayıma gelsin." demiş. Askerler de çabucak ülkedeki herkese haber vermeye başlamış.

Bu haberi alan kişilerden biri de Çınar'mış. Çınar siyah saçlı, uzun boylu, çevik ve çok zeki bir delikanlıymış. Padişahın kızıyla evlenmek isteyen herkes saraya geldiğinde padişah, "Sizi üç soruya tabi tutacağım. Bu üç soruyu bilen kızımla evlenecek. Her soru için size üç gün vereceğim. Soruları üç günde bilemeyen elenecek." demiş.

Ve birinci soruyu sormuş:

"Taş duvarlı, kömür içli; içinde yap istediğin yemeği."

Çınar soruyu duyar duymaz düşünmeye başlamış. Karnı çok acıktığı için eve giderken bir restoran görmüş ve içeri girmiş. Garsondan bir kâse çorba istemiş. Garson çorbayı getirirken soru tekrar aklına gelmiş. O sırada çorbanın yapıldığı yere bakıyormuş ve cevabı bulmuş. Cevap taş ocağıymış.

Hızlıca yemeğini yemiş ve padişahın sarayına doğru yola koyulmuş. Padişahın sarayına vardığında askerler:

— Sen de kimsin? diye sormuş.

Çınar ise:

— Ben padişahın sorusunu cevaplamak için geldim, demiş.

Askerler de:

— Tamam, deyip kapıyı açmışlar.

Çınar hemen içeri girmiş ve padişaha cevabını söylemiş. Padişah da "Evet, cevabın doğru." demiş ve ikinci soruyu sormuş.

Soru:

"O odanın içinde oda, onun içindeymiş."

Çınar hemen düşünmeye başlamış. Düşünmüş, düşünmüş ama bulamamış. Acaba cevap neymiş? Çınar, belki yürürken bulurum diye yola çıkmış. Yolda giderken bir tamiratçı görmüş ve cep aynasını tamir ettirmek için içeri girmiş. Tamiratçı yarım saatte aynayı tamir etmiş. Çınar cep aynasına bakarken soru aklına gelmiş ve cevabı bulmuş. Cevap aynaymış.

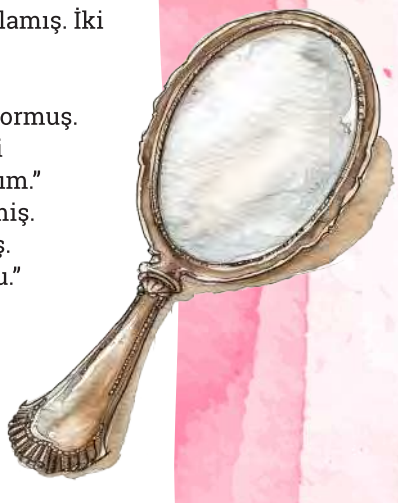

Yorgun olduğu için eve gidip dinlenmiş. Sabah olduğunda hiç vakit kaybetmeden saraya gitmiş. Saraya girip padişaha cevabı söylemiş. Padişah yine "Evet." demiş ve son soruyu sormuş.

Soru:

"Ne kanı var ne canı,
beş tanedir parmağı."

Çınar düşünmüş, taşınmış ama bulamamış. Bu soru diğerlerinden daha zormuş. Eve gidip düşünmeye karar vermiş. Eve geldiğinde hemen koltuğa oturup düşünmeye başlamış. İki gün boyunca düşünmüş.

Son gün padişahın sarayına gidiyormuş. O gün de kar yağıyormuş. Bu yüzden yanına eldivenlerini almış. Tam padişaha "Bulamadım." diyecekken aklına eldiven gelmiş. Son bir umutla "Eldiven." demiş. Padişah da "Evet, cevabın doğru." demiş. Çınar üç soruyu bildiği için padişah da sözünü tutarak Çınar'la kızını evlendirmiş. Çınar, padişahın kızıyla çok güzel bir aile kurmuş ve mutlu bir şekilde yaşamışlar.

Yüksel KIÇIRTI 6B

Küçük Fidan Büyük Macera

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, ulu bir çınar ağacı varmış. Bu görkemli çınar, koca ormanın adeta kralıymış. Kızıyla birlikte bu yeşil krallığı yönetirmiş. Aynı ormanda bir de küçük bir fidan varmış. Ne yazık ki çınar ağacı ve kızı bu fidanı hiç sevmezmiş. Çünkü onlar köklü, heybetli birer çınarken; o, henüz narin ve güçsüz bir fidancıkmış. Üstelik diğer ağaçlar gibi büyüyemiyormuş. Zira o, bilim insanlarının yaptığı bir deneyin sonucu olarak ortaya çıkmış, doğanın alışılmış düzenine tam olarak ait olmayan bir varlıkmış.

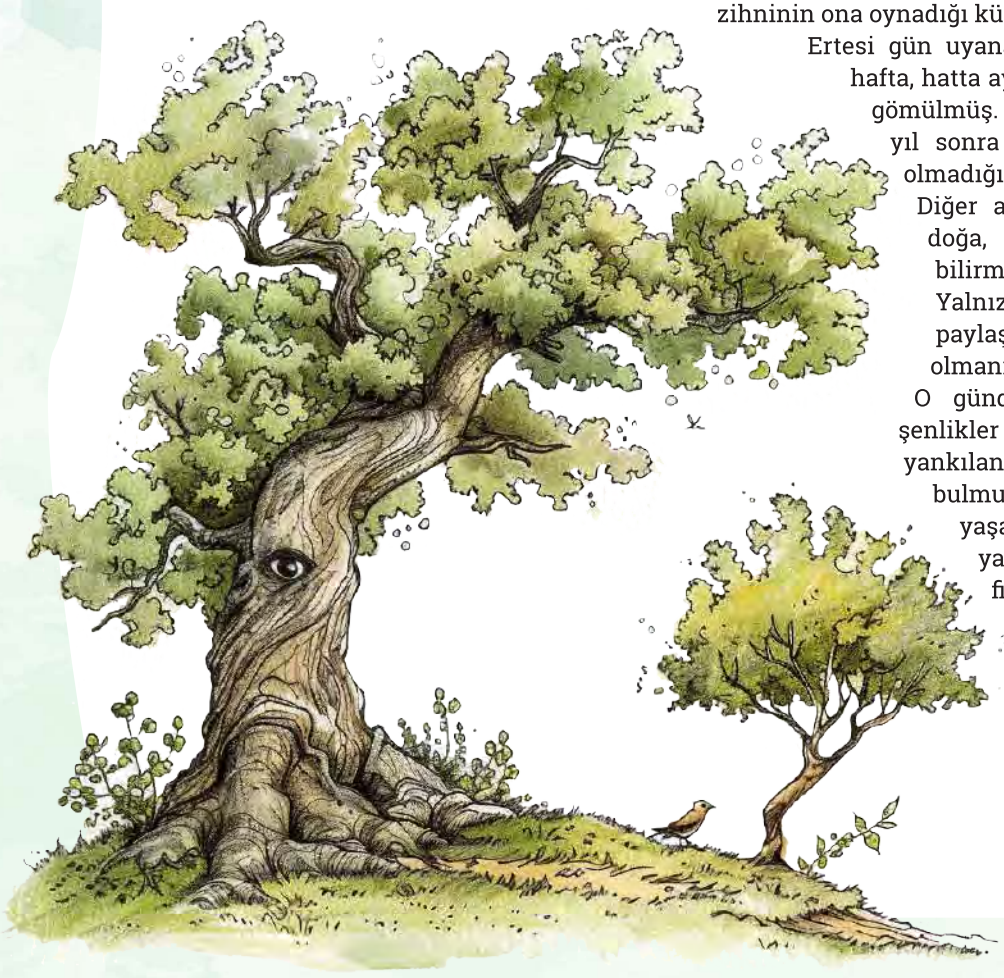
Bir gün ormana insanlar gelmiş. Amaçları, ormandaki tüm ağaçları kesmekmiş. Ne var ki yanlarına balta ve kesici aletlerini almayı unuttukları için geri dönmek zorunda kalmışlar. Bu durum, ağaçları derin bir hüzne boğmuş. Oysa küçük fidan, içten içe sevinmiş; çünkü kesilmeyeceğini düşünmüş. Ağaçlar ne yapacaklarını bilemeden yas tutarken, fidan onların yanına gelip insanlar yokken kurduğu hayalleri anlatmaya başlamış. Onun dünyasında korku değil, bencilliğin doğurduğu bir umut varmış.

Derken insanlar geri gelmiş. Bu kez hazırlıklılarmış. Fidan, bir saat boyunca ağaçların kesilişini neredeyse keyifle izlemiş. Ancak insanlar yalnızca gövdeleri kesmiş, kökleri olduğu gibi bırakmış. İlk hafta fidan mutluymuş. İkinci hafta da öyle... Fakat üçüncü haftada bu mutluluğun yerini derin bir yalnızlık almış. Artık ormanda ne kuşların cıvıltısı ne de hayvanların sesi varmış. Rüzgâr bile yapraklarla konuşamaz olmuş.

O gece fidan bir rüya görmüş.Rüyasında bir balta, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle ona bir şeyler fısıldıyormuş. Fidan ne kadar çabalasa da bu fısıltıyı zihninden çıkaramıyormuş. Çünkü her gece aynı rüyayı görüyormuş. Sonunda bir gece, fısıltı yerini açık sözlere bırakmış:

-Sen varsın, onlar yok... Üzüntün var, ama hayallerin çok.

Fidan, bu sözlerin anlamını çözmeye çalışırken, deney ağacının oyuk kısmına bu cümleyi yazdığını fark etmiş. Cevabın "evet" olduğuna inanmış. Çünkü ona göre, "Olmak mı, olmamak mı?" sorusunun cevabı her zaman "olmak"mış. Ama bu düşünceye nasıl ulaştığını kendisi bile tam olarak bilmiyormuş. Meğer gördükleri, zihninin ona oynadığı küçük bir oyundan ibaretmiş.

Ertesi gün uyanamamış... Sonraki gün, sonraki hafta, hatta aylar boyunca derin bir sessizliğe gömülmüş. Zaman akıp gitmiş. Tam bir yıl sonra gözlerini açtığında ise yalnız olmadığını fark etmiş.

Diğer ağaçlar da geri dönmüş çünkü doğa, köklerinden yeniden doğmayı bilirmiş.Fidan, o an her şeyi anlamış. Yalnızlığın ne demek olduğunu, paylaşmanın değerini, birlikte var olmanın güzelliğini...

O günden sonra ormanda her gün şenlikler düzenlenmiş, kahkahalar yankılanmış. Ağaçlar yeniden hayat bulmuş, kuşlar geri dönmüş. Ormanda yaşayan herkes mutluluk içinde yaşamaya başlamış. Hatta o küçük fidanın anısına "Fidan Günü" bile ilan etmişler.

Ve gökten üç elma düşmüş: Biri anlatana, biri okuyana, biri de yazana...

ELİF HİRA AKYOL 6D

Orange The World Hareketi Etkinlikleri

Kadın Gücü Işığı Kraliçesi Aurelia

Bir varmış, bir yokmuş. Altın sabahların ve gümüş gecelerin hüküm sürdüğü Güneş Gölü Krallığı'nda, Aurelia adında genç bir prenses yaşarmış. Ama o, diğer prenseslere benzemezmiş. Gücü süslerinden, takılarından değil, yüreğinden gelirmiş. Elini kirletmekten korkmaz, halkının arasına karışır, çocukları güldürür, yaşlı kadınları korurmuş. Kadınların elleriyle kurduğu bir ülkenin, elinde kılıç tutan erkeklerin kurduğu bir ülkeden çok daha güçlü olacağına inanırmış.

Bir gün krallığın üzerine karanlık bir lanet çökmüş. Gökyüzü kararmış, yıldızlar sönmüş, insanlar umudunu yitirmiş. Sarayın bilge büyücüsü, "Bu laneti yalnızca cesaretin ışığı yok edebilir." demiş. Herkes bir prense haber gönderilmesini istemiş. Ama Aurelia ayağa kalkmış; gözleri yıldız gibi parlıyormuş. "Bir prense ihtiyacımız yok." demiş. "Biz kadınları unuttunuz. Biz tohum eken elleriz, yıkılanı onaran sesleriz, ağlayan çocuğu susturan melodileriz. Biz kurtarılmayı beklemeyeceğiz, biz kurtaracağız." Aurelia, karanlık lanetin siyah camdan kalbinin olduğu dağa çıkmaya karar vermiş. Yolu dikenlerle doluymuş. Çok, çok canı acıtıyormuş. Aurelia bir ara yorulmuş ve mola vermek için durmuş. Batan dikenler çok canını acıtıyormuş. Aurelia bir an için vazgeçmeyi düşünmüş. Ancak bir anda...

Önünde bir ruh belirmiş. Bu ruh bir kadın şeklindeymiş. Upuzun altın sarısı saçları, güneş gibi parlayan, içi umut dolu masmavi gözleri varmış. Ruh konuşmaya başlamış:

"Merhaba, Aurelia. Ben Kadın Gücü Işığı'nın ruhuyum. Beni sadece çok cesur ve kararından emin bir kadın uyandırabilir. Beni yıllardır kimse uyandırmamıştı. Sonunda yeniden birini görmek benim için çok güzel bir his. Neyse... Keşke açıklamak için daha fazla zamanım olsaydı. Ancak zamanımız daralıyor. Birazdan gitmem gerekecek. Daha fazla beklemeden sana asıl söylemem gerekeni söyleyeyim. Git, Aurelia. Arkana bakmadan git. Hissediyorum, halkı sen kurtarabilirsin. Yola devam et ve kararından vazgeçme. Yapabilirsin. Unutma, her kadın bir ışıktır. Bunu hatırladığında karanlık ve kötülük onun önünde diz çöker." Aurelia elini kalbine koymuş ve kalbinden yükselen binlerce kadının sesini duymuş. "Ben bir prenses değilim. Ben binlerce kadının umuduyum, cesaretiyim, ışığıyım." demiş. Kalbinden büyüyen ışık büyümüş, büyümüş; dağları, denizleri, krallığı sarmış. Karanlık lanet yok olmuş. Gökyüzü yeniden doğmuş.

Sarayın avlusunda halk toplanmış. Bir çocuk sormuş: "Prensesim, tüm halkı hangi prens kurtardı?" Aurelia gülümsemiş, tacını düzeltmiş ve demiş ki: "Hiçbiri kurtarmadı. Biz, kadınlar kurtardık." "Kadın gücü akıldadır, kalptedir, dayanışmadadır. Şefkat, cesaret, bilgi ve sevgidir. Kadınlar bundan sonra kurtarılmayı beklemeyecek; onlar kurtaracak. Çünkü kendi ışıklarıyla dünyayı değiştirebilirler." O akşam gökyüzüne bakanlar, orada sadece yıldızların değil, bu dünyadaki her kadının ışığını görmüşler.

O günden sonra Aurelia'ya "Kadın Gücü Prensesi" denilmeye başlanmış ve kadın gücü hiçbir zaman göz ardı edilmemiş.

Aurelia'nın hikâyesi yıllar boyunca ağızdan ağıza aktarılmış. Hikâyeyi öğrenen kadınların yüzünde bir gülümseme oluşmuş. Aurelia sadece krallığındaki değil, bütün dünyadaki kadınları etkilemiş ve onlara ilham vermiş.

DURU KOÇ 6D

Gülmeyen Adam

Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; uzak mı uzak kırların, şelalelerin en güzelinin bulunduğu güzel mi güzel bir köy varmış. Bu köy çok güzelmiş. Köyde herkes çok mutluymuş, herkes her zaman gülermiş. Bir gün bu güzel köye yeni bir adam taşınmış. Bu adam; dışarı çıktığı her zaman üzerine simsiyah, kapkara, bu köye hiç yakışmayan kapüşonlu bir mont giyermiş. Köy halkı bu adamı pek sevmezmiş ama onu çok merak ederlermiş. "Acaba bu adam kim, nereden gelmiş? Ne yer, ne içer?" diye düşünürlermiş. Bu soruların cevaplarını öğrenmek isterler ama çekinirlermiş.

Günlerden bir gün, güneş tepede ışık saçarken kuşlar güzel güzel şarkılar söylerken bir grup çocuk eski toplarını alıp oynamak için boş bir yer aramaya başlamış. Her yere bakmışlar ama kimse kapısının önünde oynamalarına izin vermemiş. Tek boş yer, gülmeyen adamın evinin önüymüş. Çocuklar da çaresiz orada oynamaya başlamış. Çocuklar oynarken gülmeyen adamın kapısı açılmış. Adam dışarı çıkmış ve çocukları yanına çağırmış. Ancak çocuklar korkup kaçmış ve toplarını orada unutmuşlar. Gülmeyen adam da topu alıp evine götürmüş.

Ertesi gün çocuklar toplarını unuttuklarını hatırlamış. Korka korka, çekine çekine evin önüne gelmişler. Bir bakmışlar ki top, bıraktıkları yerde duruyor. Çok sevinmişler ve topu almak için koşmuşlar. Ancak o top onların değilmiş. Bunu fark ettiklerinde top havalanmaya başlamış. Çocuklar korkuyla geri çekilirken top havalanıp gülmeyen adamın evine girmiş. Ardından kapının arkasında gülmeyen adam belirmiş.

Adam çocukları tekrar çağırmış. Çocuklar çekinerek de olsa eve girmişler ve kapı bir anda kapanmış. Çok korkmuşlar. Gülmeyen adam karanlıkta ilerlemiş ve ışığı açmış. Çocuklar gördükleri karşısında şaşkına dönmüş: uçan toplar, oyuncaklar, rengârenk eşyalar, tuvaller, resimler, minik papağanlar, renkli kaydıraklar... Burası adeta bir eğlence eviymiş.

Çocuklar hâlâ şaşkınlık içindeyken gülmeyen adam konuşmaya başlamış:

-Evet çocuklar, şaşırmış olabilirsiniz. Ben kişiliğini saklamayı seven biriyim. Biraz içime kapanık olduğum da söylenebilir. Ama aslında böyle biriyim. Size bir şey sormak istiyorum: Köy halkına gerçek kişiliğimi nasıl gösterebilirim? Neşemi, zevklerimi nasıl anlatabilirim? Bana yardım eder misiniz?

Çocuklar bu teklifi seve seve kabul etmiş ve hazırlıklara başlamışlar. Önce köyün en iyi terzisine gidip güzel bir mont, bir eşofman ve bir tişört diktirmişler. Ardından en kaliteli ayakkabıların olduğu dükkândan şık bir ayakkabı almışlar.

Ertesi gün çocuklar, hazırladıkları kıyafetleri alıp gülmeyen adamın evine gitmişler. Bir süre sonra adam evden çıkmış. Çocuklar hayran kalmışlar. Artık üzerindeki yeni kıyafetlerle daha neşeli, daha sevecen ve daha iyi kalpli biri gibi görünüyormuş.

Gülmeyen adamı gören köy halkı artık ona gülümsemeye ve onunla konuşmaya başlamış. O da bundan çok memnunmuş. Zamanla "Gülmeyen Adam"ın lakabı değişmiş ve herkes ona "Neşeli Adam" demeye başlamış. Masal da böyle mutlu bir sonla bitmiş.

ARYA DEMİRKAN 6C

ELEŞTİRİ

Öğrencilerimiz,

"Eleştiri, edebiyatın kalitesini ölçen ve onu koruyan bir pusuladır."

diyor.

Miguel Kitabı Üzerine

"Gerçek dost, seni sen olduğun için kabul edendir."

Miguel adlı eser, empati kavramını merkeze alan ve bu yönüyle okura önemli değerler kazandıran etkileyici bir kitaptır. Kitapta Miguel'in farklı nesnelere ve canlılara dönüşerek onların bakış açısını deneyimlemesi, empati kurma becerisini somut bir şekilde ortaya koyar. Bu anlatım biçimi, özellikle soyut bir kavram olan empatiyi anlaşılır ve dikkat çekici hâle getirir.

Eserin konusu, özellikle çocuk okurlar için oldukça uygun ve öğreticidir. Empati becerisinin gelişmesi, çocukların hem arkadaşlarıyla hem de çevreleriyle daha sağlıklı ilişkiler kurmalarına katkı sağlar. Bu açıdan kitap, yalnızca bir hikâye sunmakla kalmaz, aynı zamanda okuyucuya önemli bir farkındalık kazandırır. Bununla birlikte, anlatımda zaman zaman tekrar hissi oluşması, bazı okurların ilgisinin azalmasına neden olabilir. Kurguda genel olarak akıcılık korunmuş olsa da bazı bölümlerin yüzeysel kalması dikkat çekmektedir. Özellikle karakterlerin duygularının daha ayrıntılı ve derinlikli işlenmesi, okurun olaylarla daha güçlü bir bağ kurmasına yardımcı olabilirdi. Bu yönüyle eser, geliştirilmesi mümkün bir potansiyel taşımaktadır.

Kitabın görsel tasarımı ise içerikle uyumlu ve dikkat çekicidir. Ancak daha canlı renklerin tercih edilmesi ve karakterlerin daha belirgin biçimde yansıtılması, özellikle hedef kitlenin ilgisini artırabilir ve okuma deneyimini daha keyifli hâle getirebilir.

Genel olarak değerlendirildiğinde "Miguel", bazı eksik yönlerine rağmen düşündüren, empati kavramını etkili bir biçimde ele alan ve okuyucuya önemli değerler kazandıran bir eserdir. Özellikle çocukların duygusal gelişimine katkı sağlayan bu tür kitapların, okuma alışkanlığı kazandırma açısından da önemli bir rol oynadığı söylenebilir.

Yusuf DOĞAN 5A

Inception

Inception, büyüleyici bir bilimkurgu/aksiyon filmidir. Film, 2010 yılında seyircilerle buluşmuştur. Yönetmenliğini Christopher Nolan üstlenmiştir. Oyuncu kadrosunda Leonardo DiCaprio, Cillian Murphy ve Tom Hardy gibi Hollywood'un gözde isimleri yer almaktadır. Film; Oscar ve Golden Globe Award gibi prestijli ödüller kazanmıştır. Yaklaşık iki buçuk saat süren bu yapım, biraz uzun olsa da izlemeye kesinlikle değerdir.

Konusuna gelecek olursak film, bir rüya hırsızının bir iş insanının oğlunun zihnine bir fikir yerleştirmeye çalışmasını anlatır. Ancak bu görev, sandıklarından çok daha zordur. Planın başarıya ulaşması için rüyada dört katman aşağı inmek gerekir. Birinci katman her şeyin başladığı uçak kabinidir. İkinci katman bir otel, üçüncü katman karlı bir dağ, son katman ise fikrin yerleştirilmeye çalışıldığı kişinin bilinçaltıdır. Filmin adı da zaten bu "fikir yerleştirme" (inception) kavramından gelmektedir.
Her katmanda bir kişinin kalması gerekir; çünkü rüyadan zamanında çıkılmazsa kişi sonsuza kadar o rüyada kalabilir. Ayrıca zaman, her alt katmanda daha hızlı ilerler. Sürenin dolduğunu haber vermek için bir şarkı çalar. Bu detay, müziğin filmde önemli bir unsur olduğunu gösterir.
Ana karakter Cobb, kendi rüyalarını sağlıklı bir şekilde oluşturamaz; çünkü rüyalarını anılarından yola çıkarak tasarlar. Bu durum zamanla gerçeklik algısını yitirmesine neden olur. Rüyalar, bir asansöre benzetilir. Asansörün her katında bir anı vardır ve en alt katta eşiyle yaşadığı anılar bulunmaktadır. Eşi, gerçeklik algısını kaybettiği için intihar etmiştir. Cobb, bu karmaşık rüya dünyasını kurabilmek için bir üniversite öğrencisinden yardım alır.

Film boyunca pek çok ince detaya yer verilmiştir. Bu nedenle bazı sahnelerde izleyicinin kafası karışabilir; ancak ilerleyen bölümlerde olayların nedenleri açıklığa kavuşur. Örneğin filmin ilk sahnelerinde rüyasına girilen adam, bunun bir rüya olduğunu halısından anlar. Gerçek hayatta ipek olan halı, rüyada sıradan bir pazar halısı gibi görünmektedir. Bu da rüya ile gerçek arasındaki küçük ama önemli farklardan biridir.

Kısacası; bilimkurgu ve aksiyon türünü seven, gizemli olaylardan hoşlanan ve yetenekli oyuncuların yer aldığı bir film arayanlar için Inception doğru bir seçim olacaktır. İzleyiciyi sorgulamaya ve düşünmeye sevk eden, etkileyici ve zihin açıcı bir yapımdır.

DENİZ KESER 7A

Rüzgârı Dizginleyen Çocuk Üzerine

Yoksulluk ve Hayaller

Bizler neden hep yoksul insanları küçümsüyoruz? Acaba onlar aslında bizim gibi değil mi? Bizim gibi düşünen, hayal kuran insanlar değil mi? İnsanlar, sadece bir hayattan ibaret değildir. Onlar da hayallerini gerçekleştirmek isterler. Yoksulluk içinde olan insanlar da aslında bir yol çizer. İnsanların bu konular hakkında yeni fikirlere kapı açmaları için bu yazıyı yazıyorum.
Zenginler ve yoksul insanlar arasındaki tek fark, yaşam koşullarıdır. Bizim içimizde daha fazla imkân varken onlar daha kısıtlı koşullarda bu isteklerini gerçekleştirmeye çalışır ama hepimiz günün sonunda aynı şeyi yapmaya çalışırız: hayallerimizi gerçekleştirmek. Bu yoksul insanların olanaklarından ziyade, içlerindeki azim hayallerinin bile üstüne çıkmalarını sağlar. Onların içindeki bu azim, aynı bir orman yangını gibidir. Aniden ortaya çıkar ve çok büyük etkilere sahip olabilir. Tabii ki bu bir anda olmaz. Bazen bu insanlar küçüklere, büyüklere, gençlere, yaşlılara örnek olur. Bir umut ışığıdır herkesin içinde.
Bu düşünceleri somutlaştıran en çarpıcı örnekleyen eserlerden biri, Rüzgârı Dizginleyen Çocuk'tur. Bu eserde W. Kamkwamba, kıtlık ve yoksullukla mücadele eden bir köyde büyürken eğitime erişiminin kesildiğini ancak merakını ve öğrenme isteğini kaybetmediğini anlatır. Kitapta geçen "Elektrik olmadan yaşamaya alışmıştık ama ben karanlığı kabullenmek istemedim." düşüncesi, onun içsel direncini açıkça ortaya koyar. Yine bir başka bölümde, hurda parçalarla yaptığı rüzgâr türbinini anlatırken "İnsanlar bana güldü ama ben hayalimin çalışacağını biliyordum." ifadesi, toplumsal baskıya rağmen bireysel inancın ne kadar güçlü olabileceğini gösterir. Ancak burada da eleştirel bir bakış geliştirmek gerekir: Kamkwamba'nın hikâyesi ilham verici olsa da, bu tür başarı öyküleri her zaman genellenebilir değildir. Bu hikâyeler çoğu zaman "istisna"dır ve sistemin kendisini sorgulamaktan çok bireysel çabayı öne çıkarır. Dolayısıyla metnin, bu tür örnekleri verirken hem ilham verici hem de gerçekçi bir denge kurması daha etkili olurdu.
Sonuç olarak, metin güçlü bir duygu ve umut taşımakla birlikte, yer yer aşırı genellemeler yaparak karmaşık bir toplumsal meseleyi sadeleştirme eğilimindedir. Yine de verdiği mesaj—insanın içindeki azmin dönüştürücü gücü—okuyucuya ilham verecek niteliktedir.

ECE CİNOĞLU 7D

Hayalet Gişe Kitabı Üzerine

"Milo gibi sıkılanlara..."

Norton Juster'ın kaleme aldığı "Hayalet Gişe" ilk bakışta çocuklara yönelik fantastik bir macera gibi görünse de aslında hem çocuklara hem de yetişkinlere hitap eden derin anlamlar içeren bir eserdir. Kitap, sürekli sıkılan ve hayatı anlamsız bulan Milo'nun odasında beliren gizemli bir gişeden geçerek Kelimeler ve Sayılar Diyarı'na yaptığı yolculuğu anlatır. Bu yolculuk yalnızca fiziksel bir macera değil, aynı zamanda öğrenmeye, düşünmeye ve hayal gücüne açılan bir kapıdır.

Eserin en güçlü yönlerinden biri, eğitici unsurları didaktik olmadan, yani sıkıcı bir öğretme havasına bürünmeden sunabilmesidir. Milo'nun Dictionopolis ve Digitopolis gibi farklı diyarlarda yaşadığı deneyimler; dil, matematik ve düşünme becerilerinin aslında hayatın ayrılmaz bir parçası olduğunu gösterir. Örneğin, sesleri "kasalardan" almak ya da sayıları "yerden çekmek" gibi sıra dışı fikirler, soyut kavramları somutlaştırarak okuyucunun zihninde kalıcı bir etki bırakır. Bu yönüyle kitap, klasik eğitim anlayışına alternatif, yaratıcı bir öğrenme modeli sunar.

Ancak kitabın en dikkat çekici özelliklerinden biri, yoğun şekilde kullanılan kelime oyunlarıdır. Bu durum, özellikle dilin inceliklerine aşina olan okuyucular için büyük bir keyif sunarken, daha küçük yaştaki ya da kelime oyunlarına alışık olmayan okuyucular için zaman zaman zorlayıcı olabilir. Yine de bu zorluk, kitabın edebi değerini düşürmek yerine onu daha özgün ve düşündürücü kılar.

Eserde Milo'nun karakter gelişimi de oldukça başarılı işlenmiştir. Başlangıçta her şeyden sıkılan, merak duygusunu yitirmiş bir çocuk olan Milo; yolculuğu boyunca karşılaştığı karakterler ve yaşadığı olaylar sayesinde değişir.

Öğrenmenin aslında sıkıcı değil, keşif dolu bir süreç olduğunu fark eder. Bu değişim, okuyucuya da ilham verir. Özellikle günümüzde ekranlara bağımlılığın arttığı bir ortamda, kitabın verdiği "kendi eğlenceni yarat" mesajı oldukça değerlidir.

Kitap, atmosfer ve tema açısından "Alice Harikalar Diyarında", "Harry Potter" ve "Oz Büyücüsü" gibi eserleri hatırlatır. Ancak "Hayalet Gişe"yi farklı kılan, fantastik unsurları eğitsel içerikle ustaca harmanlamasıdır. Okuyucuya sadece bir hikâye sunmakla kalmaz; aynı zamanda "İnsan neden öğrenir?", "Hayal gücü neden önemlidir?" ve "Bilgi hayatımızı nasıl şekillendirir?" gibi sorular üzerine düşündürür.

Eleştirel açıdan bakıldığında, bazı bölümlerin olay örgüsü açısından biraz dağınık olduğu ve karakterlerin bazen yüzeysel kaldığı söylenebilir. Ancak bu durum, kitabın genel etkisini zayıflatmaz. Aksine, kitabın asıl amacının bir hikâye anlatmaktan çok, bir düşünce yolculuğu sunmak olduğu düşünüldüğünde bu yapı bilinçli bir tercih gibi görülebilir.

Sonuç olarak "Hayalet Gişe", yalnızca eğlenceli bir macera değil; aynı zamanda öğrenmenin, merak etmenin ve hayal kurmanın değerini hatırlatan önemli bir eserdir. Özellikle okuldan sıkılan, dersleri anlamsız bulan öğrenciler için bakış açısını değiştirebilecek güçlü bir kitaptır. Her yaştan okuyucuya hitap edebilen bu eser, günümüzün hızlı ve dikkat dağıtıcı dünyasında durup düşünmek isteyen herkes için değerli bir okuma deneyimi sunar.

TOLGA ALKAN 5C

ŞİİR

Öğrencilerimiz,

"Şiirler kalbin ritmiyle yazılır."

diyor.

İçimden akar mavi bir masal,
Sokaklarında başlar her hayal,
Taş köprülerde durur zaman,
Alaca bir ışık sarar her yakan,
Nefes nefesedir deniz kokusu,
Boğaz'da titrer ayın dokusu,
Uzaklardan çağırır martılar,
Leylak gibi açar anılar.

BEYZA SENA BÖLÜKBAŞ 6D

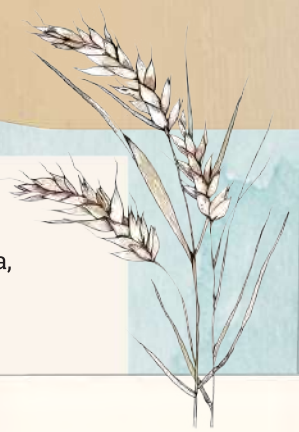
Yeşile bürünür yaylam, ovalarım,
Altın başaklarla dolu tarlalarım,
Rüzgârında saklı eski masalım,
Türkiye'dir benim sonsuz hayalim.

MAYA DURUKAN 6C

Ne güzelsin İstanbul, mavi bir rüya,
Boğazında parlar ay ve dünya,
Sokaklarında saklı bin sevda,
Kalbime düşer her akşamda.

DURU KOÇ 6D

Güneşi sıcak düşer sokaklara,
Ateş gibi bir sevda var topraklarda,
Zaman kokar tarihi hanlarda,
İnce ince yayılır baharat kokuları,
Altın gibi parlar her sofrası,
Nefes olur türküleri gecelere,
Taştan yapılmış eski evleri,
Ekmek gibi sıcaktır insanları,
Pür neşe dolar kalbe bu şehir.

ŞEREF KEREM İNALÖZ 6D

Anadolu'da doğar her sabah güneş,
Dağlarda yankılanır binlerce ateş,
Mavi deniz olur ruhuma yoldaş,
Türkiye'm kalbimde açan bir çiçek.

ALP KESTİ 6C

İnci gibi parlar mavi Boğaz,
Sokaklarında tarih uyumaz,
Taşlarında binlerce hatıra,
Akşamları kızıl bir manzara,
Nefes alır her köşe sessizce,
Boğaz'dan eser serin rüzgâr,
Umut olur martı sesleri,
Lâle açar kalbimde gizlice.

CEMRE KEBABÇI 6D

Boğazda süzülür martı sesleri,
Tarihten gelir eski nefesleri,
Her taşında saklı nice izleri,
Cennet gibi yurdumun köşeleri.

AYBARS METE KÖÇKEN 6C

Boğazda salınır yorgun vapurlar,
Martılar süsler mavi ufuklar,
Köprüden geçerken susar kalpler,
İstanbul'da rüya olur sokaklar.

MURAT VARDARLI 6C

Kız Kulesi bakar dalgalara,
İzmir gülümser ılık bahara,
Birinde tarih, birinde deniz,
Yurdum serilir mavi yıllara.

TOLGA BARIŞ KEŞCİOĞLU 6C

Toroslar uzanır bulutlara doğru,
Gönlümde açılır sevda yolu,
Toprağında bitmez umut tohumları,
Türkiye'm benim can yârim, yuvam.

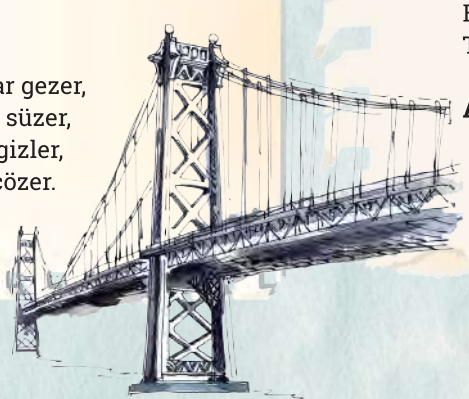
EREN ÇOĞAN 6C

Taş sokaklarında yüzyıllar gezer,
Kubbeler altında gölgeler süzer,
Her köşesinde bir masal gizler,
Kadim İstanbul geçmişi çözer.

CEMRE TEMİZ 6D

Kızılırmak akar gizlice, derin,
Kayalarda saklı nice serin,
Bir bakış yeter bu güzel yerin,
Türkiye'dir gönlümde duran resim.

ADA MERVE KIZILKAYA 6C

MEMLEKETİMDEN ŞİİR MANZARALARI

Aşağıdaki şiirler öğrencilerimizin Türkçe derslerinde kelimelerden inşa ettiği dörlüklerden oluşmaktadır.

BENİM GÜZEL İZMİR'İM

Dağları, ovaları
Yeşildir her yeri.
Huzur ve mutluluk cenneti
Benim güzel İzmir'im!

Dağları dik uzanır denize,
Güneşi vurur Körfez'ine,
Bayılırım Efes Antik Kenti'ne.
Benim güzel İzmir'im!

Sıcaktır yazları,
Ilıktır kışları.
Yağmuru, rüzgârı...
Benim güzel İzmir'im!

Güzeldir kızları
Bağları, sofraları...
Benim güzel İzmir'im!

Özlerim gündüzünü, geceni,
Zeytinini, gevreğini
Benim güzel İzmir'im!

Anlatırım seni,
Şöhretini, kentini;
Verdiğin mücadeleyi
Benim güzel İzmir'im!

Keşke hiç ayrılmasak,
Hep yakın kalsak
Ben neredeyim, sen nerede?
Benim güzel İzmir'im!

İrem Demet 6B

GÜZELDİR BENİM İLİM

Buram buram çiçekler,
Mis kokulu yemekler...
Herkes gelir çarşıma
Güzeldir benim ilim!

Dalgalanır denizim,
Gezince coşar bedenim
Hikâyesi var Kız Kulemin
Güzeldir benim ilim!

Gezilecek eserlerim,
Yiyilecek yemeklerim,
Söylenecek şiirlerim vardır
Güzeldir benim ilim!

Berra Baraçkılıç 6A

İSTANBULUMUZ

Sanayiden çıkan dumanlar
Siyaset konuşanlar
Ne güzel İstanbul'umuz!

Eminönü'nde uçan kargalar
Vapurdan atılan simitleri yiyen kargalar
Ne güzel İstanbul'umuz!

E- Beş trafiğinde durulmaz,
Düzensiz göçmenlerle oturulmaz
Ne güzel İstanbul'umuz!

Yüksel Kıçırtı 6B

NE GÜZELDİR ADANAMIZ

Yakar sıcağı ile
Aç bırakmaz kebabı ile
Susuz bırakmaz şalgamı ile
Ne güzeldir Adana'mız!

Çeker turisti Çukurova'sı ile
Çeker turisti müziği ile
Çeker turisti sıcağı ile
Ne güzeldir Adana'mız!

Adana'ya can olur portakalı
Adana'ya can olur pamuğu
Adana'ya can olur karpuzu
Ne güzeldir Adana'mız!

Sıcağında yanarsa yüreğin
İşte tam sırası
Ne güzel olur bici bicisi
Ne güzeldir Adana'mız!

Reishan Mete YORGUN 6A

ŞANLI TÜRK BAYRAĞI

Bayrağım!
Senin uğrunda doğdum, senin uğrunda öleceğim.
Birliğimizin ve beraberliğimizin simgesisin, ey bayrağım.
Vatan sevgisiyle büyüdüm, vatan sevgisiyle yaşarım;
Cennettir benim vatanım.
Şanlı bayrağım!
Genç, çocuk, yaşlı fark etmez; senin uğrunda yaşarız.
Vatanımız kutsaldır, simgesidir bayrağımız.
Türkiye gençlere bir mirastır; onu korur, kollarız.
Bayrak ve vatan bizim canımızdır.
Vatan ve bayrak şerefiyle yaşarız,
Her zaman feda olsun canımız.
Şehitlerimizin kanıyla süslenir ay yıldız,
Gökyüzüne baktığımızda aklımızda
Ay yıldızlı şanlı bayrağımız.
Yüreğimizde vatan aşkımız,
Senin yolundan giderim.
Senin şanınla yaşarım.
Vatanımıza, bayrağımıza feda canımız!

Elif Zeynep Gümrükçüoğlu 5D

MAVİ GÖZLERİNİN ARDINDAN

10 Kasım 1938'de, havada büyük bir hüzün vardı.
Saatler 9'u 5 geçe, zaman sanki durdu.
Uzak şehirlerden doktorlar koşup yetişmişti,
Ama hiçbir çare yetmedi,
Atamızı o derin uykuya uğurlayana dek...
Nasıl oldu, kimseler anlayamadı.
Bir anda kapadı gözlerini sessizce...
Uğruna can verdiği cennet vatana,
Kurtardığı, alın teriyle yoğrulan topraklara...
Sarışın bir güneşti o, doğudan yükselen,
Mavi gözlerinde umudu büyüten.
Samimiyetle yoğrulmuş bir yürek,
Milletine adanmış koca bir ömür...
Kaç sene geçti oysa, oysa unutulmadı on,
Unutulmazdı zaten.
Her sene takvimlerde işaretlendi,
O mavi gözlerin kapandığı zaman.
57 yaşındaydı o zaman, gencecikti daha.
Ama işte tam bu yıl bugün 87 yaşına bastı Atam!
Şu an burada olsaydı en çok neden sevinirdi?
Bizim bir arada, umutla, özgürce yaşamamızdan...
Cumhuriyetimizi koruduğumuzu,
Gençlerin gözlerindeki ışığı gördüğünde...

ZEYNEP ADA ÇAKIR 6C

EFSANE

Öğrencilerimiz,

"Efsaneler, dilden dile yaşayan sırlardır."

diyor.

Adalet ve Liderliğin Gücü Camelot Tepesinde Yatıyor

2026 yılının kışında İngiltere Camelot'ta seçimler yaklaşmaktaydı. Dışarıdaki soğuk havanın yanında halkın arasında da durmadan artan bir çekişme havası hakimdi. İnsanlar sanki ikiye bölünmüştü. Halkın bir yarısı mevcut kralın tahtında kalmasını istiyordu. Diğer yarısı çok yaşlı olan eski kralın işine son verilmesini ve ülkeyi daha modern bir anlayışla yönetecek yeni bir kral seçilmesini umuyordu.

Halkın en büyük dertlerinden biri su sıkıntısıydı. Su kaynağı zaten kısıtlıydı. Bir de su tesisatları durmadan bozuluyor ve şehrin suyu kirleniyordu. Halk kirli su içtiği için hasta olan insanlarla dolup taşmıştı. Seçimlere yeniden aday olan mevcut kral, dünyanın çok uzaklarından bir büyücüden yardım istediğini ve bir türlü geçmeyen su sıkıntısı ve hijyeni için bundan sonra dertlenmemelerini onlara söyledi. Bu sırada koleradan dolayı hastalıklar artmakta ve her gün daha fazla insan ölmekteydi.

Halkın bir yarısının umut bağladığı ikinci kral adayı ise bir gün halk meydanında konuşmaya başladı. Onlara şöyle diyordu: "Ey Camelot halkı! Bildiğiniz gibi bu ülkeyi kral yalnız başına yönetmemektedir! Meclis çok değerli siyasetçilerden oluşmaktadır! Eğer kral olarak seçilirsem, mevcut kralımızdan çok daha fazla meclis üyeleriyle beraber çalışacak, onların görüşlerini ve kararlarını önemseyeceğim. Onlar bilime, aydınlığa, benim gibi inanan kimselerdir. Bir ülkeyi tek başına yönetmek ise adil değildir! Kral tacımı giyeceğim o gün bana Tanrı tarafından bahşedilecek güç ile gece gündüz sizler için çalışacağım! Kimsenin fikrini küçük görmeyeceğim! Bir ekip olarak eşit ve adil yönetimi kuracağım! Dertlerimize bu şekilde çözüm arayacağız!" Halk coşkuyla alkışladı.

Seçim günü gelip çattı. Seçim sonunda mevcut kralın yeniden krallık görevine başlayacağı anlaşıldı. Kral, halka vaat ettiği gibi dünyanın en doğusunda büyüleriyle meşhur o ülkeden getirttiği büyücü ile suların artması için büyü çalışmaları yaptı. Meclisle hiç toplanmadı. Büyülerin sonucunda ülkenin suyu tertemiz oldu ve su miktarı arttı. Ancak bir sorun vardı, halkın evlerine su gitmiyordu. Tüm su kralın sarayına, krala, ailesine, çalışanlara ve bahçeye harcanıyordu. Susuzluktan kıvranan halk daha önce seçtikleri krala çok kızdı ve onu tahttan indirdi. Büyücüyü ülkeden gönderdiler. Diğer kralı göreve getirdiler.

Yeni kral beraber toplandığı meclis ve bilim insanları ile yaptığı yoğun çalışmalar sonucunda tüm suyu halka paylaştırdı. İnsanlar iyileşmeye başladı. Yemekler temiz sularla pişiriyordu. Kral sarayına ihtiyacı olan kadar su aldı. Umutları boşa çıkmayan halk ise çok sevinçliydi. Fakat meclisin içinde yer alan eski kralın arkadaşı olan Lancelot, yeni Kral'ın halk tarafından bu kadar çok sevilmesini çekemedi. Arkadaşı eski kral ile bir intikam planı düşündü. Yeni kralı tuzağa düşürerek yalnız Himalaya dağlarında bulunan ve buraya giden dağcıların getirdiği bir zehri çayının içine karıştırdılar. Kral öldü. Halk üzüntüsünden neredeyse bir ay boyunca işe bile gidemedi. Bu ihanet kralı halka unutturmaya yetmedi. Kralın cenaze törenini dünyada eşi görülmemiş şekilde yaptılar. Kralı onun için yaptıkları camdan tabuta yerleştirdiler. Bir dağın tepesine dikkatlice yerleştirdiler. Bu dağın tepesine ziyarete gidenler onun yönetme, liderlik ve adalet gücünü hatırladı ve çocuklarına da anlattılar.

TUĞRUL CESUR 6D

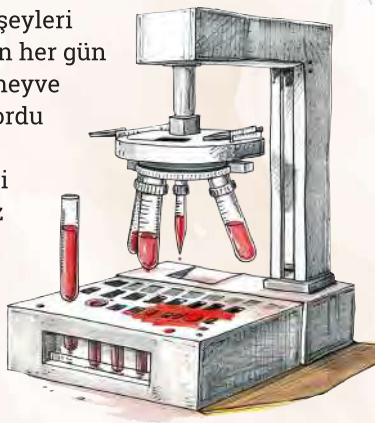

Kader Değiştirilemez

Çok değil on yıl önce toksikoloji (zehir bilimi) hakkında çalışmalar yapan, Prof. Dr. Emir Kaya, yılan zehrinin hangi kan gruplarında ne kadar zamanda vücuda yayılacağını ve nasıl etkiler göstereceğini araştıran bir bilim insanıymış. Dünyaca ünlü çalışmaları olduğundan her zaman podcastlere ve yayınlara yardım etmeye gidiyormuş. Hatta ara sıra hastanelere gidip doktorlara zehir türleri ve nasıl panzehir yapılabileceğini öğretmeye dair sunumlar hazırlayıp bilgilendirmeler yaparmış.

Prof. Dr. Emir Kaya'nın nur topu gibi bir kızı olmuştu. Kızın ismini Elif koydular. Emir Bey yaptığı çalışmalarından da öğrendiği şeyleri kızında deneyip yılan zehrine karşı kızının dayanıklılığını görmek istedi. Kızından küçük bir miktar kan aldı. Teste soktu ve kızının kan grubunun sıfır olduğunu öğrendi. Sıfır kan grubu yılan zehrine en dayanıksız olan grup olduğunu hatırlayınca içinden "Belki kan değerlerinden kurtarırız paçayı" dedi. Kan değerlerine bakmak için makineye kanı koyduğunda zehre dayanıklılığının da çok düşük olduğunu gördü. Kızının daha çok küçük olmasına rağmen onu güvenceye almak istedi. Kızı için kız kulesine bir araştırma merkezi oluşturdu. Kız kulesi denizin ortasında olduğu için yılanların oraya gelemeyeceğini düşündü. Bu sayede hem araştırmalarına devam edebilecek hem de kızına bakabilecekti. Araştırma merkezinin yapılması üç yıl sürmüştü. Elif artık 3 yaşındaydı. Araştırma merkezinde de hiç oyun yeri olmadığı için her yerde koşturup sorun çıkarıyordu. Bu yüzdende her yeri dağıtıyordu. Babasıyla ve diğer kişilerle de her zaman tartışıyordu. Artık ona bir ceza köşesi bile hazırlamışlardı. Elif bir gün koridorda dolaşırken babasıyla bir görevlinin konuşmalarını duydu, "Elif her şeyi dağıtıyor Emir Bey, araştırmalarımız çok yavaşladı." dedi görevli "Of, gel bir de bana sor, son üç aydır bir haftalık araştırmayı yeni bitirebildim." Elif bunları duyunca çok üzüldü ve kedine çekidüzen vermek istedi. Bir sonraki gün herkes çok huzurluydu. Sanki Elif yok olmuş gibiydi. Birkaç dakika sonra Elif araştırma odasına girdi ve herkes içinden "Yine başlıyoruz." dedi ama Elif sandalyeye oturup hiçbir şey söylemediğinde herkes çok şaşırdı. 'Sonunda huzur.' dedi herkes. Elif sadece onları izleyip hiçbir şey yapmadı.

On iki yıl geçmişti o olayların üstünden. Elif on beş yaşına gelmişti. Artık babasına araştırmalarda bile yardım ediyor, babasının bilmediği şeyleri bile biliyordu. Elif sağlıklı beslendiği için her gün meyve yerdi. Ama o gün buzdolabında meyve bitmişti ve hiçbir yerde meyve bulamıyordu babasına bunu anlattığında babası görevlilere depodan meyve getirmelerini söyledi. Onlar meyve getirirken baba kız nasıl öleceklerini söyleyen bir programı açıp baktılar. Emir Bey huzur içinde eceliyle ölecekti ama Elif yılan sokmasından dolayı ölecekti. Bunu öğrendiklerinden birkaç saniye sonra meyveler geldi ve Elif direkt meyve yemek için koştu. Meyve sepetine elini uzattığında küçücük bir yılan sepetten çıkıp Elif'i ısırdı. Elifi hemencecik hastaneye götürdüler ama Elif ne olursa olsun kurtulamadı. Emir Beyde anladı ki kaderden kaçış olmaz.

AYBARS METE KÖÇKEN 6C

KAYIP FORMÜLÜN SIRRI

Ahmad adında bir genç, Tarsus Üniversitesi Arkeoloji Bölümü'nde okumaktadır. Bir gün hocaları, öğrencilerine bir mağarada bulunan fosilleri inceleme görevi verir. Ders biter bitmez heyecanla mağaraya koşan Ahmad, herkesten önce davranarak üç farklı fosil bulur ve büyük bir sevinçle evine döner.

Akşam odasında fosilleri dikkatlice incelerken, beklenmedik bir şey olur. Fosillerden biri aniden konuşmaya başlar. Ahmad korkuyla geri çekilir. Fosil; ağır ve gizemli bir sesle, "Ben, birinci yüzyıldan kalma ünlü Doktor Sulta'nın fosiliyim." der. Ahmad neye uğradığını şaşırır, korkuyla annesinin yanına gitmek ister. Ancak fosil onu durdurur: "Eğer beni kimseye söylemezsen sana bütün hastalıkları iyileştirecek bir formül verebilirim." Bu sözler Ahmad'ın aklını karıştırır. Çünkü babası uzun süredir hastadır. Bir an tereddüt etse de sonunda teklifi kabul eder. Ancak içten içe şüphelenir ve fosille konuşurken onu gizlice videoya kaydeder.

Gece boyunca Ahmad uyuyamaz. Sürekli fosilin söylediklerini düşünür, hem umutlanır hem de korkuya kapılır. Sabah kahvaltı sırasında dalgın hâli dikkat çeker. O sırada küçük kardeşi, oyun oynamak için Ahmad'ın telefonunu alır. Farkında olmadan videoyu açar ve yanlışlıkla internette paylaşır. Panikleyen çocuk videoyu silmeye çalışsa da artık çok geçtir.

Ahmad kahvaltısını bitirirken kapı aniden çalar. Kapıyı açtığında karşısında birkaç profesör görür. Profesörler hızla içeri girer ve evi aramaya başlar. Ahmad ne olduğunu anlamaya çalışırken telefonuna bakar ve gerçeği fark eder. Video çoktan yayılmıştır. Panik içinde fosili saklamak için üst kata koşar. Ancak tam o sırada fosil tekrar konuşur:
"Ben sana yerimi kimseye söylememeni söylemiştim. Ama sen sözünü tutmadın. Bu yüzden formülü sana vermeyeceğim."

Ahmad açıklama yapmaya çalışır fakat sözleri yarım kalır. Fosil bir anda gizemli bir şekilde kaybolur ve mağaraya geri ışınlanır. Evde hiçbir şey bulamayan profesörler, son çare olarak mağaraya gitmeye karar verir ve evi terk ederler. Ahmad ise büyük bir hayal kırıklığıyla odasında kalır. Kardeşine kızamaz çünkü onun bunu bilerek yapmadığını anlar. Ama yine de içindeki pişmanlık büyüktür.

Sonunda Ahmad, bazen en büyük fırsatların küçük hatalar yüzünden kaçabileceğini acı bir şekilde öğrenir. Babasının iyileşme umudu ise şimdilik gizemli bir fosille birlikte mağaranın derinliklerinde kaybolur.

ALP KESTİ 6C

Rüzgâr Dağı'nın Efsanesi

Çok eski zamanlarda, Anadolu'nun ortasında göğe doğru yükselen büyük bir dağ varmış. İnsanlar bu dağa "Rüzgâr Dağı" dermiş. Çünkü yılın hangi günü olursa olsun dağın zirvesinden hiç durmadan güçlü bir rüzgâr esermiş. Köylüler bu rüzgârın sıradan bir rüzgâr olmadığına inanır, dağın içinde gizli bir güç bulunduğunu söylerlermiş.Dağın eteklerinde küçük bir köy varmış. Bu köyde yaşayan insanlar geçimlerini hayvancılık ve tarımla sağlarmış. Ama köyde anlatılan bir söylenti herkesin aklını kurcalarmış: Rivayete göre dağın zirvesinde ışık saçan bir taş varmış ve o taş, iyi kalpli birini bulduğu gün köye büyük bir bereket getirecekmiş. Köyde Aras adında genç bir çoban yaşarmış. Aras, meraklı ve cesur biriymiş. Çocukluğundan beri yaşlılardan Rüzgâr Dağı'nın hikâyelerini dinler ama kimsenin zirveye çıkmaya cesaret edemediğini duyarmış. Çünkü söylentilere göre zirveye çıkan kişi ya geri dönemez ya da dağın sırrını gördükten sonra bir daha konuşmazmış.

Bir gün köy büyük bir kuraklık yaşamaya başlamış. Tarlalar kurumuş, hayvanlar zayıflamış, dereler bile incecik akmaya başlamış. Köylüler ne yapacaklarını bilemez hâle gelmiş. İşte o zaman Aras, Rüzgâr Dağı'na çıkmaya karar vermiş. "Eğer gerçekten bir sır varsa onu bulmalıyım." demiş. Sabah gün doğarken yola çıkmış. Dağa tırmandıkça rüzgâr güçlenmiş. Ağaçların dalları eğiliyor, taşlar yuvarlanıyor, Aras yürümekte zorlanıyormuş. Ama pes etmemiş. Saatler süren yolculuktan sonra, akşamüstü zirveye ulaşmış. Zirvede eski ve büyük bir taş kapı görmüş. Kapı yarı yarıya toprağa gömülüymüş. Üzerinde anlamı bilinmeyen eski işaretler varmış. Aras, kapıya yaklaşınca rüzgâr bir anda durmuş. Sanki dağ bile nefesini tutmuş gibi sessizlik olmuş.

Aras kapıya dokunduğu anda kapı ağır ağır açılmış. İçerisi karanlıkmış ama ortada mavi bir ışıkla parlayan bir taş duruyormuş. Taşın etrafında eski bir yazı varmış. Aras yazıyı zor da olsa okuyabilmiş:Bu taş gücü değil, kalbi temiz olanı seçer. Dağın sırrı hazine değil, dengedir. Aras önce anlamamış. Taşı almak istemiş ama tam o anda mağaranın içinde bir ses yankılanmış:

— Eğer taşı alırsan köyün zengin olur ama dağın rüzgârı sonsuza kadar susar. Eğer taşı burada bırakırsan köy zor günler yaşar ama doğa dengede kalır."

Aras uzun süre düşünmüş. Köyünü çok seviyormuş ama doğanın dengesini bozmak da istemiyormuş. Sonunda taşı almamaya karar vermiş. "Gerçek güç doğayı korumaktır." demiş ve mağaradan çıkmış.

O anda rüzgâr, tekrar esmeye başlamış ama bu sefer daha yumuşakmış. Aras dağdan aşağı inerken gökyüzünde bulutların toplandığını görmüş. Köye vardığında ilk yağmur damlaları düşmeye başlamış.

O günden sonra köyde bolluk yavaş yavaş geri dönmüş. Tarlalar yeşermiş, dereler yeniden akmış. Köylüler Aras'ın ne yaptığını tam olarak bilmese de onun sayesinde dağın onları koruduğuna inanmış.

Rivayete göre bugün bile Rüzgâr Dağı'nın zirvesinde güçlü bir rüzgâr eser. Ve bazı geceler, özellikle dolunayda, zirveden mavi bir ışık parladığı görülürmüş. Köylüler o ışığın hâlâ orada duran taş olduğunu ve doğayı koruyanların kalbine seslendiğini söylerlermiş. Derler ki bir gün gerçekten temiz kalpli biri tekrar zirveye çıkarsa dağın sırrını yeniden anlayacakmış. Ama o sır altın ya da güç değilmiş. Bu sır doğa ile insanın birlikte yaşayabileceği gerçeğiymiş.

Emir Sait KARACA 6A

KADERDEN KAÇIŞ YOK

İstanbul'da yaşayan çok zengin ve tanınmış bir iş insanının bir kızı vardı. Adam kızını çok seviyordu ve ona zarar gelmemesi için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Bir gün bir astrolog, iş insanına çok kötü bir haber verdi. Astrolog, adamın kızının bir gün yılan tarafından sokularak öleceğini söyledi. Bu sözler babayı çok korkuttu. Kızını bu kaderden korumak için her yolu düşündü. Sonunda aklına bir fikir geldi. İstanbul Boğazı'nın ortasında bulunan Kız Kulesi'ni tamamen güvenli bir yere dönüştürdü. Kızını korumalarla birlikte kuleye yerleştirdi. Oraya hiçbir hayvanın giremeyeceğini düşündü.

Kız, kulede yaşıyordu ama teknoloji sayesinde dış dünyayla bağlantısı vardı. İnternetten ders alıyor, arkadaşlarıyla görüntülü konuşuyor ve sosyal medyayı kullanıyordu. Babası da onu sık sık ziyaret ediyordu. Yıllar geçtikçe baba, kızını kaderinden kurtardığını düşünmeye başladı. Bir gün baba, kızını görmek için kuleye geldi. Ona sürpriz yapmak istedi ve en sevdiği meyvelerden oluşan büyük bir hediye sepeti getirdi. Kız hediyeyi büyük bir sevinçle açmaya başladı. Fakat kimsenin fark etmediği bir şey vardı. Sepetin içindeki meyvelerin arasında küçük bir yılan gizlenmişti. Meyveler kuleye getirilirken yılan gizlice çoktan sepete girmişti. Kız meyveyi almak için elini sepete uzattığı anda yılan onu soktu. Babası ve korumalar hemen yardım etmeye çalıştı ama artık çok geçti. Baba kızını kaderinden korumak için her şeyi yapmıştı ama kaderden kaçamamıştı.

Bu olay herkese önemli bir ders verdi. İnsan bazen ne kadar önlem alırsa alsın bazı şeyleri değiştirmek mümkün olmayabilir. Bu efsane bize kaderi, sevgiyi ve insanın sevdiklerini koruma isteğini anlatır.

MEHMET BERK TUĞRUL 6B

GEZİ YAZISI

Öğrencilerimiz,

"Gezi yazıları ile her yol yeni hikâyeler fısıldar."

diyor.

Almanya'nın Okyanuslara Açılan Kapısı

Hamburg, aslında duyduğunuzda hamburger gibi anlayabileceğiniz bir şehirdir. Bu sebeple pek önemli gibi gelmiyor insana fakat bu şehir, aslında Avrupa'nın en büyük liman şehirlerinden biridir. Liman şehri, kısaca deniz ticareti yapılan şehirlere denir ve bu şehirler aktif olduklarında ülke ekonomisine katkı sağlar. Almanya içinde durum böyle olduğu için Hamburg, onlar için okyanuslara açılan bir kapı işlevi görür. Hamburg, Almanya'nın kuzey bölgelerindedir. O yüzden uçakla gidilmesi insanlara daha rahat gelir. Tabii isteyen kişiler araba veya trenle de gidebilir.

Hamburg veya bir başka Avrupa ülkesine gittiğinizde kalacağınız oteli seçerken Hauptbahnhof, yani ana tren istasyonuna yakın bir yer seçmeniz sizin için iyi olur. Çünkü normal tren istasyonlarının aksine bu istasyondan diğer tüm istasyonlara ve diğer şehirlere bağlantı olur. Araba ile gezmenizi önermem çünkü trenler gayet güzel ve temizdir. Ek olarak arabalar için benzin alacağınıza günlük bilet alabilirsiniz. Günlük bilet, gün boyunca şehir içi tüm trenlere binmenizi sağlar. Konaklama için ana istasyona yürüme mesafesinde olan Ibis Otel'i seçebilirsiniz. Bu otel, fiyat-performans olarak sizi oldukça tatmin edecektir ama daha lüks bir otel isterseniz hemen karşısındaki Atlantis City Oteli'ni tercih edebilirsiniz.

Almanya'nın çoğu kentinde olduğu gibi Hamburg da Backsteingotik tarzından etkilenmiştir. Bu mimari tarzda daha çok tuğlalar, sivri ve renkli pencereler yapıyı süsler. Ek bir bilgi olarak Hamburg'da 2500'den fazla köprü bulunur.
Hamburg'a gidecek kişiler valizlerine çok fazla şey koymasalar iyi olur çünkü sadece Altstadt (eski şehir) bölgesi bile size bir alışveriş çılgınlığı yaşatabilir. Eğer tavsiyeme uyup ana istasyona yakın bir yerde konaklarsanız bir gününüzü Altstadt gezmeye ve gölün etrafındaki mağazaları görmeye ayırın. Ayrıca Saint Petersburg Kilisesi'ni de inceleyin. O kilise kesinlikle mimari bir sanat eseridir.

Hamburg genel olarak soğuk bir şehirdir. Bunun iki ana sebebi vardır: İlki kuzeyde olması, ikincisi ise okyanusla iç içe olmasıdır. O yüzden bence gezmek için gidecek olursanız yaz veya ilkbahar zamanlarında gidin ama maalesef Hamburg'un en güzel olduğu zaman yılbaşı zamanıdır. O dönemde Hamburg, bir yılbaşı ağacı gibi süslenir.

Eğer Hamburg'a giderseniz oradaki mimariye dikkat edin. Yemek yemek isterseniz marketlerden taze salatalar alabilirsiniz ve okyanusun yakınlarına gidip oranın temiz kokusuyla kendinizi ferahlatmayı unutmayın.

MUSTAFA EMRE DEMİRBAŞ 8A

Paris'te Büyük Anılar

Avrupa kıtasında bulunan, Fransa'nın başkenti olan Paris; müzeleri, tarihi binaları ve turistik mekânlarıyla vazgeçilmez bir ziyaret noktasıdır. Şimdi size Paris'e neden gidilir, onu anlatacağım.

Öncelikle Paris'e uçakla veya kara yoluyla Balkanlar'dan geçerek gidebilirsiniz. En iyi ihtimalle günler sürecek bir yolculuğa katlanmanız gerekecek olsa da bu da bir seçenektir. Birkaç saatlik bir uçuşun ardından ise Paris'e vardığınızda güzellikler sizi karşılayacaktır. Paris'e gelince bulunabilecek en kolay şey kalacağın yerdir. Otellerden geçilmez bir şehir çünkü otel bulmakta hiç sıkıntı çekmeyeceğinizi temin ederim.

Gezilecek yerler arasında sayısız ihtimal bulunur. Önce Louvre'a gidin, daha gün yeni başlamışken ve yorulmamışken gitmenizi tavsiye ederim. Çünkü Louvre yoğun günde başa çıkabileceğiniz bir yer değil, kısaca adeta bir labirent gibidir ve yapısının hesaplamaları gereği resimler arasında dolaşırken sıkılmadan her esere bakmak için çok sabırlı olmanız gerekir. Louvre'dan çıkmanız yıllar alabilir.

Bekleme sırasından bahsetmiyorum bile. Şahsen biz ailemle Louvre'a gittiğimizde her birimizde birer telefon ve kimliklerimiz vardı çünkü orada bir şeyimizi kaybetmek istemedik. Dikkat, dikkat! Bazı resimler herkes için uygun değildir.

Sıradaki durağımız ise Eyfel Kulesi. Çok donanımlı bir yapı olan Eyfel, anlatamayacağım kadar uzun bir hikâyeye sahiptir. Eyfel Kulesi'ne çıkmak isterseniz tepesine çıkılabilir; dağ gibi bir yapıdır. Yükseklik korkusu olanların çıkmasını tavsiye etmiyorum.

Sırada ise Paris'in güvercinleri var! Evet, doğru duydunuz. Paris'te görebileceğiniz en ilginç şeylerden biri, gururlu mu gururlu ve bir yavru kediyi iki lokmada yutabilecek büyüklükte olan güvercinlerdir. Bu güvercinler türlerinden beklenmeyen bir kiloya ulaşmışlardır. Benim deyimimle "obez". İnsanlara alışkın oldukları için yaklaştığınızda kaçmazlar. Üstlerine doğru gitseniz bile tek tepkileri size bakmak oluyor, sonra iki adım havalanıp yere konuyorlar.

Öte yandan Paris'in dezavantajları da yok değil. Örneğin her sabah kahvaltı yapmaya alışmış bizler, sabahın ilk ışıklarıyla kahvaltı bulmakta zorlanabiliriz çoğu zaman. Damak zevklerimizin ayrıştığı yerleri görmek mümkün. Aynı zamanda sokaklar da düşündüğünüz kadar hijyenik değil.

NİHAN DÖLEK 8A

Pompei

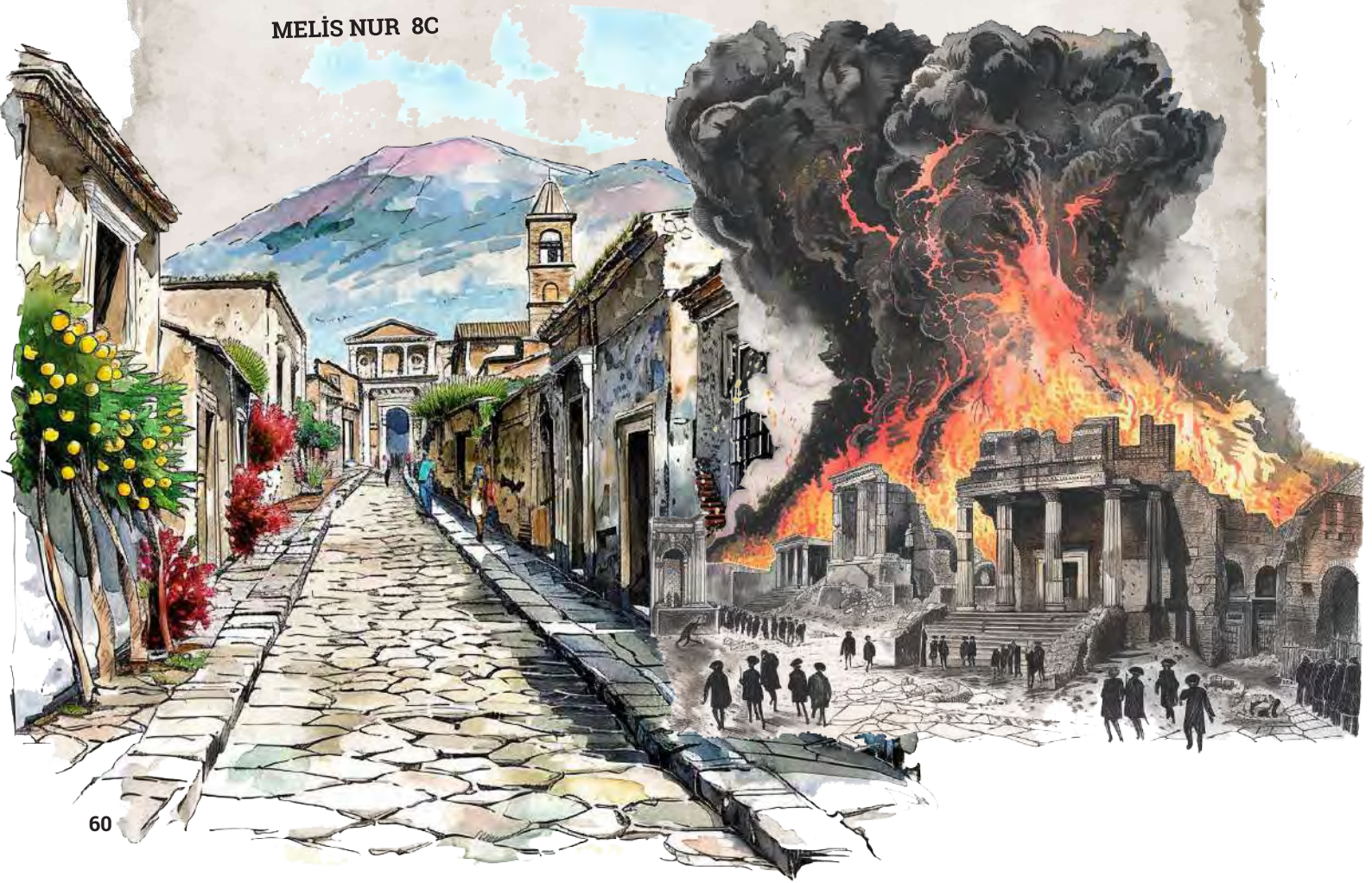
İtalya'nın Pompei şehri, bu şehir milattan önce bir şehir insanın talihsiz bir afetle karşılaşması sonucu UNESCO tarafından koruma altına alındı. Bir karanlık gece bazı insan uykudayken bazıları ise kendi günlük hayatlarına devam ederken yanardağın patlamasıyla ansızın bir gece ve bu yüzden taşlaşmış bir şekilde hayata gözlerini kapamış bir şehirdir. Pompei, günümüzde Roma tarihini direkt olarak yansıtan bir yerdir. Eşsiz Roma tarihiyle ilgileniyorsanız Roma tarihini iyice işliyor.
İtalya'da kalmak isterseniz ulaşım rahat, konaklama rahat. Özellikle Diana Otel'i tercih edebilirsiniz. Ayrıca linguineyla meşhur Pompei, tatlısı da ilginizi çekebilir. İtalya sayesinde dünyadaki limon üretimi de coşuyor. Ayrıca yanınıza kısa kollu giyecekler ve ince şapka almayı da unutmayın. İtalya'ya gittiğinizde Napoli pizzası yemeyi de ihmal etmeyin. Limonlu dondurmalar da kesinlikle Pompei'de yemeniz gerekenlerden.

Pompei'ye gitmeden önce ilk olarak Roma'nın merkezine gitmek de bir tercih olabilir. Roma'nın merkezinde alışveriş yapıp ardından merkezin yemekleriyle bir öğününüzü yaptıktan sonra metro, özel aracınızla ya da şahsi aracınızla Pompei'ye üç ile dört saatlik bir yolculukla ulaşabilirsiniz.

Bu gezi; size Roma'da milattan önceki insanların yaşam şekillerini, mimari yapılarını gözlemleyebilmenizi sağlar. Bu şehri gezdiğinizde ağzınız açık kalacak ve yaşanan afeti öğrenince taş gibi donakalacaksınız ya da onun yerine bu insanların ölümünden sonra birleşip gün ışığıyla taşlaştıklarını öğrenebilirsiniz. Roma'nın kültürünün nerede başladığını fark edebileceğiniz bir sürü detayla karşılaşacaksınız.

Bu şehir, tarihçilerin milattan önceki süreç için çok yararlı bulgular olarak gördüğü bir araç olsa da milattan öncesinde yaşayanların da insan olduğunu unutmayarak yaşadığı acıları düşünmek ziyaret edenleri üzüyor.

MELİS NUR 8C

Urfa

Bugün size tarihte önemli bir yere sahip olan, adı peygamberler şehri olarak bilinen Urfa'yı anlatacağım. Urfa; binlerce yıllık tarihiyle dikkat çeken, dışarıdan bakılınca hafif kurak ve sade bir yere benzese de içinde çok fazla güzel lezzetler ve tarihi değerler barındırmaktadır. Urfa'nın karasal iklimi yaşanmasına rağmen kışları soğuk geçer. Eskiden kurak tarım yapılırken devletin GAP projesi ile tarım açısından daha da gelişmiştir.

İlk olarak Urfa'ya nasıl gidilir? Urfa'ya otobüs seferleriyle veya uçakla gidebilirsiniz. Bence en mantıklısı uçakla gitmektir. Gideceğiniz zaman konaklama yerinizi önceden ayarlamanız gereken bir süreçtir. Urfa'da genellikle otel bulmakta sıkıntı yaşamazsınız. Şehir çok önemli ve turistik bir yerdir.
Urfa'nın lezzetleri çok ön plandadır. Yemekleriyle ünlü olan bu şehir, özellikle Antep ve yöre mutfağına benzer yemekleriyle dikkat çeker. Acılı ve baharatlı yemeklerin yoğun olduğu Urfa mutfağında çiğ köfte en bilinen lezzetlerden biridir. Ayrıca Urfa kebabı, lahmacun, yumurtalı yemekler ve daha birçok yemek oldukça lezzetlidir.

Gezilecek yerler açısından da oldukça zengin bir şehirdir. İlk olarak Halfeti'ye gidebilirsiniz. Çok güzel bir tekne gezisi yapabileceğiniz bu yerde, ilk bakışta normal gibi görünse de su altında kalmış bir şehir bulunmaktadır. Baraj yapıldıktan sonra mahallelerin bir kısmı su altında kalmış ve bu yüzden tekneyle gezilebilmektedir.

Bir efsaneye göre Halfeti'de yetişen kara gül çok özeldir. Bu efsaneye göre zamanında Nemrut adında kötü bir kral yaşamaktadır. Hz. İbrahim'in putları kırdığı için cezalandırılmak istenmesi üzerine Hz. İbrahim ateşe atılır ancak bir mucize sonucu ateş suya, odunlar ise balıklara dönüşür.

Son olarak Urfa'nın en önemli yerlerinden biri olan Göbeklitepe vardır. Tarihi çok eski yıllara dayanan bu yer, gizemli bir yapıya sahiptir ve hâlâ araştırılmaya devam edilmektedir. Bilim insanlarına göre eskiden ibadet yeri olarak kullanılmıştır.

Kısacası Urfa, pek çok gezilecek ve görülecek yere sahip, oldukça zengin bir şehirdir. Giderseniz çok şey görür ve güzel deneyimler yaşarsınız.

DENİZ FİDEL KAYSI 8C

ÖZGÜN DÜŞÜNCE VE KOMPOZİSYON YARIŞMASI

Öğrencilerimiz,

"O zaman bizim de hayallerimizin sınırı yok"

diyor.

2026 Yılının Teması
"Gökyüzünün Pasaportu Yok!"

GÖKYÜZÜNDE SÜZÜLMEK

"Özgürlük, kimi zaman dikenli tellerin ardında
Bir kuşun gökyüzüne özlemi gibi
Uzak ama vazgeçilmez."
Ataol Behramoğlu

İnsanın, her türlü dış müdahaleden uzak, kendi hür iradesi ve kendi düşüncesinin sesine kulak vererek karar verebilmesine özgürlük denir. Yaşamın akışı içinde her birey, varlığını özgürce sürdürme hakkıyla dünyaya gelir. Özgürlük; susuzluğun kavurduğu bir çölün ortasında ansızın karşılaşılan bir vaha gibidir. Ona ulaşan insan, serinliğini, umudunu ve yaşamı yeniden hissetmenin sevincini yaşar; oradan ayrılmak istemez. Ancak vaha büyüyüp zenginleştikçe, gözler ona çevrilir, sahip olma arzusu artar. İşte özgürlüğün sınandığı an da tam burada başlar.

Özgürlüğünü koruyabilen insan ise bu sınavdan güçlenerek çıkar. Hür iradesiyle kelebek misali yaşayan bir insan, üretken olur, yaratıcıdır ve dünyayı yeniden şekillendirir. Karanlığın gölgesinin değdiği her yeri aydınlatır; güneşin uzanamadığı yerleri görünür kılar. Hür iradesiyle güvercin misali yaşayan insan ise engin denizlerin üzerinden uçarak bambaşka diyarlara yönelir; sınırların değil, umutların peşinden gider. Mutludur; elinin değdiği her yere gülümsemesini götürür. Hür iradesiyle karınca misali yaşayan bir insan, çalışkandır. Vatanı için yazın başını pişirir, kışa hazırlık yapar. "Özgürlük, hayal gücünün sınırsızlığıdır." der Albert Einstein. Hayal gücünün tüm dış müdahalelere kapalı bir şekilde kalması ile özgür bir insan dünyadaki her şey oluverir. Tüm bu mutlu tabloyu örten kara bulut ise insanın elinden özgürlüğünün haksız bir şekilde alınmasıdır. Özgür olmayan bir kişi, sınırları çitlerle çevrili bir tarlaya dönüşür. Buradan çıkması yasaktır artık. Yeni okyanusları görmesi söz konusu bile olamaz. Uçamaz. Yeni fikirler oluşturamaz. Tecrübe ettiği her şey ayağının değdiği ve gözünün gördüğü yerle sınırlıdır artık. Einstein'ın sözünün sınırları çizilmiş olur ve özgür hayal dünyamıza aşılmaz bir set çekilir. Böyle bir yaşam sürmek, insan için katlanılması oldukça zor bir durum hâline gelir. Bu sebeple insanlar, özgürlüklerinden asla vazgeçmek istemez. Özgürlüğünden vazgeçmek istemeyen insanlar haklıdır. Nitekim gökyüzünün derinliklerinde bir pasaporta ihtiyaç duymadan gezinmek her insanın doğal hakkıdır. Başkalarına saygı çerçevesinde çıkılan her gezi bizi zenginleştirecektir. Masmavi, umut dolu gökyüzünde her zaman istediğimiz beyaz bulutlar olmayabilir. Bazen kapkara bulutlar da çıkar karşımıza. Savaşların, doğal afetlerin ve saymakla bitiremeyeceğimiz olumsuzlukların oluşturduğu bu kapkara bulutlar özgürlük gezimize asla engel olmamalıdır. Unutmamalıyız ki gökyüzü kayıtsız şartsız bizlerindir.

"Özgürlük ve bağımsızlık benim karakterimdir." diyen Mustafa Kemal Atatürk'ün kalbimizin derinliklerine kazınan bu sözü, bizim gerçek pasaportumuzdur. Başka bir geçiş belgesi olmadan, özgür ve mutlu yarınları yaratmak bizlerin en temel görevi olmalıdır. Kardeşliğin ve barışın hüküm sürdüğü gökyüzünde "her şeye rağmen" sonsuza dek süzülmek dileğiyle.

Aşağıda özgürlüğü en yalın hâliyle anlatan sözler, bir şiirin sessizliğinde sizi beklemektedir. Şiirseverlerin dikkatine!..

"Özgürlük, kimi zaman dikenli tellerin ardında
Bir kuşun gökyüzüne özlemi gibi
Uzak ama vazgeçilmez."
Ataol Behramoğlu

CEMRE KEBAPÇI 6D

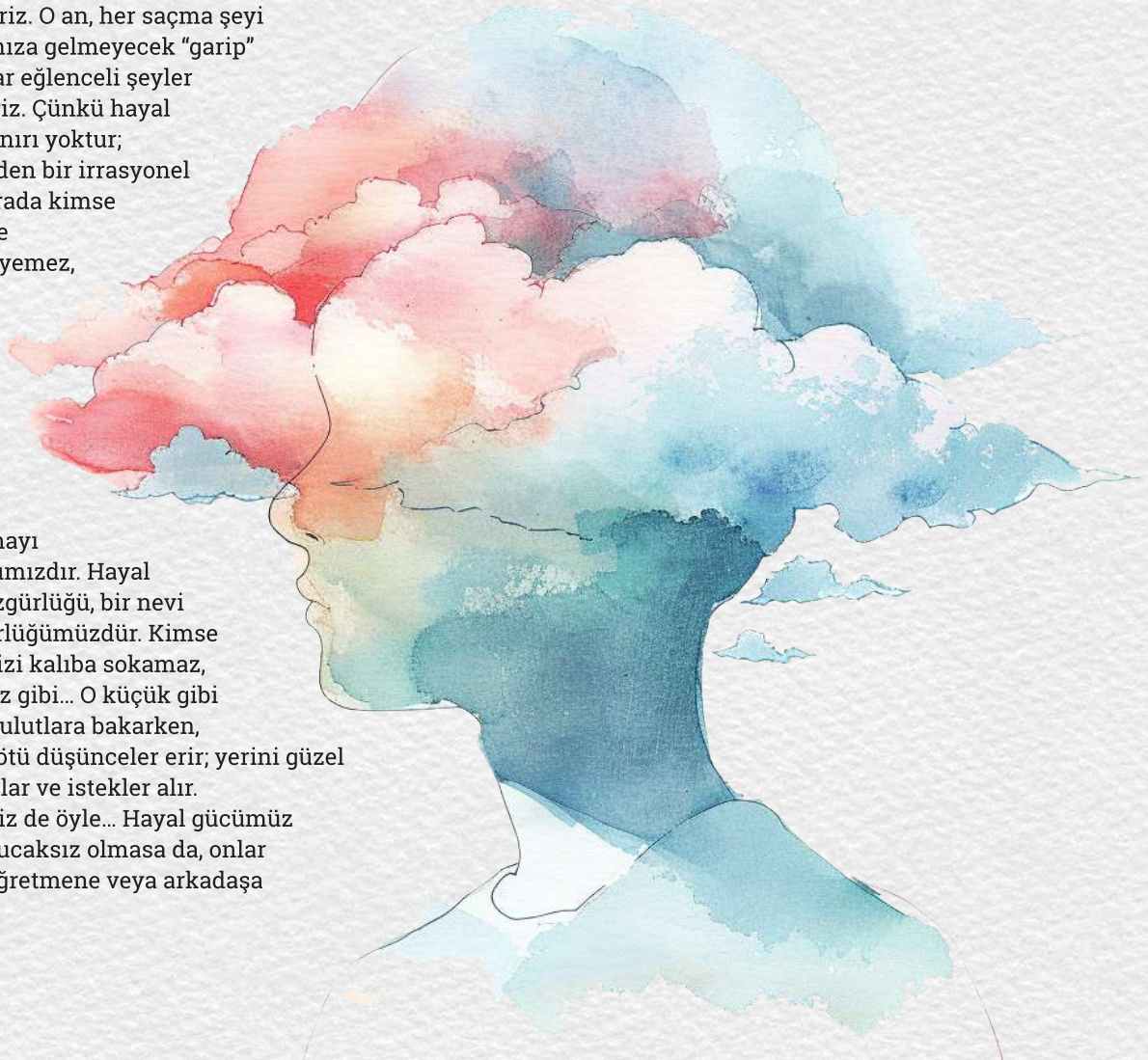
Gökyüzündeki Özgürlük

Bazen düşüncelere dalarız. Bir odada yalnızızdır, sadece biz ve aklımızın raflarında gizlenmiş, sessizce bekleyen düşüncelerimiz... Bazen aklımıza sevdiklerimiz gelir, bazense nefret kusmuş olduğumuz kişiler. Öylesine çok düşünürüz ki, sonunda sıkılırız; boşluğun içinde kayboluruz. İşte o an gelir: bir saniyeliğine de olsa, belki on dakikalığına, gökyüzünün derin maviliğinde buluruz o aradığımız huzuru. O sürekli üzerimizde dolaşan baskı, tehdit bir anda kaybolur, kısa süreliğine de olsa... O gökyüzünün "her yerde var olan mavisi" vardır ya, hiçbir yerde bulamayız oradaki dinginliği. Bazen binalar engel olur, göremeyiz o görkemli maviliği, ama hissederiz.

Bir anlığına kuşlar gibi gökyüzünde özgürce kanat çırpmak isteriz. Hiç yapamayacağımızı bilsek de, kalbimiz bir parça özgürlüğü hayal eder. Peki, hiç neden diye sordunuz mu? İşte hayal gücümüz sayesinde, belki asla olmayacak olayları düş dünyamızda canlandırabiliriz. O an, her saçma şeyi yapmak, aklımıza gelmeyecek "garip" ama bir o kadar eğlenceli şeyler denemek isteriz. Çünkü hayal gücümüzün sınırı yoktur; sonsuzluğa giden bir irrasyonel sayı gibidir. Orada kimse kalkıp "O böyle olmayacak" diyemez, "Şunu böyle yapacaksın" diyemez. Çünkü orası bizim en özel, en kişisel ve dünyaya açılmayı bekleyen alanımızdır. Hayal gücümüzün özgürlüğü, bir nevi düşünce özgürlüğümüzdür. Kimse düşüncelerimizi kalıba sokamaz, hayal gücümüz gibi... O küçük gibi görünen dev bulutlara bakarken, aklımızdaki kötü düşünceler erir; yerini güzel hayaller, umutlar ve istekler alır. Düşüncelerimiz de öyle... Hayal gücümüz kadar uçsuz bucaksız olmasa da, onlar da bizimdir. Öğretmene veya arkadaşa dair hislerimiz, bir nesneye dair değerlendirmelerimiz... Tüm bu düşünceler özeldir, özneldir, kimseye ait değildir. Onlar da bizim için çok değerlidir çünkü çoğu zaman kendi fikrimizi ortaya koymamız gerekir. Mesela bir projede görev alırken, hem kendi işimizi yaparken hem başkalarına destek olurken, düşüncelerimiz yol gösterir, kararlarımızı şekillendirir.

Özetle... Herkesin fiziksel özgürlüğü kadar, düşünce ve fikir özgürlüğü de önemlidir. Çünkü her düşünce gökyüzüne süzülüp uçmayı hak eder. Her düş, herkesin sesinden özgürce çıkmalıdır. Kimse kimsenin düşüncelerini şekillendiremez; tıpkı gökyüzündeki mavilik gibi, her zihin kendi renginde özgürdür.

İSTANBUL VURAL 6D

GÖKYÜZÜNÜN ANAHTARI: HAYAL GÜCÜ

Gökyüzünün pasaportu olmaz. Peki, neden olmasın? Bunu anlayabilmek için önce gökyüzü kavramının neyi karşıladığını düşünmek gerekir. TDK'ye göre gökyüzü, atmosferin gözle görünen bölümüdür; yani havadır. Bu tanıma yanlış demek mümkün değildir. Doğrudur, nettir, yerini bilir. Ama gökyüzünü yalnızca bu kadarla sınırlamak, ona haksızlık etmek gibi gelir insana. Çünkü gökyüzü, bakıldıkça çoğalan bir anlam taşır. Biraz hayal gücünü devreye soktuğumuzda, bu somut tanım yavaş yavaş çözülür. Gökyüzü, artık yalnızca yukarıda duran bir boşluk olmaktan çıkar; düşüncelerin dolaştığı, umutların konakladığı bir alana dönüşür. Belki de sorun, gökyüzünü hep gökyüzü olarak düşünmemizdedir. Bu ilk anda tuhaf gelebilir ama insanın dünyayı algılayışı bakış açısına bağlıdır. Aynı gökyüzü, birine sadece hava, bir başkasına sonsuzluk olabilir. Öyleyse gökyüzünü başka bir âlem gibi düşünelim. Zihnimizi de o âleme açılan bir kapı olarak. Bu kapı zorlanarak değil, açılmasına izin verilerek aralanır. Anahtar ise hayal gücüdür. İnsan, zihnini açtıkça gökyüzü genişler; sınırlar silinir, yasak tabelaları anlamını yitirir. Ve o anda fark ederiz ki gökyüzü yalnızca başımızın üstünde değil, düşüncelerimizin tam ortasındadır.

Beni anlamaya başladığınızı ve gülümsediğinizi hissediyorum. Ben gökyüzünü hayal dünyamız olarak düşünüyorum. İşte bu yüzden oraya girebilmek için hayal gücüne ihtiyaç duyarız. Hayal gücü yalnızca o âleme gitmemizi sağlamaz; aynı zamanda onu kurma, dönüştürme, hatta gerektiğinde yok etme gücünü de verir. Bu noktada şu soru akla gelir: Herkesin kendine ait bir âlemi mi vardır? Evet, tam olarak öyledir. Bu açıdan bakıldığında, herkesin kendine özgü bir gökyüzü olduğunu söyleyebiliriz. Bu gökyüzüne ne zaman istersek, nerede olursak olalım gidebiliriz. Yeter ki hayal gücümüz olsun. Bazen yalnız kalmak için gireriz; o zaman orada kimse olmaz, olamaz. Bazen bir dosta ihtiyaç duyarız; bir anda binlerce kişi belirir. Mekânı biz seçeriz, zamanı biz belirleriz. Havanın nasıl olacağına da biz karar veririz. Kısacası, orada her şey bizim kontrolümüzdedir. İşte bu yüzden gökyüzünün pasaportu yoktur. Çünkü orası zaten bize aittir. Ancak burada dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta vardır. Soyut evrenimiz olan gökyüzü ile somut evrenimiz olan dünyayı birbirine karıştırmamak gerekir. Soyut evren bize özeldir; kuralları bize aittir. Somut evren ise herkesindir ve ortak kurallarla işler. Bu denge bozulduğunda, hayallerle gerçek birbirine karışır. Oysa asıl mutluluk, somut evrenden kopmadan, bu iki dünyayı birlikte yürütebilenlerin ulaştığı bir noktadır. Gökyüzünü bu şekilde düşünmek benim bakış açım, benim fikir dünyam. Siz ise işe kendi hayal gücünüzü benimkine ekleyerek başlayabilirsiniz. Gökyüzünüzü başkalarına anlatmaya çalışmayın; çoğu zaman işe yaramaz. Çünkü başkaları ne kadar zeki olursa olsun, sizin zihniniz için şekillenmiş bir gökyüzünü tam anlamıyla kavrayamaz. Gökyüzü anlatılmaz; yaşanır.

Gökyüzüne girebilmek için yalnızca hayal gücü gerekir; bu yüzden onun bir pasaportu yoktur. En azından benim düşüncem bu yönde. Peki, size birine gökyüzünü gösterebileceğimizi söylesem ne düşünürdünüz? "Ama başkalarına gösteremezdin," diyeceksiniz. Haklısınız. Göstermek değil belki, ama orayı nasıl kuracaklarını, oraya nasıl ulaşacaklarını anlatmak mümkündür. Bunun cevabı sandığınızdan çok daha basittir: Onlara hayal güçlerini kullanmayı öğretmek. "Herkes hayal kurmayı bilmiyor mu?" diye sorabilirsiniz. Ne yazık ki hayır. Çocukların çoğu bu yeteneğe sahiptir; çünkü hayal kurmak onlar için doğal bir dildir. Yetişkinler ise zamanla somut evrene, yani dünyaya fazlasıyla tutunur ve hayal gücünü sessizce geride bırakır. Bu yüzden onlara hayal kurmayı öğretmekten çok, unuttuklarını hatırlatmak gerekir. İşte tam da bu noktada masallar, fantastik kitaplar ve filmler devreye girer. Onlar, hayal gücünün tozunu alır; yarım kalmış düşleri yerinden kaldırır. İnsan, bir hikâyenin içinde kendini kaybettiğinde aslında kendi gökyüzünü yeniden bulur. Ve kaldığı yerden hayal kurmaya devam eder.

Sonuçta gökyüzü hep oradadır, bizi bekler. Ona gitmek için ne vize gerekir ne de pasaport. Yeter ki hayal gücümüzü yanımıza almayı unutmayalım.

ERKAN KOLCU 6D

GÖKYÜZÜNÜN PASAPORTU YOK

İzlediğim filmlerin, okuduğum kitapların kahramanları bazen yalnız hissederlerdi kendilerini yeryüzünde. Engeller, yokluklar, kayıplar sarardı dört bir yanlarını. Dünya daralır, duvarlar üstlerine gelir, kelimeler yetmezdi kederlerini anlatmaya. Çaresiz, tükenmiş, kaybolmuş hissettiklerinde başlarını kaldırarak gökyüzüne bakarlardı. Peki ne vardı insan ruhuna iyi gelen göğün o enginliğinde, maviliğinde?

Kimbilir belki de insana iyi gelen yargısız oluşuydu gökyüzünün. Hesap sormazdı gökyüzü. Başını kaldıran herkesi kabul ederdi; kırgınları, yorgunları, gözyaşları sessizce akanları... Bu yüzden göğe bakınca biraz hafiflerdi insan. Yükünü almaya çalışmazdı insanın; sadece taşıyabileceğini hissettirirdi. İnsana içinde hâlâ bir umut olduğunu hatırlatırdı.

Mustafa Kemal yalnızlıkla erken tanıştı. Babasını küçük yaşta kaybetti, okulundan ayrılmak zorunda kaldı ve hayatın yükünü bir çocukken omuzlarında taşıdı. Nereye baksa eksiklerini ve çaresizliği görecekti ama o, yaşadığı zorluklara takılıp kalmadı. Gözünü bulunduğu ana değil, olabileceklere çevirdi. Onun gökyüzüne bakışı, sadece bir çocuğun hayali değildi; geleceğe duyulan derin bir inançtı.

Milli Mücadele yıllarında da durum farklı değildi. Ordu yoktu, para yoktu, silah yoktu, erzak yoktu. Düşmanlar her yeri sarmıştı. Mustafa Kemal bulunduğu yere bakıp yokları saymak yerine başını gökyüzüne kaldırıp geleceği düşündü. Yıllar sonra söylediği "İstikbal Göklerdedir" sözü, sadece teknolojiye değil, umuda olan inancını da anlatıyordu. Gökyüzü, onun için sınırların, engellerin olmadığı bir gelecekti. Mustafa Kemal gökyüzünde bir kaçış değil, bir yol görmüştü.

Edebiyatta da başını kaldırıp gökyüzüne bakan kahramanlar vardı. Paulo Coelho'nun Simyacı adlı kitabında kahramanımız Santiago, yıldızlara bakarak kaderinin peşinden gitmeye cesaret etti. Endülüs'ten yola çıkıp hayallerinin peşinden giderken birçok ülke değiştirdi. Çölde yıldızlara bakarak uyudu, umudunu kaybettiğinde gökyüzüne bakarak güç buldu. Çünkü gökyüzü ona, nereye giderse gitsin yalnız olmadığını hissettirdi. Santiago için gökyüzü, ona "devam et" diyen sessiz bir arkadaştı...

Anne Frank, küçücük bir odada saklanmak zorunda kaldığında özgürlüğü elinden alınmıştı ama günlüğüne yazarken gökyüzünü, kuşları ve güneşi hayal ediyordu. İnsanlar onu dört duvar arasına hapsetmişti ama umutlarını hapsedememişti. Gökyüzü, Anne Frank için özgürlüğün sessiz bir hatırlatıcısıydı.

Şeker Portakalı romanının kahramanı Zezé de gökyüzüne bakan bir çocuktu. Yeryüzü Zezé'ye merhametli davranmadı. Bu yüzden Zezé, kendisini inciten dünyadan kaçmak için değil, ona dayanabilmek için gökyüzüne baktı. Başını her kaldırdığında yalnız olmadığını hissetti. Gökyüzü, Zezé'nin kalbini ayakta tutan gizli bir güçtü.

Ünlü şairimiz Nazım Hikmet'in şiirlerinde ise gökyüzü, demir parmaklıkların ardındaydı. "Bugün pazar. Bugün beni ilk defa güneşe çıkardılar." derken gökyüzüne bakabildiği o anı bir bayram gibi anlattı. Nazım Hikmet için mavi gökyüzü, özgürlüğün ta kendisiydi. Bedeni kapatılabilir ama göğe bakan gözleri engellenemezdi. Onun şiirlerinde gökyüzü, insanın elinden alınamayan tek vatandı.

Bugün göç etmek zorunda kalan insanlar vardır. Evlerini, anılarını geride bırakırlar. Yanlarında götürebildikleri tek şey umutlarıdır ve umutlarını en çok gökyüzüne bakarak korurlar. Yeni bir ülkede, bilmedikleri bir dilde yaşarken bir tek gökyüzü tanıdık gelir onlara. Ülkeler farklı renklerle gösterilse de haritalarda, gökyüzünün rengi aynıdır her yerde. Bugün dünyanın bir yerinde bir çocuk, bombardıman sesleri altında gökyüzüne bakarken diğeri okul bahçesinde aynı gökyüzünün altında top oynar. Aynı bulut, sabah bir ülkenin dağlarına dokunur, akşam başka bir ülkenin denizine gölgesini bırakır. Bir ülkenin sabahına masmavi uyanan gökyüzü, birkaç saat sonra başka bir coğrafyada akşamın kızıllığına bürünür. Büyük bir çatıya benzeyen gökyüzü altında milyonlarca hayat, milyonlarca hikâye nefes alır. Yeryüzünü bir türlü paylaşamayan insanoğlu haritalarla böler, sınırlar çizer, yasaklar getirip kurallarını dayatır. Nerede duracağımızı, neyi yapıp yapamayacağımızı başkaları belirler. Ancak bazı şeyler vardır ki ne kurallarla engellenebilir ne de yasaklarla durdurulabilir.

Gökyüzü insanların icat ettiği hiçbir kalıba, hiç bir yasağa ait değildir. Bir sınır kapısında kimlikler kontrol edilir, insanlar durdurulabilir, yollar kesilir ama insan başını gökyüzüne kaldırdığı anda bütün bu engeller anlamını yitirir. Çünkü gökyüzüne bakmak için kimseden izin almaya gerek yoktur. Çünkü hayal kurmanın, umut etmenin, geleceği düşlemenin pasaportu yoktur. Belki de bu yüzden tarih, yalnız başını kaldırabilenleri yazar ve geleceği sadece umudunu kaybetmeyenler kurar.

AYŞE ZEYNEP SOYSAL 8B

Sınırları Aşan Gökyüzü

Sınırlar, sandığımız kadar gerçek değildir; onları çoğu zaman zihnimizde kurar, sonra da gerçekmiş gibi kabulleniriz. Sınır kapıları, tabelalar ve çizgiler olmasa bir ülkeden diğerine geçtiğimizi fark etmek bile zor olurdu. Hayatın içinde bazı eşiklerden geçerken nesnelere ihtiyaç duyarız: Eve girerken anahtar, ülkelere girerken pasaport gerekir. Oysa gökyüzüne çıkarken hiçbir şeye uzanmayız. Bir yere girerken anahtar gerekmiyorsa, oranın sınırı da yoktur. Bu yüzden gökyüzü, varlığıyla sınırsızlığı anlatır.

"Gökyüzünün pasaportu yok" sözü yalnızca fiziksel bir gerçeği değil, zihinsel bir özgürlüğü de dile getirir. Gökyüzü hem maddede hem düşüncede sınırsızdır. Eğer yalnızca fiziksel olarak sınırsız olup zihinsel olarak sınırlı olsaydı, bitiş noktasında devasa bir duvar hayal etmemiz gerekirdi. Oysa gökyüzü, duvarları kabul etmez; duvarlar yeryüzüne aittir, göğe değil.

Dünya; şehirlerle, ülkelerle, çizilmiş sınırlarla doludur. Ama dünya yalnızca bunlardan ibaret değildir. Yaratıcılığın, hayallerin, düşüncelerin sınırı yoktur. Gökyüzü de bu sınırsızlığın en büyük simgesidir. Hiçbir canlı gökyüzüne yükselmek için izin istemez; kuşlar, rüzgârlar, bulutlar pasaport taşımaz. Gökyüzü oksijenle dolu bir cömertliktir ve bütün canlıların ortak nefesidir.

Rüzgâr eser, gökyüzü onunla birlikte yol alır. Bir gün Akdeniz kıyılarına dokunur, bir gün okyanusları aşar. Kimse ona nereye gittiğini soramaz, kimse vize isteyemez. Çünkü gökyüzü, nerede olduğunun fark edilmediği kadar özgürdür. Bulutlar, fırtınalar, yağmurlar, karlar ona misafir olur; gökyüzü daralmaz, sıkılmaz, yorulmaz.

Bazıları gökyüzünün uzayda bittiğini söyler; bu, bilimin cevabıdır. Ama hayal gücü için bir bitiş yoktur. Hayal gücü sınırlı olanın dünyası da sınırlıdır. Oysa doğa engel tanımaz; gökyüzü de doğanın özgür ruhudur. Rüzgâr bir yaprağı ülkeden ülkeye taşırken gümrükten geçmez; gökyüzü bir coğrafyaya ulaşırken izin almaz.

Bir an için gökyüzünün pasaportu olmadığı için bir ülkeye giremediğini düşünelim. O devasa boşluğu ne doldururdu? İnsanlar nasıl nefes alırdı? Böyle bir dünyada yaşamın sürmesi mümkün olmazdı. Gökyüzü, insan için vazgeçilmezdir; varlığıyla hayatı taşır.

Gökyüzü ayrım yapmaz. Afrika'da da aynıdır, Avrupa'da da; okyanusun ortasında da. Başını kaldıran herkes aynı sınırsız maviliğe bakar. Bulutlar değişir, güneş yer değiştirir, kar yağar; ama gökyüzünün maviliği değişmez. Çünkü o ne bir ülkeye ne bir kıtaya aittir. Gökyüzü, pasaportsuz bir özgürlük olarak hepimize aittir.

DERİN KOÇAN 5C

MASMAVİ SİLGİ

Kuyruktayım... Sınırlar olmasa, şu bulutların üstüne daha da yakın olsam diye kuyruktayım. Elimde pasaportum, yolculuk düşlerimin adresine doğru. Önümüzde insanlar, kulağımızda kahkahalar, ağlayışlar, tekerlek sesleri... Kalbimde tatlı bir heyecan... Herkes koşuşuyor, anonslar yapılıyor, yolcular farklı farklı yerlere doğru yola çıkmak üzere. Sonunda sıra bize geliyor. Masanın arkasındaki görevli pasaportumu alıyor. Fotoğrafıma bakıyor... Hazırım. Yeni yolculuğuma, yeni anılara... O an, kuyruğun sonunda bekleyen kapı, sanki koskoca masmavi bir dünyaya açılıyor. Uçağa doğru koştururken düşünmeden edemiyorum; az sonra hepimiz minik pencerelerden aynı gökyüzüne bakacağız. Ama gökyüzünün sınırı, kapısı, pasaportu yok ki...

Yükselirken aşağıya bakıyorum, giderek küçülen ve yok olan o sınırlara... Uzun zaman önce insanların çizdiği; bu kara benim, bu dağ benim, bu ova benim, bu nehir benim dedikleri topraklara... Renklerine, dinlerine, dillerine, ailelerine, güçlerine göre evler, binalar, kaleler inşa ettikleri o yerlere. Gökyüzüne yükselen bayraklara... Kapıların silahlarla, tel örgülerle, çitlerle korunduğu dünyamıza. Önceden insanlar özgürce dolaşırlarken artık demin duyduğum o sorular var şimdi mesela: "Paran var mı? Pasaportun var mı? Sen kimsin, nerelisin? Ne zaman döneceksin, nereye gideceksin?" Sorulara, sınırlara rağmen gökyüzü hep özgür. Büyük küçük herkes kitaplarda, masallarda, filmlerde gökyüzünde süzülen kahramanlara özenmez mi zaten? Özgürlük denince kuşlar gelmez mi akla, kanatlar, bulutlar, rüzgar, kısaca gökyüzünde olan her şey...

İster benim gibi bir uçak koltuğunda, ister bir siperde, ister bir hastane odasında, ister bir hapishane hücresinde, ister bir dersin ortasında hep gökyüzüne bakar insanlar, mavide huzur bulurlar.
Dilek tutulurken yıldızlara bakılır. Uçurtmalar, uçaklar, fenerler gökyüzüne yükselir. Adı ne olursa olsun tanrıya dua ederken eller gökyüzüne açılır. Çünkü gökyüzü, hayallerin adresidir. Küçücük çocuklar da yaşlılar da zenginler de fakirler de gökyüzünde özgürleşir. Bir kuş, bir bulut ya da bir yıldız, hangi ülkenin üstünde olduğunu önemsemez. Dünyada kaç ülke, kaç şehir olursa olsun tüm insanlığın tek bir göğü vardır ve onun pasaportu yoktur.

Elimdeki kitaba takılıyor gözüm, kapağındaki bir çift maviye. Gökyüzü gibi adı umut olan, huzur veren o yüze... Manevi kızının göklere ismini yazdırmasını isterken ona "göğe ait" adını verene. Diyor ki bizlere göğe ait olan gelecektir, bağımsızdır, özgürdür, sınır tanımazdır, hayranlıkla izlenir. Dünyanın her yerinde göğün rengi aynıdır, yurtta da dünyada da barış demektir, eşitlik demektir.

Uçak inişe geçerken, insanın çizdiğini silebilen o masmavi silgi usulca fısıldıyor: "Ben hepinize, herkese aitim. Siz de birbirinize aitsiniz. Duvarlarım yok, tellerim yok, kapılarım yok, pasaportum da yok... Madem bana bakınca barış, özgürlük, huzur, gelecek, umut geliyor aklınıza, siz de benim gibi olsanıza! Sınırları silin, kimseyi dışlamayın, herkesi kucaklayın, süresiz olun, hep orada olun, umut verin... Çünkü ne zaman ki benim gibi olmayı öğrenirsiniz, özgürlük adınız olur."

ŞEHRAZAT MİRA SARAÇ 6D

Özgün Düşünce ve Kompozisyon Yarışması
2026 Yılı 5 ve 6. Sınıflar İkincisi

HER ŞEYİ İÇİNDE BARINDIRAN

Yıl 1982
herkes ve her şey normalde olduğu gibi. Çocuklar okulda, işi olan işte. Tek farksa gökyüzünün rengi. Normalde olduğundan daha soluk. Bu kimisi için bir şey ifade etmese de bazıları için çok anlamlı. Kimi varlıklar; sırlarının olduğu sandığı, gökyüzüne açarmış. Onlara göre gökyüzü; onları dinler ve kimseye anlatmazmış öğrendiklerini. Gökyüzü bu sayede en çok sır verilen olmuş.
9 yaşımdan 2-3 gün almıştım ve bu beni mutlu ediyordu. Sonuçta bir yaş daha büyümüş, tecrübe düzeyimi artırmıştım. Masum, sevimli bir kız çocuğu nasıl oluyorsa o şekilde camdan dışarıyı izler, huzur bulurdum. Üzüntümü gökyüzüne anlatır, kendimi rahatlamış hissederdim. Sanki gökyüzü bana yardım ediyor gibiydi. Çocuk aklı işte...

O gün dedemin ölümü üzerinden 12 yıl geçmişti. Dedemi görememiştim ama görmeyi çok isterdim. Her zaman "Bütün arkadaşlarım dedesine sarılıyor, onunla oyun oynuyor, beraber dışarı çıkıyor ama neden ben ona sarılamıyorum hatta onu göremiyorum?" düşüncelerine kapılır, çıkış yolunu bulamazdım. Bu duygu özellikle geceleri ağır basardı. Gece gökyüzünün barındırdığı karamsarlıktan olsa gerek. Sadece geceleri değil, sabahları da çok derinden hissederdim... Pencereye yaklaşır, gökyüzüne bakarak konuşurdum. "İçimdeki bu his çok derin. Gökyüzü... Sen hiç bu tür hisse kapılmış insanlar gördün mü? Gördüysen lütfen benden gizleme onların üzüntüden uzaklaşma yöntemini. Nasıl uzaklaşıyorlardı? Onlar çıkışı olmayan bu yerin kapısını nerden buldular? Gökyüzü...?" Sonuca bakıldığında: Cevap yok.

Cevap yok ama gökyüzünün rengi az önce olduğundan daha soluk, gri ve koyu. Sanki anlattıklarımı kendi içine aldı ve onları benden uzaklaştırdı. Bendeki derin hüzün ise bir kuş tüyü misali uzaklaştı...

...

Küçük bir kız çocuğu, savaş ortasında. Babası cepheden cepheye, az önce yanında olan annesi bir anda ortadan kayboldu. Elindeki küçük oyuncak bebeğine sarılmış sıkıca. Bırakmaya hiç niyeti yok. Derken gökyüzüne baktı ve gökyüzünü izledi. Az önce masmavi olan gökyüzü simsiyah. Savaş sebebiyle ortaya çıkan dumanlar, şarapnel parçaları, mermiler... Hepsi gökyüzünün o canlı, umut dolu, mutluluk katan rengine ümitsizlik, üzüntü veriyor. Gökyüzü ise bunların hepsini alarak insanların yükünü inatla azaltmaya çalışıyor. Onların duygusuna ayak uyduruyor, yardım ediyor. Tüm karanlıklara rağmen güneş dumanların ardından kendini göstermeye, hayatın renklerini korumaya, yaşamın devamlılığını vurgulamaya devam ediyor...

...

Bir abi ve kız kardeş, beraber oturuyorlar. O esnada kız "Abi, sen hiç uçurtma uçurdun mu?" Abisi ise bekletmeden "Tabiki! Beraber uçuralım mı, ne dersin?" Minik kardeş durur mu hiç! Uçurtmanın iskeleti, ipi ve kâğıdı derken... İşte hazır! Tek eksik olan şey rüzgâr. Her ikisi de gökyüzüne bakıyor, rüzgârın gelip gelmeyeceğini anlamaya çalışıyor. Gökyüzü başlıyor peyderpey rüzgârını vermeye. Uçurtma, rüzgârla birlikte harikulade bir ahenk içinde süzülüyor. Abi ve küçük kız kardeşi kahkahalara boğuluyor ve onlar güldükçe gökyüzü daha da canlı bir renk alıyor. O da onlarla beraber mutluluğunu kendi görüşüyle gösteriyor. Üçü de -abi, minik kız ve gökyüzü- uçurtmanın hareketlerini seyrediyor. Mutluluklarını paylaşıyor. Hepsi sevinçleriyle beraber...

...

Her yerde toprak kokusu... İnsana huzur katıyor. Yağmur yeni dinmiş. Üzgünlükler son bulmuş. Herkes derin düşüncelerdeyken... "Yaşasın yağmur dindi! Hadi ama dışarı gelin!" Çığlığı duyuluyor. Bu ses olduğun yerden bi anda zıplamaya sebep oluyor. Yağmur sonrası; botlarını giyip şapkasını takıp oyun oynamaya çıkan çocukların neşe dolu bağrışmalarıyla doluyor sokaklar. Çocukların mutlulukları zaman geçtikçe artıyor.
Bir anda gökyüzü güneş açıyor ve: Gökkuşağı! Her bir rengi bir duyguyu anımsatıyor. Mor olan umudu, belki mavi olan da mutluluğu... Uyum içinde olan o yedi renkliyi görenlerden "Aaa bakın gökkuşağı!" sesleri yükseliyor. Sokaklar insanların gökkuşağını gördüğü andaki mutluluğu ile dolup taşıyor. Gökyüzü ise oldukça sakin. Görevini yerine getirmiş, yağmur sonrası etrafı kaplayan karamsarlığı alıp götürmüştü. O karanlığı hatırlayan, bırakmamıştı. İnsanların neşesi ile beraber herkesin sevdiği gökyüzünün de canlılığı artıyor, gökkuşağı daha da canlanıyor. İçlerindeki pozitif duyguyu aralarında paylaşıyorlar. Gökyüzü ve her yaştan insanlar...

...

Dünyanın dört bir yanında gökyüzü, bulunduğu yerin duygu durumuna ayak uyduruyor. Hepimiz biliyoruz ki üzgünken sanki biri ışığı kapatır gibi hava kapalıdır, mutluyken ise her yer rengarenktir ve umut doludur.

Yıl 2026, gökyüzü geçen tüm yıllara rağmen kendinden bir şey kaybetmedi. Eskiden de olduğu gibi yine hiçbir zaman sabit olmayan kimliğini insanlarla beraber, insanlara göre değiştiriyor. Yardıma ihtiyaç olduğunda yanımızda biri yok değil, yanımızda olan gökyüzüdür çünkü yanımızda olmak için bir pasaporta ihtiyacı yoktur onun. Anlattıkça dinler bizi ve o hiçbir zaman sıkılmaz. Sizinle beraber o da yaşadığınızı yaşar, hissettiğinizi hisseder, size ortak olur. Yeter ki onunla beraber yaşama devam etmekten ve ona anlatmaktan çekinmeyin...

SERRA KAYA 8C

SONSUZLUĞA UZANAN MERDİVEN

Gökyüzü insanların gitmek istediği her yere ulaşabildiği, hayaller kurabildiği, istediğini özgürce düşünebildiği, sınırsız bir dünyadır. Orada pasaportlar yoktur, sınırlar çizilmez. "Buradan sonrası yasak!" diyen tabelalar asılı değildir. Pasaport ise insana ait hakların sessiz birer simgesidir. Fakat bazen pasaportlarımızı kullanmasını bilemeyiz. Haklarımızı, özgürlüklerimizi kendimiz kısıtlarız; başkalarına gerek bile kalmaz. Yapmak istediğimiz şeylerden korkar, korkularımızla kendimize duvarlar öreriz. Yeni şeyler denemekten vazgeçer, hayallerimizin önüne görünmez sınır kapıları koyarız. Sanki hayallerimiz için bir pasaport gerekiyormuş gibi davranırız. Aslında çoğu zaman o pasaport cebimizdedir. Eksik olan tek şey, onu çıkarıp gökyüzüne uzanacak cesareti bulabilmektir. Cesaret, yüksek bir merdivene çıkarken titremek ama yine de ilk basamağa adım atabilmektir, "yapamam" dediğimiz yerde kendimize inanmayı seçmektir. İşte, cesaret bazen insanın karşısına gökyüzüne uzanan bir merdiven olarak çıkar. Bu merdiven, sınır tanımayan bir yol gibi sonsuzluğa doğru yükselir; her basamağı korkular aşıldıkça belirginleşir. Ancak bu merdivene adım atan herkes gökyüzüne ulaşamaz. Bazıları yeni bir dünyayı çok merak eder ve korksa bile tırmanmaya devam eder. Bazıları ise yüksekten korkar, düşmekten çekinir ve bildiği dünyaya geri döner. Merdiveni tırmananların hayatı her zaman daha kolay ya da daha mutlu olmaz. Bazen her şey ENİSRET döner, hayat zorlaşır, planlar bozulur. Ama insan yaşadıklarından ders almaz mı? Hatalar, insanı daha güçlü yapmaz mı? Bu merdiven aslında başkalarıyla yapılan bir yarış değil, insanın kendi korkularıyla yaptığı bir yolculuktur. Merdivenin sonunda bir sınır kapısı yoktur. Kimse kimliğini sormaz, pasaport kontrolü yapmaz. Çünkü bu yolun tek şartı öz güvendir. Kendine inanan, merak etmeyi bırakmayan ve cesaret gösteren insanlar en yukarıya ulaşabilir. Gökyüzünün kapıları, yalnızca cesur olanlara açılır. Herkesin içinde biraz cesaret olsa, hata yapmaktan korkmasa herkes o merdiveni çıkıp istediği yere ulaşabilir, kendi gökyüzüne varabilir.

Aslında pasaportlar, sınırlar, duvarlar ve M E R D İ V E N; hayatımızdaki zorlukların birer sembolüdür. Bu zorluklar bana çok sevdiğim bir kitabı hatırlatıyor. "Küçük Fare ile Kırmızı Duvar"... Bu kitabı daha önce duydunuz mu? Küçük Fare'nin hikayesini biliyor musunuz? Ben küçükken bu kitabı çok okuduğumda etkilenmiştim. Yazar Britta Teckentrup'un küçük faresi, kırmızı bir duvarın arkasında ne olduğunu çok merak eder ama aynı zamanda oraya gitmekten çok korkar. Duvarın kimsenin diğer tarafa geçmemesi için orada olduğunu düşünür. Bu yüzden uzun süre olduğu yerde kalır. Ta ki Mavi Kuş ona cesaret verene kadar... Mavi kuş, fareye yalnız olmadığını hissettirir ve birlikte yükselip duvarın arkasına bakarlar. İşte o anda fare büyük bir gerçeği fark eder: "Aslında ortada bir duvar yoktur." Bu engeli fare, kendi hayalinde yaratmıştır. Biz insanlar da tıpkı küçük fare gibi bazen kendimize görünmez duvarlar öreriz. "Yapamam", "Başaramam", "Bu bana göre değil" diyerek sınırlar koyarız. Oysa doğru kişilerle birlikte olduğumuzda, kendimize cesaret verdiğimizde ve meraklı olmayı sürdürdüğümüzde bu duvarlar yıkılır. Biz de gökyüzüne uzanan merdivenlere kolayca tırmanırız. Korkularımız, sandığımız kadar güçlü değildir; biz cesur olmayı seçtiğimizde yok olurlar.

"Duvar nerede, Mavi Kuş?" diye sordu Fare.
"Ne duvarı?" dedi Kuş. "Duvar hiç olmadı ki?" (Britta Teckentrup)

Gökyüzünün pasaportu yoktur. Hayallerimiz, düşüncelerimiz ve gitmek istediğimiz yollar bizim elimizdedir. Öz güven ve cesaret, insanın kendi sınırlarını aşmasını sağlar. Merdivene çıkmak zor olabilir, düşmek korkutabilir ama ilk basamağa adım atmadan gökyüzüne ulaşılamaz. İnsan kendine inandığında, sınırların ve duvarların aslında sadece aklında olduğunu fark eder. İşte gerçek ÖZGÜRLÜK, tam da bu farkındalıkla başlar.

"Pasaportum nerede diye sordu çocuk.
Gökyüzü sustu, rüzgâr fısıldadı.
Gökyüzünde pasaporta gerek yok, cesaretin yeter."

DEMİR SAROVA 5C

Mavinin Hafızası

İnsan yeryüzüne aitmiş gibi yürür ama aslında oraya hiçbir zaman tam olarak sığmaz. Ayakları toprağın ağırlığını taşırken, zihni ve ruhu hep daha hafif bir yere doğru çekilir. Belki de bu yüzden insan, yere baktıkça çoğalır ama göğe baktıkça derinleşir. Yeryüzü insana ölçü öğretir: metreyi, sınırı, tapuyu, kimliği. Gökyüzü ise ölçüsüzlüğü fısıldar. Orada ne başlangıç çizgisi vardır ne de "Buradan Sonrası Yasak" diyen bir levha. İnsan, göğe her baktığında kendinden biraz eksilir ama tam da bu eksilme sayesinde insan olur.

Yeryüzünde çizilen her sınır, insanın içindeki korkunun dışarı taşmış hâlidir. Haritalar yalnızca coğrafyayı değil, endişeyi de kaydeder. Tel örgüler güvensizliğin, duvarlar unutmanın mimarisidir. Oysa gökyüzü hiçbir şeyi saklamaz, hiçbir şeyi dışlamaz. Bulutlar bir ülkeden diğerine geçerken durdurulmaz, rüzgâr vizeye tabi değildir. Yağmur kime düşeceğini sormaz. Yıldızlar ise o kadar eskidir ki insanın bütün bayraklarını sessizce aşındırmışlardır. Gökyüzü, insanın kurduğu bütün cümlelerden daha eski ve daha doğrudur.

İnsan hep gitmeyi hayal eder: daha uzağa, daha yükseğe, daha ileriye. Jules Verne Ay'a yolculuğu anlatırken belki de aslında bir mesafeyi değil, bir bakışı tarif ediyordu. Çünkü gökyüzüne bakmak, yukarıdan bakmayı öğretir insana. Yukarıdan bakınca şehirler küçülür, kavgalar fısıltıya dönüşür, sınırlar silik birer hayal olur. İnsan kendini dev aynasında görmekten vazgeçer. Gökyüzü insanı yüceltmez, aksine onu hafifletir. İnsanın omuzlarından fazlalıkları indirir, geriye sadece özü bırakır.

Gece olduğunda dünya sessiz bir eşitliğe kavuşur. Işıklar söner, vitrinler anlamsızlaşır, unvanlar karanlıkta okunmaz olur. Aynı Ay, herkesin üzerine aynı mesafeden düşer. Yıldızlar zengine de fakire de aynı uzaklıktadır. Gökyüzü, insanın icat edemediği nadir adalet biçimlerinden biridir. Kimseye torpil geçmez, kimseyi ayrıcalıklı kılmaz. Sadece bakabilene açılır, bakmayanı zorla ikna etmeye çalışmaz. Bu yüzden en dürüst öğretmendir: sessiz, tarafsız ve sabırlı.

Göç eden kuşlar bunu bilir. Onlar sınırların nerede başladığını bilmez ama yönlerini hiç şaşırmazlar. Pasaportları yoktur ama yolları ezberlerler. İnsan ise cebinde kimlikler taşıdıkça, içindeki pusulayı kaybeder. Sahip oldukları arttıkça, ait olduğu yer azalır. Gökyüzü sahip olunamaz, kimsenin mülkü değildir. Belki de bu yüzden insan, ona baktığında özgürlük hisseder. Çünkü özgürlük, ele geçirilemeyen şeylerde saklıdır.

Bir uçağın penceresinden aşağı baktığınızda, haritaların ne kadar kırılgan olduğunu fark edersiniz. Keskin çizgiler erir, renkler birbirine karışır, isimler anlamını yitirir. O an anlarsınız: İnsan sınırları icat edebilir ama özgürlüğü edemez. Özgürlük bir buluş değil, bir hatırlayıştır. Gökyüzünün pasaportu yoktur çünkü insanın en gerçek yurdu, başını kaldırabildiği yerdir.

ARJEN AVŞAR 7B
Özgün Düşünce ve Kompozisyon Yarışması
2026 Yılı 7 ve 8. Sınıflar Birincisi

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ANAOKULU
İLKOKUL
ORTAOKUL
ANADOLU LİSESİ
FEN LİSESİ

ALKEV ÖZEL OKULLARI
Alkent 2000 Mahallesi
Mehmet Yeşilgül Caddesi No. 7
34500 Büyükçekmece / İstanbul
0 212 886 88 40
e-posta: info@alkev.k12.tr

www.alkev.k12.tr

ALKEV Özel Okulları

Deutsches Sprachdiplom der Kultusministerkonferenz